Jamsai

ปีศาจเย้ารัก

我被魔星揉一生

เหลยเอินน่า 雷恩那 เรียน

เกาลัดเดือนสิบสอง แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

Jamsai ทดลองอ่าน
Jamsai ทดลองอ่าน
Jamsai ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ให้ข้าช่วยแม่นางดีหรือไม่ ข้าสาบาน จะเบามืออย่างที่สุด ระมัดระวังอย่างที่สุด พยายามไม่ทำให้แม่นางเจ็บเท่าที่เป็นไปได้ ดีหรือไม่" กล่าวจบเขาก็ทอดถอนใจอย่างสงสารคราหนึ่ง "ยืดเวลาออกไปเช่นนี้จะยิ่งย่ำแย่เท่านั้น ข้าไม่อยากให้แม่นางทนรับความทุกข์ที่สาหัสกว่านี้ ช่วยคนต้องช่วยถึงที่สุด แม่นางส่งเสริมข้าเถิดนะ ได้หรือไม่"

นางพูดไม่ออก ประการแรกคือรีบกลั้นความเจ็บ ประการที่สองคือรู้สึกว่าการวอนขออย่างจริงใจของเขาช่าง...ช่างชวนให้หมดคำพูด

เป็นคนแปลกอย่างที่คิดจริงๆ แปลกยิ่งนัก...

นางคิดอย่างพร่าเลือนพร้อมคลายน้ำหนักมือโดยพลัน เมื่อปล่อยการบีบรัดที่ลำคอเขาออก ทั้งร่างก็ผ่อนคลายลงตาม

คล้ายกับโดนถอดกระดูกสันหลังไปในเวลาสั้นๆ ร่างกายที่ยากประคองต่อล้มคว่ำไปด้านหน้ากดทับบนร่างเขา

"ข้า...ข้าร่างกายเปลือยเปล่า...ไม่ ไม่ได้สวมเสื้อผ้า..." รอยย่นของลายผ้าปักบนชุดคลุมยาวของเขาครูดผิวนางเบาๆ นางจึงค่อยสังเกตถึงสภาพร่างกายตนเองได้

มากกว่ารัก
ปีศาจเย้ารัก

เหลยเอินน่า เขียน เกาลัดเดือนสิบสอง แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2564

我被魔星撩一生 雷恩那 (Lei En Na) 著
Copyright © 2019 Crescent Cultural Enterprise Ltd.
Thai translation copyright © 2021 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2701-1

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

พิมพ์บน กระดาษถนอมสายตา Green Read ห่วงใยสายตาคุณ
www.greenread.com

คำนำ

ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ย่านละลายทรัพย์ของเมืองหลวงแคว้นเทียนเฉา ที่เราจะพาท่านนักอ่านไปพบกับคุณชายอันดับหนึ่งแห่งสำนักชิงเยี่ยน ฉินชิว ผู้ที่จะพาเราไปพบกับความรักแสนลึกซึ้ง ทั้งยังเร่าร้อนด้วยแรงแห่งปรารถนา และภูมิหลังของเขาที่ไม่สามัญจนท่านนักอ่านน่าจะคาดเดาไม่ได้เลยทีเดียว ซึ่งแน่นอนค่ะว่าคนผู้นี้คือพระเอกของเรื่องนี้

ส่วนนางเอกของเราก็มิใช่ใครที่ไหน เป็นสตรีที่บุกเข้าไปยังสำนักชายบำเรอเพื่อหนีตาย แต่แหม...ช่างหาที่หนีได้ดีจริงๆ นะคะ ที่สำคัญคือเข้าหาได้ถูกคนเสียด้วย เพราะนอกจากเขาจะช่วยถอนเข็มพิษให้นางได้แล้ว ยังปกป้องนางจากผู้ล่าได้อีก

แปลกใจหรือไม่ล่ะคะว่าชายบำเรอที่ควรจะแสนบอบบางน่าทะนุถนอม เหตุใดจึงมีวิธีเอาตัวรอดได้มากมายเพียงนั้น ก็อย่างที่ได้บอกในตอนแรกค่ะว่าเขามีภูมิหลังที่ไม่สามัญ หากท่านนักอ่านอยากรู้แล้วว่าความจริงเขาคือใคร ก็พลิกกระดาษหน้าต่อไปและให้บุรุษผู้นี้หยอกเย้าท่านด้วยความสนุกและน่าติดตามไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* ฉินชิว — ชิวกวน คุณชายอันดับหนึ่งแห่งสำนักชิงเยี่ยน ชายบำเรอผู้เป็นเจ้าของหอซือเฟย รูปโฉมงดงาม น้ำเสียงดั่งบทเพลงทุ้มต่ำเนิบช้าและนิ่มนวล มีภูมิหลังที่ผู้อื่นไม่รู้แอบแฝงเอาไว้

* เฟิ่งหมิงชุน — เจ้าของสำนักชิงเยี่ยน มีนิสัยน่ารำคาญและยังอวดโอ่ กระนั้นกลับเป็นคนจิตใจดีอย่างยิ่ง ในสายตาคนนอกเรียกได้ว่ามีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว แต่ก็ละมุนละม่อมเข้ากันได้กับทุกคน

* อูลั่วซิง — นักฆ่าผู้มีดวงหน้างดงามน่ารัก เงาร่างเย็นยะเยียบ จิตใจแข็งแกร่งเหมือนเหล็กกล้า อดทนต่อความเจ็บปวดได้ดีเยี่ยม อยู่กับอาจารย์และศิษย์น้องมาทั้งชีวิต

* อูติ้งเซิน — อาจารย์ของอูลั่วซิง บิดาของอูเฉี่ยวเอ๋อร์ ใบหน้านิ่งขรึม ตัดสินใจเด็ดขาด จิตใจหมกมุ่นอยู่ที่การรวบรวมหญ้าหลิงจี้เพื่อบุตรสาว

* อูเฉี่ยวเอ๋อร์ — บุตรสาวของอูติ้งเซิน ร่างกายไม่แข็งแรง ลมปราณอ่อนแอมาตั้งแต่เล็ก ไม่มีเพื่อนเล่นอายุรุ่นราวคราวเดียวกันเลย จึงชอบเกาะติดข้างกายอูลั่วซิงเป็นพิเศษ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

1

จันทร์กระจ่างเงาร่างหนาวเหน็บอ่อนละมุน

ยามรัตติกาล ดึกสงัดมืดมิด

เสียงฟ้าร้องสองสามครั้งที่ดังกระหึ่มครืนครั่นตรงขอบฟ้าห่างไกล ดังเคียงคู่ไปกับเสียงฟ้าคำรามกลางฤดูใบไม้ผลิ จึงยิ่งดังชัดเจนเป็นพิเศษ

ย่านละลายทรัพย์ซึ่งตั้งอยู่ทางใต้ของเมืองหลวงได้ถ่ายทอดสีสันเพริศแพร้วและมนตร์เสน่ห์ของยามราตรีออกมาจนหมดสิ้น เสียงอึกทึกครึกโครมไต่ทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุดอย่างไม่มีขอบเขต หลังจากนั้นความคึกคักร้อนแรงหาใดเปรียบก็ค่อยๆ สงบเงียบ แขกเหรื่อที่มาชมบุปผาจนอิ่มเอมเปรมอุราแล้ว สุดท้ายก็มึนเมาหลับสนิทในอ้อมกอดของนวลนาง

ณ ย่านละลายทรัพย์ ด้านในของสำนักสำหรับมอบความหฤหรรษ์แก่ผู้คนแห่งหนึ่ง บุรุษรูปงามเปิดประตูฉลุลายร้อยบุปผาฝีมือวิจิตรออกแผ่วเบา สาวเท้าก้าวออกจากห้องรับรองที่มีแสงไฟมัวสลัว

สถานที่ซึ่งกินพื้นที่กว้างใหญ่นี้หาใช่หอโคมเขียวหรือสำนักนางโลมทั่วไป แต่ในพื้นที่แถบทางใต้ของเมืองหลวงแคว้นเทียนเฉาที่ถูกยึดครองโดยเหล่าคณิกานางโลม ที่นี่ถึงกับได้รับขนานนามว่าเป็น 'หนึ่งจุดเขียวท่ามกลางหมื่นบุปผาแดง' สำนักชายบำเรอ...สำนักชิงเยี่ยน*

สมดังคำกล่าว 'ยามธารน้ำใสกระจ่างลมทะเลเงียบสงบ ผู้รับใช้ขอมอบดวงใจต่อนายท่าน'

'เหล่าผู้รับใช้' ในสำนักชิงเยี่ยน แม้เป็นบุรุษเพศทั้งหมด ทว่ากลุ่มเป้าหมายในการปรนนิบัติกลับไม่แบ่งแยกหญิงชายแก่เด็ก ขอเพียงแต่จ่ายเงินหนักพอ ฟุ้งเฟ้อพอ อยากเล่นสนุกอย่างไร บรรดาชายบำเรอในสำนักชิงเยี่ยนก็พร้อมต้อนรับขับสู้ถึงที่สุด รับรองความพึงพอใจ

บุรุษฝีเท้าแผ่วเบางับปิดประตูด้านหลังตนอย่างรอบคอบ

เขาไม่ใช่แขกเจ้าสำราญรักสนุกที่มุ่งหน้ามาเด็ดดมบุปผาเที่ยวชมต้นหลิว

แต่หากถามว่าคุณชายอันดับหนึ่งผู้เลื่องชื่อแห่งสำนักชิงเยี่ยนคือใคร คนผู้นั้นย่อมเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขา

"ชิวกวน**...ชิวกวน..." มีคนกดเสียงต่ำร้องเรียกเขา น้ำเสียงแฝงแววกระวนกระวายใจ

ฉินชิวชายตามองไปเมื่อได้ยินเสียง เส้นผมสีดำขลับที่ปล่อยสยายตรงหน้าอกดุจแพรไหมเนื้อเลื่อม มองเห็นบุรุษรูปร่างค่อนข้างสูงใหญ่คนหนึ่งปรากฏกายขึ้นที่อีกฟากของทางเดิน แสงเทียนในโคมไฟสองสามดวงที่ยังไหม้ไม่หมดวูบไหวเล็กน้อย ส่องสะท้อนชุดแพรยาว

* ชิงเยี่ยน หมายถึงใสกระจ่างเงียบสงบ

** กวน เป็นคำเรียกต่อท้ายนามสกุลของผู้ทำอาชีพชายบำเรอ

ลายดอกไม้แดงของฝ่ายหลังออกมาเป็นความซึมเซาหลังบุปผาสะพรั่งร่วงโรยหมดสิ้น

สิ่งที่ทำให้ฉินชิวเห็นว่าน่าสนใจก็คือบุรุษที่รีบร้อนมาตรงหน้าเขาผู้นี้ยามกล่าวคำขึ้นมาไม่มีอาการซึมเซาเลยสักครึ่ง ไม่เพียงไม่ซึมเซาใบหน้ายังแสดงอารมณ์หลากหลาย น้ำเสียงก็มักจะสลับสูงต่ำจนดูมีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง

เมื่อห้าปีก่อนที่เขาเลือกปักหลักที่สำนักชิงเยี่ยน เหตุผลส่วนหนึ่งก็มาจากที่เขาฉินชิว 'ต้องตา' ผู้เป็นเจ้าของสำนักแห่งนี้ เจ้าของสำนักทั้งน่ารำคาญและยังอวดโอ่ กระนั้นกลับเป็นคนจิตใจดี ในสายตาคนนอกเรียกได้ว่ามีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว ละมุนละม่อมเข้ากันได้กับทุกคนขณะที่ท่าทีลับหลังกลับเป็นลุงวัยกลางคนที่ชอบบ่นกระปอดกระแปด

เจ้าของสำนักคือผู้ใดน่ะหรือ ก็คือบุรุษชุดแพรที่ปราดมาเบื้องหน้าเขาในตอนนี้อย่างไรเล่า

"ชิวกวน เจ้า...เจ้าไม่เป็นอะไรใช่หรือไม่" เฟิ่งหมิงซุนเจ้าของสำนักชิงเยี่ยนใช้สองมือจับแก้มฉินชิว ดวงตาหงส์รีแคบพินิจมองอีกฝ่ายขึ้นลงอย่างตกประหม่า

"จะเกิดเรื่องอันใดได้" พวงแก้มเนียนละเอียดของฉินชิวผุดลักยิ้มขึ้นจางๆ พลางเอ่ยตอบคำถามด้วยคำถาม

"เรื่องที่เกิดขึ้นได้มีถมเถไป! เจ้า...เจ้าไม่เป็นอะไรจริงหรือ" เฟิ่งหมิงซุนยื่นมือออกไปดึงแขนเสื้อกว้างของฉินชิวให้เขาหมุนตัวหันซ้ายทีขวาที ก่อนจะเลื่อนสายตาไปหยุดที่หว่างขาและบั้นท้ายของเขาอย่างไม่ปิดบังแม้แต่น้อยพลางบ่นงึมงำขึ้นอย่างห้ามไม่ได้...

"ก่อนหน้านี้บอกเจ้าไปหมดแล้วไม่ใช่หรือ คืนนี้คนที่เจ้าเชิญเข้ามาที่หอซือเฟยนี้เป็นคนธรรมดาเสียที่ใด! นายท่านท่านนั้นบอกว่าตนเองแซ่เหยียนนามต้า พวกเราได้ยินก็รู้ว่าเป็นชื่อปลอม เป็นมาอย่างไรก็ไม่รู้ มิอาจยุ่งด้วย! ชายบำเรอหนุ่มน้อยสามคนที่เราเพิ่งรับเข้าหอมาฝึกฝนได้ปีเดียว สองสามวันก่อนเกิดถูกเหยียนต้าผู้นั้นต้องใจ เขาคนเดียวหนึ่งสู้สาม เปิดห้องรับรองเรียกสามคนเข้าไป ไหนเลยจะคาดคิดคืนนั้นเสียงคร่ำครวญดังระงมไม่ขาดหู เฮ้อ...เสียงร้องแหลมเศร้ายิ่งนัก ร้องจนหัวใจตับม้ามปอดของข้าแทบเคลื่อน ทน...ทนดูไม่ได้อย่างแท้จริง ข้ากัดฟันบุกเข้าไป ผลสรุปคือคำอ้อนวอนไม่ทันเอ่ยได้ครึ่งประโยคก็โดนถีบลอยออกมา สลบไปตรงนั้นจนวันถัดมาถึงฟื้นคืนสติ นั่น...นั่นก็สายเกินไป สายเกินไปทั้งสิ้น..."

ชายบำเรออายุน้อยสามคนนั้นถูกหามออกจากห้องรับรอง รอยรัดที่ลำคอปรากฏชัด ทั่วร่างเต็มไปด้วยรอยกัดและรอยช้ำ ระหว่างขายิ่งอเนจอนาถไม่อาจทนดู เดิมแท่งหยกที่ค่อนข้างงามประณีตไม่รู้ถูกมัดด้วยวิธีอะไร ยังผลให้เลือดไม่ไหลเวียนจนเนื้อเยื่อเกือบตาย จุดดอกเบญจมาศด้านหลังถูกปู้ยี่ปู้ยำยับเยิน

เฟิ่งหมิงชุนฟื้นมาเห็นสภาพย่ำแย่ของพวกเด็กหนุ่มที่ประกายในดวงตาทั้งสองข้างดับวูบ จวนเจียนจะไม่กลับมาหายใจอีกอยู่รอมร่อ พลันรู้สึกทั้งโมโหทั้งร้อนรนและทั้งปวดใจอย่างแท้จริง

แต่สภาพนี้หากต้องการฟ้องร้องนั้นไม่ง่ายเลย การค้าที่สำนักชิงเยี่ยนทำคือส่งผู้ไปอย่างยินดีต้อนรับผู้มาอย่างปรีดา อาชีพฝืนใจขายความรัญจวน แขกที่ลงมือไม่รู้ขอบเขตใช่ว่าไม่ค่อยมีให้เห็น เพียงแต่

ครั้งนี้รุนแรงเกินเหตุไปอย่างแท้จริง เรื่องเช่นนี้ทางการไม่มีทางสนใจ สำนักชิงเยี่ยนของเขาก็ไม่กล้าขึ้นฟ้องแขกกับหน่วยหยาเหมิน* จริงๆ เช่นกัน

สิ่งเดียวที่สามารถปลอบประโลมจิตใจขึ้นมาเล็กน้อยก็คือแขกบุรุษฉกรรจ์ผู้เรียกตนเองว่า 'เหยียนต้า' ซึ่งทำชายบำเรอหนุ่มน้อยพิการไปสามคนผู้นั้น หลังจบเรื่องได้จ่ายเงินก้อนโตเป็นค่าปิดปากอำพรางความละอาย เฟิ่งหมิงชุนตรึกตรองแล้วตรึกตรองอีก เมื่อรับเงินผู้อื่นแล้วก็คิดอดกลั้นยอมให้เรื่องสงบลง พร้อมกันนั้นก็ลอบตัดสินใจเด็ดขาด ไม่ว่าอย่างไรก็จะจัดฝ่ายตรงข้ามเป็นแขกที่ไม่ต้อนรับ

ล้อเล่นอะไรกัน! ชายบำเรอแต่ละคนของหอพวกเขาล้วนผิวพรรณเนียนละเอียดบอบบาง ไม่อาจทนรับการทำลายย่ำยีได้อีก แต่...เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยสักนิด ยอดชายบำเรอของหอพวกเขา คุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยี่ยน ฉินซิว ไฉนจึงจัดงานเลี้ยงขึ้นปุบปับ แล้วเชิญเหยียนต้ามาที่หอซือเฟยเสียได้?

คุณชายฉินซิวของหอพวกเขารูปลักษณ์ภายนอกแลคล้ายอ่อนโยนสุภาพ อ่อนแอดุจไร้กระดูก แต่เป็นคนที่มีความคิดเป็นของตนเองอย่างมาก เขาเฟิ่งหมิงชุนต่อให้เป็นเจ้าของสำนักชิงเยี่ยน ฐานะเทียบเท่าพ่อเล้า ทว่าเรื่องของฉินซิวกลับไม่กล้าสอดมือลึกเกินไป

ด้วยเหตุนี้พอรู้ว่าฉินซิวเชิญแขกบุรุษฉกรรจ์ที่ติดใจรสชาติมาเยือนสำนักชิงเยี่ยน อีกทั้งยังเชิญเข้าไปในหอซือเฟย เขาก็ตื่นตระหนกจนหัวใจแทบกระดอนออกมาจากลำคอ ไปเฝ้าอยู่ด้านนอกเกาหูขยุ้มหัวอย่าง

* หน่วยหยาเหมิน หน่วยงานที่รับผิดชอบพิจารณาคดีสำคัญของสามตุลาการ หรือก็คือกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจการ

วิตกกังวลทั้งคืน กระทั่งพื้นที่ส่วนหน้าของหอก็ยังไม่มีเวลาดูแล

ในที่สุดหนอในที่สุด...สวรรค์เห็นใจ ทำให้เขาเฝ้ารอจนได้เห็นแสงจันทร์สว่างจ้าหลังฟ้ามืด!

"จะ...เจ้า เอ่อ...ไม่บาดเจ็บ สบายดี...เอ๋? สบายดีจริงๆ นี่นา!" เมื่อแน่ใจว่าคนตรงหน้าสุขกายสบายตัว ร่างกายอยู่ครบสมบูรณ์ เฟิ่งหมิงชุนพลันยกมือทาบหน้าอก ความประหลาดใจและฉงนฉงายฉายชัดบนใบหน้า

"ก็สบายดีนี่" รอยยิ้มของฉินชิวดั่งสายลมเอื่อยจันทร์กระจ่าง

"แต่...แต่ทั้งที่ร้องดังสนั่นยิ่ง เสียงหอบหายใจหนักกับเสียงคำรามต่ำระลอกแล้วระลอกเล่าดังลอยออกมาทั้งหมด คนที่ได้ฟังล้วนต้องหน้าแดง...อ๊าๆๆ ข้าไม่ได้ตั้งใจแอบฟังนะ ด้วยกังวลว่าชิวกวนจะถูกข่มเหงอย่างโหดเหี้ยม จึงจับตาดูตั้งแต่ต้นจนจบ หากมีสถานการณ์อะไรเกิดขึ้นจริงพวกเราจะได้บุกเข้าไปช่วยคน..."

ฉินชิวยังคงยิ้ม ไม่คิดจะเปิดโปงเฟิ่งหมิงชุนหรือเตือนสติเขาว่าครั้งก่อนตอนพยายามบุกเข้าไปในเรือนพยายามจะช่วยชายบำเรอหนุ่มน้อยทั้งสาม สุดท้ายมีจุดจบอย่างไรเลยสักนิด

อีกด้าน เฟิ่งหมิงชุนที่กำลังพูดเองเออเองจู่ๆ ก็ชะงัก และเลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างคล้ายสัมผัสอะไรบางอย่างได้ "ช้าก่อน! ยามนี้ย้อนคิดดู เอ่อ... พูดถึงเสียงหอบหายใจหนักและคำรามต่ำ เสมือนได้ยินแค่เหยียนต้าร้องอยู่เท่านั้น เป็นเสียงของเขาทั้งหมด ไม่มีเสียงของชิวกวนเลย! เนื้อเสียงของชิวกวนข้าจำได้ ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบเจ้าสงบเงียบยิ่ง เสียงร้องสักแอะก็ไม่ดังแว่วออกมา" หลังเว้นวรรคอึดใจหนึ่ง เฟิ่งหมิงชุนก็สรุปอย่างจริงจัง

ออกมาว่า "ที่แท้ขณะร่วมเสพสุขกับบุรุษ ชิวกวนไม่ชอบส่งเสียงนี่เอง ทราบแล้วๆ ลำบากเจ้าโดยแท้"

บนทางเดินตกอยู่ใต้ความเงียบงันทันที

ดวงหน้างามหมดจดใต้แสงโคมแลคล้ายไม่แปรเปลี่ยน หลายอึดใจให้หลังถึงได้ยินฉินชิวตอบราบเรียบด้วยน้ำเสียงรื่นหู "ถูกต้อง ข้าเคยชินกับการไม่ส่งเสียง"

เฟิ่งหมิงชุนใช้สองมือเท้าคางก่อน ตามด้วยโบกหย็อยๆ ไปตรงด้านหน้า ท่าทางขัดเขินเข้าอกเข้าใจ "ทุกคนล้วนมีนิสัยและความชื่นชอบส่วนตัว โดยเฉพาะทำงานประเภทนั้น เป็นผู้ปรนนิบัติคนอื่นก็ได้รับการปรนนิบัติด้วยเช่นเดียวกัน ขอเพียงสามารถจัดการแขกในม่านมุ้งได้อย่างเหมาะสมเข้าที คลุกคลีดิ้นรนอยู่ใน 'เส้นทางแห่งการฝึกตน' สายนี้จะร้องหรือไม่ร้องก็ไม่ต่างกัน พูดถึงที่สุดไยจะมิใช่เป็นจุดเด่นของตนเอง ชิวกวนรับมือไหวเป็นพอ"

"เอ่อ...อื้ม...ข้าคิดว่ายังพอรับมือไหวกระมัง" ฉินชิวพ่นลมหายใจแผ่วเบายิ่งออกมาคราหนึ่งก่อนเอ่ยเสียงค่อย "เหนื่อยล้าอยู่บ้าง ได้เวลาพักผ่อนแล้ว"

ได้ยินดังนั้น เฟิ่งหมิงชุนรีบพยักหน้า "ถูกต้องๆ ชิวกวนรับแขกเข้าหอซือเฟยน้อยยิ่งนัก ทุกครั้งที่ต้อนรับล้วนต้องปรนเปรออย่างยิ่งใหญ่เต็มกำลัง ซ้ำหนนี้ยังเป็นคนพฤติกรรมทรามรับมือได้ยากผู้หนึ่ง ย่อมต้องเหน็ดเหนื่อยเป็นแน่แท้ เจ้ารีบพักผ่อนโดยเร็วเถอะ ที่เหลือหากมีเรื่องอะไรข้าจะคอยดูแลเอง ชิวกวนไม่ต้องสนใจแล้ว"

"เช่นนั้นลำบากเถ้าแก่ซุนแล้ว"

"แค่นี้สบายมาก" เฟิ่งหมิงซุนโบกแขนเสื้อทั้งสองข้างอีกครั้ง

ฉินซิวค้อมศีรษะนิ่งๆ เดินมุ่งหน้าไปยังอีกฟากของทางเดิน หนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว...เพียงหกเจ็ดก้าว ทันทีที่เขาหมุนตัว ทั้งร่างก็กลืนหายไปในพุ่มใบไม้ดอกไม้ที่เจริญเติบโตงอกงามอยู่ข้างหอซือเฟยแล้ว

โครงสร้างของหอซือเฟยและการออกแบบในตอนแรกนั้นล้วนออกมาจากมือของฉินซิวทั้งสิ้น หอแบ่งเป็นสองชั้น ชั้นล่างเป็นสถานที่ซึ่งฉินซิวผู้เป็นคุณชายอันดับหนึ่งใช้รับรองแขกสำคัญ เพลงพิณ หมากล้อม ลายอักษร ภาพวาด บทกวี สุรา บุปผาล้วนมีให้ ต้องการสุภาพเรียบร้อยก็มีท่วงทีสุภาพเรียบร้อยให้ ต้องการดุเดือดก็มีท่าทางแข็งกร้าวดุเดือดให้ ขึ้นกับว่าบรรดาแขกต้องการเล่นอะไรบ้าง และอยากเล่นอย่างไร ทุกคนที่ย่างเท้าเข้ามาล้วนสามารถสมปรารถนาได้ในหอซือเฟย

พื้นที่ชั้นสองเป็นเขตส่วนตัวของฉินซิว

บันไดหินเล็กที่ทอดขึ้นสู่ชั้นสองแทรกตัวอยู่ติดผนังด้านนอกของหอซือเฟย ซ่อนอำพรางอย่างชาญฉลาดอยู่ในซุ้มแมกไม้บุปผาพรรณกับต้นจื่อเถิง* ที่เรียงติดกันเป็นม่าน นี่เป็นสถานที่ซึ่งไม่ต้องการให้แขกที่มาเสพสุขในสำนักชิงเยี่ยนบุกเข้าไป และเป็นสถานที่ซึ่งในสำนักชายบำเรอนอกจากเฟิ่งหมิงซุนกับข้ารับใช้ชราผู้เป็นใบ้ที่คอยช่วยส่งน้ำทำความสะอาดแล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นชั้นสองอีก

แต่จะว่าไป ที่เฟิ่งหมิงซุนเข้าเขตส่วนตัวของฉินซิวได้ หนึ่งเพราะท้ายที่สุดเขาก็คือเจ้าของสำนักชิงเยี่ยนควบด้วยตำแหน่งเถ้าแก่ สองเพราะเขารู้จักรุกรู้จักถอย ปกติหากไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่มีคำเชิญของฉินซิว

* จื่อเถิง หรือต้นวิสทีเรีย (Wisteria)

เขาไม่มีทางขึ้นชั้นบนโดยพลการเป็นอันขาด

หลังจาก 'มอบหมายงาน' ด้านล่างแก่เฟิ่งหมิงซุนเรียบร้อย ฉินซิวเดินสูดกลิ่นหอมอ่อนที่โชยมายามราตรี มุ่งไปทางบันไดหินลับกลับไปยังสถานที่ส่วนตัวของตน

"เอ๋?"

เขาชะงักฝีเท้าเล็กน้อยเมื่อได้กลิ่นบุปผาผิดปกติ เจือปนด้วยกลิ่นคาวเลือดอันเบาบางยิ่ง ขณะที่ยังมิได้ขยับฝีเท้าก้าวต่อไป มีดคมกริบทอประกายสีเงินวาววับเล่มหนึ่งก็พลันจ่อเข้ามาจากด้านหลัง

คมมีดแนบติดกับผิวเกลี้ยงเกลาข้างต้นคอ ตามด้วยฝ่ามือหนึ่งยกขึ้นปิดปากเขา มือฝ่ายตรงข้ามแข็งแกร่งมีพลัง นิ้วมือที่แผ่ไอเย็นนั้นกดลงไปในเนื้อเขาเล็กน้อย นาบสนิทจนริมฝีปากเขาส่งเสียงใดออกมาไม่ได้

"อย่าขยับ! ห้ามร้อง!" น้ำเสียงที่จงใจกดต่ำ ชวนให้คนหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ทว่ากลับเป็นเสียงหญิงสาว!

ฉินซิวก้าวไปข้างหน้าตามแรงที่อีกฝ่ายดันมา เขาถูกคุมตัวเข้าไปในห้องพักบนชั้นสอง

ทันทีที่ประตูปิด เขาได้ยินหญิงสาวผู้นั้นข่มขู่อีกครั้ง

"หากกล้าร้องขอความช่วยเหลือ ข้าจะบั่นคอท่านทันที"

เขาพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ มือที่อุดแน่นบนปากจึงค่อยผละออกช้าๆ ทว่ามีดเงินเล่มนั้นกลับไม่ล่าถอยแม้แต่น้อย ยังคงแนบติดกับข้างลำคอเขา

ในห้องไม่มีตะเกียงสักดวง เคราะห์ดีที่แสงจันทร์นวลกระจ่าง

ดุจน้ำค้างแข็งลอดผ่านกระดาษกรุหน้าต่างแผ่นบางเข้ามา ทำให้ร่างสองสายที่อยู่กลางแสงสว่างรำไรอย่างเงียบเชียบนี้ ไม่ถึงขั้นมืดสนิทจนมองไม่เห็นนิ้วมือทั้งห้า

ฉินซิวเบนสายตาปรายมองไปยังเงาทะมึนของหญิงสาวที่ทอดลงบนพื้น เงาร่างนั้นสูงโปร่งเพรียวบาง แขนที่ถือมีดคมกริบชูขึ้นตรงทว่าจู่ๆ นางก็กลับห่อหลังเล็กน้อย

"ท่านได้รับบาดเจ็บหรือ" ฉินซิวเอ่ยขึ้นกะทันหัน เสียงทุ้มต่ำนุ่มนวลใสซื่อไร้พิษภัย "จมูกผู้น้อยพอนับว่าใช้การได้ดี จึงได้กลิ่นเลือดจางๆ... ดังนั้นพวกเรายังจะยืนนิ่งกันเช่นนี้อีกหรือ ที่พักของข้านี้มีตั่งมีพรม มีเก้าอี้มีม้านั่งและยังมีพนักคนงาม* หากท่านไม่รังเกียจสามารถพักอยู่ได้ พวกเราดูว่าอาการบาดเจ็บเป็นอย่างไรบ้างก่อน ดีหรือไม่"

เขาไม่เพียงไม่ตกใจไม่หวาดกลัว ท่าทีโน้มน้าวด้วยวาจานิ่มนวลยังพาให้หญิงสาวด้านหลังใจลอยไปชั่วขณะ ลมหายใจของนางระส่ำเล็กๆ ทว่าอึดใจเดียวก็สงบลงพลางเอ่ยเสียงเย็น "ไม่รบกวนให้ใต้เท้าต้องลำบาก"

ฉินซิวนิ่งเงียบครู่หนึ่ง "อืม...แต่ไรมาไม่เคยมีใครเรียกข้าว่า 'ใต้เท้า' เลย นี่เป็นครั้งแรกทีเดียว"

ลมหายใจเข้าออกของหญิงสาวระส่ำระสายอีกครา คล้ายปั่นป่วนเล็กๆ เพราะรอยขันในน้ำเสียงเขา

ฉินซิวเอ่ยต่อ "อีกทั้งที่พักของผู้น้อยไม่เคยถูกผู้ใดบุกรุกมาก่อน และข้าก็ไม่เคยถูกคนเอามีดจ่อคอมาก่อน ท่านช่างมอบประสบการณ์

* พนักคนงาม หรือตั่งคนงาม เก้าอี้ยาวมีที่เท้าแขน

ครั้งแรกแก่ข้าในคืนนี้ไม่น้อยเลย"

"ผู้น้อยกับท่านอะไรกัน ข้าไม่ใช่แขกสตรีที่มาหาความสุข เล่นลูกไม้กับข้าให้น้อยลงหน่อยเถอะ" น้ำเสียงหญิงสาวยังเย็นชาไม่แปรเปลี่ยน "คืนนี้ขอยืมสถานที่ของใต้เท้าหลบซ่อนตัว ขอเพียง...คุณชายสงบเงียบไม่โวยวาย ข้าย่อมไม่ทำร้ายท่าน"

ฉินซิวพลันถอนใจแผ่วเบา

"ในเมื่อเจ้าเรียกข้าว่าคุณชาย เช่นนั้นข้าขอเรียกเจ้าว่าแม่นางแล้วกัน แม่นางกล้าปฏิบัติงานที่เมืองหลวงแคว้นเทียนเฉา แปดส่วนย่อมวรยุทธ์สูง ข้าผู้ไร้สามารถแม้ไม่ใช่คนในยุทธภพ แต่อย่างไรเสียก็ทำมาหาเลี้ยงตัวด้วยอาชีพระดับล่าง ได้ยินได้ฟังคำเล่าลือมาไม่น้อย สัมผัสพบปะผู้คนลักษณะต่างๆ นานามามาก และก็รู้ว่าแม่นางห้ามไม่ให้ข้าขยับไม่ให้ข้าร้อง แท้ที่จริงหากเปิดมาแล้วจี้สกัดจุดข้าเลย ก็ไม่จำเป็นต้องพูดมากความกับข้า แต่แม่นางมิได้กระทำเช่นนั้น..." เขาเงียบไปเล็กน้อยประหนึ่งกำลังครุ่นคิด ก่อนจะถอนใจอีกครา...

"ดังนั้นข้ามิอาจไม่คาดเดา ประการแรก เป็นไปได้ว่าฝีมือจี้จุดแม่นางอ่อนด้อย จึงได้เพียงใช้มีดจ่อคอข้า ประการที่สอง เป็นไปได้ว่าแม่นางบาดเจ็บสาหัส ลมปราณสับสนวุ่นวาย ได้ยินว่าการจี้จุดชีพจรต้องใช้ลมปราณเป็นแรงส่ง ลมปราณในร่างแม่นางเองยังปรับให้สมดุลไม่ได้ เช่นนี้จะออกแรงควบคุมผู้อื่นได้อย่างไร นอกจากนี้ดูจากเงาร่างคุดคู้เล็กน้อยและสั่นระริกของแม่นาง ข้าคิดว่า...น่าจะเป็นอย่างที่สอง ข้าวิเคราะห์ถูกต้องหรือไม่" กล่าวมาถึงตอนสุดท้าย เวลาเดียวกับที่เอ่ยถามแช่มช้าออกไปนั้น เขาหมุนตัวไปอย่างเชื่องช้ามากขณะที่มีดคม

ยังแนบติดผิวลำคอ

ในที่สุด...ก็เผชิญหน้ากับหญิงสาวตรงๆ

นางอยู่ห่างจากเขาแค่ระยะสองก้าว หากยืดหลังยืนตัวตรง กระหม่อมของนางประจวบเหมาะอยู่ใต้จมูกเขา ส่วนสูงเท่านี้ในหมู่สตรีนับได้ว่าสูง กระนั้นนางกลับมีดวงหน้าจิ้มลิ้มน่ารักเหมือนทารก

คิ้วเรียวงามหมดจด ดวงตาโตรูปเมล็ดซิ่ง* ใต้สุดของสันจมูกสูงโด่งคือปลายจมูกกลมมน ใต้จุดเหรินจง** ตื้นๆ คือปากเล็กอิ่มดุจผลอิงเถา*** หนึ่งผล ใช้คำว่า 'หนึ่งผล' บรรยายได้จริงๆ กลีบปากนางค่อนข้างหนา กระจับปากเด่นชัด กลีบปากบนล่างประกอบกันดูราวกับผลอิงเถาลูกเล็กน่ารัก

เขาอดรู้สึกเสียดายไม่ได้ หากแสงไฟรอบด้านสว่างไสวหรือว่าอยู่ในเวลากลางวันใต้แสงอาทิตย์ เช่นนั้นก็จะมองเห็นได้ว่าสีริมฝีปากของนางอิ่มแดงปานกลั่นออกมาเป็นหยาดน้ำได้เพียงไร น่าจะเป็นจริงตามที่เขาคิดเช่นนั้น...แต่พอความคิดเปลี่ยนเขาก็นึกชอบใจที่ยามนี้จันทร์กระจ่างนวลตา แสงสว่างสลัวรางรำไรขึ้นมาอีก

ชุดตระเวนราตรีที่นางสวมขับเน้นความปราดเปรียวของร่างบางออกมา ผมยาวรวบทิ้งไว้ด้านหลัง พลันเผยให้เห็นองคาพยพทั้งห้าที่ค่อนไปทางอ่อนละมุนทั้งหมดออกมา แสงสว่างรำไรตกกระทบลงบนหน้าผาก ปลายจมูก พวงแก้ม และกระจับปากของนาง อาบย้อมใบหน้านางด้วย

---

* ซิ่ง หมายถึงแอปปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (บ๊วย) ชาวจีนมักเปรียบความงามของดวงตาหญิงสาวว่ากลมโตเหมือนเมล็ดซิ่ง

** จุดเหรินจง ตำแหน่งที่อยู่ระหว่างปากและจมูก

*** อิงเถา หมายถึงเชอรี่

แสงสว่างชั้นหนึ่ง พาให้เงาร่างดำสนิทสะโอดสะองนั้นแลประหนึ่งกิ่งไม้โดดเดี่ยวในฤดูเหมันต์...

ดวงหน้างามน่ารัก เงาร่างเย็นยะเยียบ ดวงเนตรรูปเมล็ดซิ่งใสกระจ่างงดงามดุจส่องสะท้อนทุกสิ่งทุกอย่าง ก้นบึ้งนัยน์ตากลับทั้งลึกล้ำและว่างเปล่า ขัดแย้งกันได้อย่าง...น่าสนใจยิ่งนัก

อืม น่าสนใจอย่างมาก แตกต่างจากที่เขาคิดไว้ในตอนแรกมากมายเหลือเกิน

คิดไม่ถึงว่าหญิงสาวจะมีรูปโฉมเช่นนี้ แต่ถึงอย่างนั้นหากยามนี้ควักหัวใจเขาออกมาสอบถาม เขาก็ไม่ปฏิเสธความงามที่เหนือความคาดหมายเช่นนี้โดยสิ้นเชิงเช่นกัน

เขากะพริบตาปริบๆ ก่อนจะคลี่ยิ้มอย่างเบิกบานยิ่ง

นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงยิ้ม ซ้ำยังยิ้มจนดวงตารีโค้ง ยิ้มจนทำให้นางค้นพบอย่างกระจ่างชัดว่าลักยิ้มบนแก้มซ้ายของเขาลึกกว่าที่แก้มขวาหลายส่วน

บุรุษผู้นี้ประหลาดนัก นางจำเป็นต้องเรียกสติขึ้นมารับมือจึงจะถูก แต่แผ่นหลังของนางเจ็บเหลือเกิน

นางเป็นคนอดทนต่อความเจ็บได้ดีเยี่ยม จริงที่ว่าความเจ็บปวดทางร่างกายเป็นสิ่งที่นางคุ้นชิน แต่ความเจ็บปวดเสียดกระดูกทิ่มแทงใจที่นางรู้สึกในยามนี้ มันถั่งโถมเข้ามาเป็นระลอกไม่ต่างกับน้ำไหลบ่า นางสามารถอดทนต่อความเจ็บปวดดุจถูกแยกร่าง ทว่าไม่อาจทะลวงปราการที่กีดขวางไม่ให้ลมปราณในเส้นลมปราณเริ่นและตู* ของนางไหลเวียน

* เส้นลมปราณเริ่นและตู สองเส้นลมปราณจากแปดเส้นลมปราณพิเศษตามหลักแพทย์แผนจีน เกี่ยวข้องกับการควบคุมพลังลมปราณในร่างกาย

ซึ่งส่งผลให้เลือดลมไหลย้อนกลับ ทำให้นางเจ็บจนแทบจะครองสติไว้ไม่อยู่

นางยืนหยัดต่อโดยอาศัยเรี่ยวแรงอย่างมาก ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงบุรุษประหลาดผู้นั้นเอ่ยอย่างอ่อนโยนอีก...

"ไม่ทราบว่าแม่นางจับสังเกตได้ด้วยตนเองแล้วหรือไม่ว่านอกจากกลิ่นคาวเลือด บนตัวแม่นางยังเจือด้วยกลิ่นธูปหอมอำพันทะเล* แบบพิเศษนี่เป็นธูปหอมที่ต่างบ้านต่างเมืองถวายเป็นบรรณาการแด่ฮ่องเต้เทียนเฉาเดิมมีเฉพาะในราชสำนักเท่านั้น ได้ยินว่าปีก่อนฮ่องเต้เสด็จไปล่าสัตว์ประจำฤดูใบไม้ผลิได้นำของสิ่งนี้ออกมาเป็นหนึ่งในของสำหรับตกรางวัล หากจำไม่ผิด รางวัลนี้สุดท้ายตกเป็นของจวนจงหย่งกง** ขั้นหนึ่ง" เขาขยับริมฝีปากอีก "คุณชายใหญ่ของจวนจงหย่งกงเป็นคนรักสนุก เสพสมได้ทั้งหญิงทั้งชาย เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงอย่างมากในหอคณิกาทางใต้ของเมือง ข้าเคยมีโอกาสรับใช้สองสามครั้ง กลิ่นหอมบนตัวคุณชายใหญ่ก็คือกลิ่นธูปหอมอำพันทะเล เห็นทีจงหย่งกงคงรักหลานสายตรงคนนี้เป็นพิเศษ มอบของพระราชทานแก่คุณชายใหญ่ก็ไม่รู้สึกว่าเกินไป"

เห็นดวงตาของนางหรี่เล็ก ท่าทางเครียดเกร็งเล็กน้อย เขาถอนใจอีกครา เอ่ยราวกับต้องการชี้แนะด้วยความจริงใจ...

"ขอแม่นางอย่าได้ดึงดันอีกเลย ราษฎรในเมืองหลวงต่างก็รู้ว่าสุนัขดุร้ายจำนวนมากที่จวนจงหย่งกงเลี้ยงไว้มีความอดทนอย่างน่าตกใจ

---

* อำพันทะเล (Ambergris) มีหลายชื่อเรียก คือไขจากไส้วาฬหัวทุยที่ถูกสำรอกหรือขับถ่ายออกมา เมื่อถูกน้ำทะเลจะเปลี่ยนคุณสมบัติเป็นก้อนแข็งสีขาว

** จงหย่งกง แปลตรงตัวหมายถึง บรรดาศักดิ์กงผู้ภักดีห้าวหาญ โดยบรรดาศักดิ์กงคือบรรดาศักดิ์ลำดับที่หนึ่งของบรรดาศักดิ์ห้าขั้นที่จักรพรรดิแต่งตั้งให้ผู้มีความดีความชอบ ได้แก่ กง โหว ป๋อ จื่อ หนาน

แม่นางยังคงหลบเลี่ยงปลายดาบนี้เสียก่อน ซ่อนตัวให้ดี การรักษาบาดแผลเป็นสิ่งสำคัญ ให้ข้าช่วยแม่นางดีหรือไม่"

เสมือนต้องการพิสูจน์วาจาที่เขาพูดตอนนี้ก็มิปาน ทันใดพลันเกิดเสียงโกลาหลขึ้นนอกหอซือเฟย

เสียงฝีเท้าสับสน เสียงตะโกนโหวกเหวกดังขึ้นไม่ขาดสาย เห็นชัดว่าคนที่มามีจำนวนไม่น้อย ในนั้นยังมาพร้อมกับเสียงสุนัขเห่าหอนชวนอกสั่นขวัญแขวนที่ดังทำลายความเงียบงันยามราตรีลงไป

เหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นใกล้แค่เอื้อม ราวกับเป็นเหตุการณ์คับขันที่จ่อประชิดเข้ามาถึงหางคิ้ว

โดนบีบจนจวนตัวเช่นนี้แล้ว นางจะทำอย่างไรดี

ฉินชิวรู้สึกตื่นเต้นในใจลึกๆ ช่วยอีกฝ่ายคิดสถานการณ์ที่เป็นไปได้นับหลายอย่าง นึกไม่ถึงว่าการกระทำของหญิงสาวตรงหน้าจะผิดไปจากความคาดหมายอีกครั้ง

มีดคมที่จ่อลำคอของเขาอยู่ถอยออกไปทันที เขาถูกนางผลักไปยังมุมผนังตรงที่ใช้วางหีบใส่ของ ฝืนกดไหล่เขาลงจะให้เขานั่งยองลงไป

"ซ่อนตัวให้ดี อยู่เงียบๆ" เสียงของนางเย็นเยือก แววตาวาวโรจน์ดุจคบไฟ

จากนั้นฉินชิวที่นั่งยองลงก็นิ่งงันมองนางหมุนตัวไปเผชิญหน้ากับหน้าต่างฉลุลายน้ำแข็งร้าวที่เรียงติดกันเป็นแถบ มือทั้งสองข้างต่างถือมีดเงินประณีตยาวขนาดครึ่งแขน ไม่ต่างกับหนึ่งคนยืนเฝ้าด่าน

ตอนที่เท้าสองข้างของนางยังยืนไม่มั่นคง สุนัขดุร้ายก็กระโดดพังหน้าต่างเข้ามา

นางทะยานร่างไปข้างหน้า หมายจะฝ่าออกไปข้างนอกล่อพวกมันไปจากที่นี่ แต่ในชั่วพริบตานั้น เหนือศีรษะคล้ายมีสิ่งของอะไรตกลงมา...

กลับเป็น...ผ้า...ผ้าม่านโปร่ง!

ผ้าม่านโปร่งมาอยู่นี่ได้อย่างไร

นี่มันดูไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิงนี่นา!

คงมิใช่ว่าเดิมก็ประดับอยู่บนเพดานของหอนี้อยู่แล้ว เป็นนางที่ใช้ความคิดมากเกินไปจึงไม่มีเวลาคอยสังเกต

คงเป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่จำนวนของมันนั้น...จะประดับเอาไว้มากไปหน่อยหรือไม่

ม่านโปร่งทับซ้อนเป็นชั้นๆ จนดูไม่ออกว่ามีกี่ผืนกันแน่ ทั้งไม่รู้ว่าปกคลุมในขอบเขตกว้างเท่าใด เอาเป็นว่าครอบศีรษะคลุมหน้านางจนมืดมิดไม่เห็นฟ้าดิน แยกแยะทิศทางไม่ได้

ประดุจกับดักตกใส่!

นางกระจ่างแจ้งในใจทันควัน ซูมีดเงินกำลังจะกรีดผ่าสิ่งกีดขวางชั้นแล้วชั้นเล่า ทว่ากลับได้ยินเสียงบุรุษประหลาดผู้นั้นลอยเข้าหู น้ำเสียงดั่งบทเพลงทุ้มต่ำเนิบช้าและนิ่มนวล แผ่ขยายอย่างช้าๆ ในจิตใต้สำนึก...

"ไม่เป็นไร ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ไม่ต้องสนใจ แค่ต้องนอนหลับสบายๆ ตื่นหนึ่ง เมื่อตื่นนอน ทุกอย่างจะดีเอง เชื่อคำพูดข้า ดีหรือไม่"

...ดีหรือไม่

มีอันใดไม่ดี

มีคนต้องการแบกรับแทนนาง นางไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น ขอแค่หลับสนิทนิทรา จมดิ่งลงสู่ห้วงฝันดำมืด จากนั้น...จากนั้นปัญหายากเย็น

ทั้งหมดก็จะคลี่คลายโดยง่ายดุจมีดกรีด ไม่ทราบว่ามีอันใดไม่ดีเล่า

สุนัขดุร้ายเห่าอย่างบ้าคลั่ง ฉุดรั้งสติสัมปชัญญะของนาง สัตว์ตัวสูงใหญ่สองสามตัวที่ประสาทรับกลิ่นเฉียบไวก็โดนผ้าโปร่งชั้นแล้วชั้นเล่าปิดกั้นจนตื่นกลัวลนลานเช่นกัน นางฝืนบังคับตนเองให้ลืมตา ทว่าเปลือกตาทั้งสองก็ประดุจหนักพันชั่ง* นางทำไม่สำเร็จ ลูกตากลิ้งกลอกไม่หยุดอยู่ใต้เปลือกตา

"นอนเถิด ไม่ต้องคิดเรื่องใดทั้งสิ้น ให้ข้าช่วยแม่นาง" บุรุษปลอบโยนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอีกครั้ง

กลีบปากของนางเผยอขึ้น เปลี่ยนความคิดในใจเป็นถ้อยคำแล้วเปล่งออกไป "ซ่อนตัวให้ดี...ท่านอ่อนแอมาก อันตราย..."

เสียงหัวเราะของบุรุษใสเสนาะดั่งกระดิ่งกลางสายลมฤดูใบไม้ผลิ "เพราะว่าข้าอ่อนแอมาก แม่นางจึงได้ปกป้องข้าไว้ด้านหลังใช่หรือไม่ มองดูเช่นนี้ แม่นางใช้มีดคมจ่อคอข้า ก็เป็นเพียงคำพูดข่มขู่ หลอกให้กลัวไปเท่านั้น ไม่คิดทำร้ายข้าตั้งแต่ต้น แม่นางรู้หรือไม่ ผู้ที่ใจอ่อนต่างหากที่อ่อนแอ แม่นางใจอ่อน แม่นางจึงจะเป็นฝ่ายที่อ่อนแอผู้นั้น"

นางยังคิดเอ่ยวาจา กระนั้นกลับจับกระแสความคิดตนเองไม่ได้เสียแล้ว

เสียงของเขาไพเราะอย่างมาก แต่ในความเป็นจริงเสนาะหูเกินไป ไม่ต่างกับการโยนเหยื่อล่อ ล่อให้นางปลดปล่อยทุกอย่าง หลงลืมทุกสิ่ง...

"นอนเถอะ ไม่เป็นอะไรแน่"

"อืม...อื้อ..." นางรู้สึกแปลกพิกล แต่ก็ไม่รู้ว่าไม่ถูกต้องตรงที่ใด

* ชั่ง (ซั่งจีน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

บางทีอาจเพราะพิษที่แผลออกฤทธิ์ ทำให้สติเปลี่ยนไปพร่าเลือนมากขึ้น

นางไม่กลัวพิษ แต่ก็เข้าใจว่าจำเป็นต้องหาสถานที่ปลอดภัยที่หนึ่งอย่างรวดเร็วเพื่อปรับลมปราณสงบจิตใจ ใช้พลังวัตรของนางขับพิษเองอย่างช้าๆ เพียงแต่อันตรายตรงหน้ารุกประชิดเข้ามาใกล้ นางไม่อาจรักษาอาการบาดเจ็บอย่างสงบเงียบได้ดั่งที่ตั้งใจ

พูดตามจริง นางอยากจะละทิ้งทุกอย่างโดยไม่ห่วงกังวลสิ่งใดมากนัก ไม่ต้องยืนหยัดอีก อยากทำเช่นนั้นมาก อยากเหลือเกิน...

ฉับพลันนั้นก็มีคนเคลื่อนย้ายร่างกายนาง นางพลันรู้สึกเย็นวาบในอก สติสัมปชัญญะที่ล่องลอยไปไกลถูกดึงกลับมา แต่ความตั้งมั่นกระแสนั้นคล้ายใยแมงมุมที่พลิ้วไหวในฤดูใบไม้ผลิ ลอยละล่อง ยากยึดกุมไว้

ด้วยเหตุนี้นางจึงดึงรั้งสติแจ่มชัดหนึ่งเดียวที่สามารถดับวูบไปได้ทุกเมื่อนี้ไว้แน่น นางทุ่มเทกำลังทั้งหมดที่มีในการฟัง แหวกว่ายอยู่ในความว่างเปล่าอย่างไม่ยอมพ่ายแพ้

มีเสียงหลายเสียงมาก มากมาย มากมายเหลือเกิน...

เสียงฝีเท้าขึ้นบันได เสียงสุนัขเห่า เสียงประตูกระแทกเปิดปิดตามด้วยคนจำนวนไม่น้อยบุกเข้ามา...

นางพลันสังเกตว่าเสียงเอะอะวุ่นวายเหล่านี้คล้ายเคยหายไป

หายไปโดยสิ้นเชิง หลังจากนั้นก็ดังระเบิดขึ้นอีกหน

ในช่วงเวลาสั้นๆ ตอนที่นางถูกผ้าโปร่งนับชั้นไม่ถ้วนคลุมทับ ตอนที่บุรุษประหลาดผู้นั้นพูดคุยกับนาง รอบด้านนั้นเงียบสงัด ดูคล้ายทุกสรรพสิ่งเคยเงียบสนิทไปในตอนนั้น...

แต่...อาจเป็นได้ว่าเพราะนางบาดเจ็บสาหัสเกินไป พิษแผ่ขยายไป

ทั่วร่าง กัดกลืนประสาทสัมผัสทั้งห้าอันเฉียบไวที่นางฝึกฝนมาจนมีสภาพน่าอนาถเหลือทน ทำให้นางรู้สึกราวกับลอยคอผลุบโผล่อยู่กลางความจริง ความเท็จ ความปลอม ความแท้

เสียงเหล่านั้นอยู่ห่างออกไประยะหนึ่ง ทั้งเสมือนกั้นด้วยผนังอีกชั้น ส่งเสียงอึกทึกอยู่อีกด้านของผนัง

"นายท่านทั้งหลาย นายท่านคนดีทั้งหลาย ระวังคบเพลิงในมือ อย่าแกว่งแรงเพียงนั้น ระวังด้วย! โอ๊ยๆ ข้าเพิ่งหมิงชุนวันนี้ขอสาบานต่อเทวดาฟ้าดิน สำนักชิงเยี่ยนของพวกเราอะไรก็กล้าซ่อน ทว่าไม่มีความกล้าหาญพอจะซุกซ่อนคนมีที่มาที่ไปไม่แน่ชัด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงนายท่านทั้งหลายต้องการไล่จับฆาตกรฆ่าคน? ซ้ำทะ...ที่คนผู้นั้นฆ่ายังเป็นถึงคุณชายใหญ่สายตรงของจวนจงหย่งกง ช่างน่าสะพรึงยิ่งนัก นึกไม่ถึงว่าจะมีคนสารเลวบุกจวนจงหย่งกงกลางดึกไปบั่นคอคุณชายใหญ่ เรื่องโหดเหี้ยมอำมหิตปานนี้จะเป็นคนในหอของพวกเราได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้ นี่ ท่านทั้งหลายว่าใช่หรือไม่เล่า"

"พูดให้น้อยหน่อย! สุนัขดุร้ายสองสามตัวนี้พุ่งมาที่นี่ จมูกพวกมันเฉียบไวกว่าอะไร สำนักชิงเยี่ยนต้องมีปัญหาแน่!" หัวหน้าที่นำคนบุกเข้ามาชี้ขาดอย่างโหดเหี้ยม

"โอ้ สวรรค์! หอชือเฟยนี้เป็นที่พักของคุณชายฉินชิวของเรา เขาอยู่ดูแลแขกสำคัญยุ่งง่วนถึงค่อนคืนเพิ่งจะขึ้นมาเตรียมพักผ่อน บนนี้มีเขาแค่ผู้เดียว ยังจะมีใครได้อีก"

"ใครต้องการจะฟังแม่เล้าหรือพ่อเล้าอย่างเจ้าพูดเรื่อยเปื่อยเป็นวรรคเป็นเวรที่นี่กัน พวกเรา...ค้น!"

"เอ่อ...ครูฝึกหลี่ สุนัขของพวกเรา...สุนัขของพวกเราไม่ขยับทั้งหมดเลยขอรับ!" ผู้ใต้บังคับบัญชาของครูฝึกหลี่ตะลึงระคนฉงนสงสัย

อีกคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้นอย่างตกใจเช่นกัน "เมื่อครู่วิ่งอย่างกับลมกรดไล่กวดไปพลางเห่าไปพลาง ไยจู่ๆ ถึงได้หมอบราบไม่ลุก...นี่! ลุกขึ้นเดรัจฉานพวกนี้ ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้!"

ครูฝึกหลี่ตวาดกร้าว "ไม่ต้องสนสุนัขแล้ว! ขอแค่พวกเจ้าตรวจค้นให้ข้า ค้นให้ทั่วทุกซอกทุกมุม!"

"ขอรับ!" คนสิบกว่าคนตอบรับโดยพร้อมเพรียง

จากนั้นเสียงโพล้งเพล้งโครมครามก็ดังสนั่นขึ้นระลอกหนึ่ง เสียงโต๊ะเก้าอี้ของตกแต่งล้มคว่ำเสียหายดังขึ้นไม่ขาดสาย พร้อมกับเสียงร้องตระหนกอย่างโกรธแค้นที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมของเฟิ่งหมิงชุนดังไล่หลัง...

"พวกเจ้าจะทำป่าเถื่อนเช่นนี้ไม่ได้นะ! เครื่องเรือนในหอนี้เป็นของชั้นเลิศที่สุดทั้งสิ้น มีของดีไม่น้อย พวกเจ้า...พวกเจ้า ไม่ได้นะ...อ๊าก! ชิวกวน ชิวกวนมานี่เร็ว! อย่าไปเอาความกับพวกเขา อย่าปกป้องพิณไม่วาง ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรนะ..."

หลังจากความโกลาหลดำเนินต่อเนื่องไปได้หนึ่งเค่อ* กลุ่มคนที่สร้างความวุ่นวายก็ทยอยกลับมารายงานว่าค้นหาเงื่อนงำไม่ได้เลยแม้แต่เศษเสี้ยว

เหตุใดจึงหนีรอดได้โดยราบรื่น

บุรุษประหลาดคนนั้นทำได้อย่างไรกัน

---

* เค่อ เป็นหน่วยเวลาของจีน โดย 1 เค่อเทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ว่าแต่...ข้าซ่อนตัวอยู่ที่ใดกันแน่

ความสงสัยมากมายผุดขึ้นพร้อมกัน ก่อกวนจิตใจนางให้สับสนเป็นเท่าทวี นางใกล้จะทนต่อไม่ไหว นางดันปลายลิ้นเข้าไปอยู่ระหว่างแนวฟันแล้วกัดแน่น พึ่งพาความเจ็บปวดบังคับให้ตนเองยืนหยัด ยามนั้นเองก็ได้ยินเสียงเถ้าแก่สำนักชายบำเรอผู้นั้นโวยวายเสียงดัง...

"บอกว่าไม่มีอะไร เป็นไปไม่ได้ที่จะซ่อนคนชั่วช้า พวกท่านก็เอาแต่ไม่เชื่อ เงินสินบนพวกเราก็จ่ายไปไม่น้อย ครูฝึกหลี่ ท่านยังคงพาคนบุกเข้ามา นี่นับเป็นเรื่องอะไรกัน จะให้คนทำมาหากินอีกหรือไม่ พวกเราสำนักชิงเยี่ยนแม้จะเป็นสถานที่สกปรกโสมม แต่ก็มีชื่อเป็นที่รู้จักในเมืองหลวง หากเรื่องนี้ดังขึ้นมา ครูฝึกหลี่ หน้าท่านก็จะไม่น่าดูเช่นกัน!"

"จะให้หน้าข้าไม่น่าดูกระนั้นหรือ" ครูฝึกหลี่แค่นหัวเราะเฮอะ ราวกับจับคนไม่ได้ทั้งยังถูกคนฉีกหน้า จนพลันคิดไม่ดีขึ้นมา "เจ้า...คนที่อุ้มพิณไม่วางคนนั้น ใช่ เจ้านั่นล่ะ หึๆ ผู้นี้ก็คือเจ้าของชื่อเสียงลือลั่นในสำนักชิงเยี่ยนแห่งย่านละลายทรัพย์ที่ผู้คนขนานนามว่า 'หนึ่งจุดเขียวท่ามกลางหมื่นบุปผาแดง' คุณชายฉินซิวกระมัง มานี่ๆๆ ของในหอนี้ล้วนควานหาหมดแล้ว เหลือแต่เจ้าของเล่นนี่ยังไม่ได้ค้น ถอดเสื้อผ้าให้พวกข้าดูเสีย"

เฟิ่งหมิงซุนเอ่ยถามขึ้นอย่างตกใจ "อะไรของเล่นไม่ของเล่น พวกเจ้า... พวกเจ้ายังคิดทำอะไรอีก!"

ครูฝึกหลี่แค่นหัวร่ออีกครั้ง "คืนนี้คนชุดดำที่ก่อคดีในจวนจงหย่งกงถูกปรนเปรอจากค่ายกลที่มีกลไกหลายต่อหลายชั้น มีบาดแผลที่แผ่นหลัง พวกเราไม่ได้คิดทำอะไร แค่อยากยืนยันให้แน่ชัดว่าหลังของคุณชายฉินซิว

ที่พักในหอนี้มีบาดแผลหรือไม่ เฮอะ สุนัขดุร้ายพวกนั้นทีแรกก็พุ่งมาที่เขาเลย ย่อมไม่มีทางพุ่งมาอย่างไร้เหตุผล ไม่แน่คนที่พวกเราตามล่าก็คือเขา ทุกคนว่าอย่างไร คิดว่ามีความเป็นไปได้นี้หรือไม่"

ผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งโขยงรีบร้องรับ ทั้งมีหลายคนยังโห่ร้องด้วยเจตนาร้ายเต็มเปี่ยมเหมือนรอชมเรื่องสนุกก็ไม่ปานอีก...

"ถอด! ถอดเร็วๆ!"

"พวกข้ารอจนรำคาญแล้ว ยังไม่ถอดอีก"

"กางเกงเล่า กางเกงก็ถอดด้วย"

"เจ้าแน่ใจนะว่าใต้ชุดคลุมยาวของผู้อื่นมีกางเกงอยู่ด้วยน่ะ"

"ให้ข้าเดา เป็นบั้นท้ายเปล่าเปลือยแปดส่วน จะได้สะดวกปรนนิบัติบุรุษทั้งหลายอย่างไรเล่า หากสวมกางเกงยังต้องถอดอีก ยุ่งยากจะตาย ฮ่าๆๆ ก็ไม่รู้ว่าแก้มก้นทั้งสองจะนุ่มหยุ่นเหมือนหญิงสาวหรือไม่นะ"

"พวกเจ้า...พวกเจ้า..." เฟิ่งหมิงชุนเดือดดาลถึงขั้นเสียงสั่นพร่า ทันใดนั้นเขาก็ร้องขึ้นเสียงแหลม "ซิวกวน! เจ้าจะทำอะไร ซิวกวน... ซิวกวนอย่าถอด..."

อย่าถอดนะ

คนที่ซ่อนตัวอยู่ไม่รู้ว่าเรือนกายที่ซ่อนตัวอย่างเงียบเชียบในที่ลับของตนเองพลอยสั่นเทาโดยพลันตามเสียงร้องโวยวายอย่างปวดร้าวของเฟิ่งหมิงชุน

ถึงขีดจำกัดแล้ว

ยิ่งนางต้องการดึงรั้งความคิดจิตใจไม่ยอมปล่อย กระแสคลื่นขุ่นมัวก็ยิ่งสาดซัดเข้ามาอย่างไม่ปรานีปราศรัย

ในที่สุดประสาททั้งห้าก็ทอดทิ้งนางไปโดยสมบูรณ์ นางถูกลากลงสู่ห้วงลึก สติรับรู้ปลิดปลิวไปไกล และจมดิ่งสู่ความว่างเปล่า

"อาจารย์...อาจารย์..."

"เอ๋? ทำอย่างไรดี ข้าไม่ใช่อาจารย์ของแม่นางน่ะสิ" เสียงถอนใจของบุรุษแฝงรอยขัน

"ศิษย์น้อง...ศิษย์น้อง..."

เสียงใสสุภาพของบุรุษสูงขึ้นเล็กน้อย ถามอย่างสนอกสนใจ "ที่แท้แม่นางมีศิษย์น้อง อืม กระทั่งนอนหลับยังพึมพำถึงอีกฝ่าย ดูท่าพวกเจ้าศิษย์พี่ศิษย์น้องความสัมพันธ์ดียิ่งใช่หรือไม่"

เสียงตอบรับที่เขาได้รับคือเสียงครวญต่ำที่ไม่ปะติดปะต่อกัน พูดว่าเป็นเสียงตอบรับยังไม่สู้พูดว่านางกำลังอดทนต่อความเจ็บปวดทางร่างกายอยู่

"ข้ารู้ว่านี่จะเจ็บมาก ซ้ำยังจัดการยากยิ่งยวด แต่ไม่เร่งมือแก้ไขไม่ได้ ช้าไปอีกนิด เกรงว่าพิษจะแทรกซึมลึกเข้าไปในไขกระดูก เลือด และลมปราณ ถึงตอนนั้นทุกอย่างจะสายเกินไป ถ้าเจ็บจนทนไม่ได้ อย่าอดกลั้น อยากร้องไห้ก็ร้อง ไม่มีใครหัวเราะเยาะแม่นาง"

นางจะร้องไห้ที่ใดกัน!

แล้วนางก็ไม่เจ็บด้วย!

นางนึกว่าตนเองกำลังโต้แย้งเสียงแข็ง ไหนเลยจะรู้ว่าที่เปล่งออกจากริมฝีปากมีแต่ประโยคขาดห้วง

ประสาทสัมผัสทั้งห้ากลับมาอีกครั้ง สติรับรู้ป่วนปั่น รู้สึกว่ามีคน

ถอดอาภรณ์นางออก นางโดนจับให้อยู่ในท่านอนคว่ำ ด้านล่างคือผ้าปูหนานุ่มหนึ่งชั้น ส่งกลิ่นจันทน์หอมปะปนกับกลิ่นหญ้าลิ่น* แห้งออกมาจางๆ หอมมากเหลือเกิน

...เป็นอาจารย์กระมัง

มีเพียงอาจารย์ที่อาจดูแลนางเช่นนี้ ทั้งยังปลอบประโลมเบาๆ ต้องเป็นอาจารย์แน่

ต่อให้...ต่อให้ในส่วนลึกของใจอาจารย์ ผู้ที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดคือศิษย์น้องเสมอ นั่นก็หาได้มีอะไรผิดพอให้วิจารณ์ ศิษย์น้องเป็นสายเลือดหนึ่งเดียวบนโลกนี้ของอาจารย์ กล่าวถึงความใกล้ชิดทางสายเลือดนางย่อมเทียบศิษย์น้องไม่ได้ แต่อาจารย์ยังคงปฏิบัติกับนาง...ดีทีเดียว

"อา...อาจารย์..." ซีกหน้าข้างหนึ่งฟุบลงเสียดสีไปกับหมอนนุ่ม

"เป็นอาจารย์ของแม่นางสั่งให้แฝงตัวเข้าจวนจงหย่งกงฆ่าคนอย่างนั้นหรือ อีกทั้งคนที่ฆ่ายังเป็นหลานหัวแก้วหัวแหวนของจงหย่งกง เฮ้อ...นี่เป็นเรื่องร้ายแรงถึงชีวิตโดยแท้" เขาถอนใจแผ่วเบาด้วยน้ำเสียงแฝงความสงสารเห็นใจ "จงหย่งกงตู้เอ้าหรานอายุยี่สิบก็นามกระเดื่องไปทั้งชายแดนเหนือ บัดนี้อายุเจ็ดสิบแปด ความดีความชอบในการศึกเกินค่อนชีวิต นำมาซึ่งบำเหน็จรางวัลเหลือคณาและความเคารพยกย่องจากทั้งราชสำนัก ว่ากันว่าเขามีสายสัมพันธ์ลึกซึ้งกับนักพรตหลิงเจินแห่งเขาอวิ๋นเหยา หลิงเจินเคยตอบรับคำขอเขา ตั้งค่ายกลสร้างกลไกตามหลักอินหยาง** ห้าธาตุในจวนจงหย่งกง อาจารย์บอกให้แม่นาง

* หญ้าลิ่น (Schoenoplectus trigueter (L.) Palla) ใช้สำหรับทอเสื่อหรือถักสิ่งของเครื่องใช้

** อินหยาง (หยินหยาง) เป็นแนวคิดหนึ่งของลัทธิเต๋า ที่เชื่อว่าสรรพสิ่งในโลกล้วนมีคู่ตรงข้ามสร้างความสมดุลให้กัน หยินคือพลังลบ เป็นพลังเพศหญิง พบในทุกสิ่งที่ให้ความหนาวเย็น ความมืด อ่อนนุ่ม ชื้นแฉะ ลึกลับและเปลี่ยนแปลง หยางคือพลังบวก เป็นพลังเพศชาย พบในทุกสิ่งทุกอย่างที่ให้ความอบอุ่น สว่างไสว มั่นคง สดใส

ไปบุก แม่นางก็บุกเข้าไปจริงๆ และยังฝ่าออกมาอีก ทว่าบาดเจ็บถึงเพียงนี้ เขาหักใจยอมรับได้จริงๆ หรือ"

"ไม่ใช่อาจารย์ เป็นข้าเองจะไป...ข้าจำเป็นต้องไป..."

"อย่างนั้นรึ เพราะเหตุใดกัน"

นิ้วมืออุ่นร้อนไล่ผ่านแผ่นหลังของนาง สัมผัสผิวเกลี้ยงเกลาของนางเบาๆ ชวนให้นางสั่นสะท้าน พาให้นางยิ่งรู้ชัดถึงจุดที่เจ็บบนแผ่นหลัง รับรู้ว่ามีเข็มยาวเจ็ดเล่มปักอยู่บนแผ่นหลังนาง

ในจวนจงหย่งกงมีกลไกซ่อนอยู่ติดกัน เพียงแตะถูกนิดเดียวก็จะทำงานทั้งหมด หากนางไม่ดึงดันจะให้ฝ่ายตรงข้ามได้ลิ้มรสความทรมานมากหน่อย ความจริงนางก็สามารถหลบได้ทันเวลา

"คนผู้นั้น...เลวร้ายมาก...จะให้เขาสมประสงค์เกินไปไม่ได้ ต้องค่อยๆ สังหาร ค่อยๆ...จึงจะดี...จึงจะดี..." หลังหอบหายใจเล็กน้อย นางก็เบ้ปากพลางอธิบาย

บุรุษอุทานเบาคำหนึ่ง "คุณชายจวนจงหย่งกงชั่วร้ายเพียงนั้นจริงหรือ"

"อืม..."

"ชั่วร้ายถึงขั้นที่เพื่อตัดมือตัดเท้าสังหารเขา ร่างกายแม่นางโดนกลไก 'เจ็ดดาราระดมยิง' นี้ก็ยังคุ้มค่า?"

"คุ้ม..."

"เอาล่ะ ดึงออกได้เสียที"

นางได้ยินบุรุษพรูลมหายใจสายหนึ่ง ไม่ทันแยกออกว่าคืออะไร กระดูกสะบักซ้ายก็ปวดแปลบกะทันหัน

ความเจ็บปวดขุมนั้นดั่งต้องการบดขยี้กระดูกนางให้แหลกลาญ

ทะลวงตรงไปถึงไขกระดูกและแผ่ขยายออกไปอย่างเหี้ยมโหด สองตาของนางเบิกโพลง กระชากสติรับรู้กลับคืนมาโดยแรง

นี่ก็คือเจ็บจนฟื้นสติ!

หลังจากฟื้น กลิ่นไม่คุ้นเคยตลบอยู่ในจมูก สัมผัสที่สบายเกินไปใต้ร่าง และแสงสีฟ้าเรืองรองที่เสียดแทงดวงตาของนาง...นี่ไม่ใช่สถานที่ที่นางรู้จัก ไม่ใช่สิ่งของที่นางคุ้นเคย คนข้างกายไม่ใช่อาจารย์!

การเคลื่อนไหวของนางถูกขับเคลื่อนด้วยสัญชาตญาณทั้งหมด จิตใจตั้งมั่นยึดกุมความเจ็บปวดทางร่างกาย ก่อนจะซัดฝ่ามือใส่คนที่อยู่ชิดใกล้กับนางทันทีทันใด

ร่างที่หมอบคว่ำพลิกตัวทีหนึ่ง นางพลิกขึ้นนั่งคร่อมบนเอวของคนผู้นั้น นิ้วมือทั้งสิบชูเป็นกรงเล็บ

ทันทีที่ออกท่าก็ถึงกับเป็นกระบวนพิฆาต!

นี่เป็นสิ่งที่นางร่ำเรียนมาและรับรู้ เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤต ไม่ใช่เจ้าตายก็ต้องเป็นข้าที่ตาย ยอมฆ่าผิดก็ไม่อาจให้ตนเองตกที่นั่งลำบากในชั่วเส้นยาแดงผ่าแปด นางพลันระงับแรงที่หมายจะบีบคออีกฝ่ายให้สะบั้น ท่ามกลางห้องที่เต็มไปด้วยแสงสว่างสีฟ้าเลือนราง นางจำหน้าเขาได้

นางหลุบตาลงมองใบหน้าหล่อเหลาของเขา แววตาลึกล้ำนิ่งสงบของเขาดึงดูดความสนใจนาง นางขยับปาก พึมพำออกไปด้วยจิตใต้สำนึก...

"ชิวกวน...ชิวกวน...อย่าถอด...คนผู้นั้นตะโกน ข้าได้ยิน...ได้ยินแล้ว...แต่ท่าน ท่านได้ถอดหรือไม่"

ใบหน้าของนางไร้อารมณ์ความรู้สึกมาแต่ไหนแต่ไร อยู่เบื้องหน้าผู้อื่น

พูดได้ว่าอำมหิตไร้น้ำตา การดำรงอยู่ของคนตรงหน้าสำหรับนางแล้วเป็นคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง นางกลับไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเมื่อเห็นเขาเลิกคิ้วยิ้มน้อยๆ ฉีกยิ้มจางๆ ใต้กรงเล็บดุดันของนาง ในใจนางจึงว้าวุ่นปรวนแปร

เขาคล้ายอ่านนางขาดก็ไม่ปาน ขณะเดียวกันก็แสดงท่าทีไร้พิษภัยที่สุดกับนาง ปล่อยให้นางหยิบจับตามอำเภอใจ

จากนั้นเขาก็กะพริบตาเอ่ยกระซิบ "แม่นางต้องการให้ข้าตายก็ทำอย่างรวบรัดเด็ดขาดเสียเถิด บีบกระดูกคอแตกหรือปิดกั้นลมหายใจอย่างไรก็ได้ แต่ข้าไม่ใช่คนเลวร้ายนัก อย่า...อย่าใช้วิธีตัดมือตัดเท้าได้หรือไม่"

น้ำเสียงเขาสุขุมแฝงแววขัน ในสีหน้ากลับอาบย้อมด้วยรัศมีที่เกือบเรียกได้ว่า 'ชิงชังโลก'

ชิงชังโลกหรือ...

นางมองเขาอย่างอึ้งงัน สมองมึนงงสับสน ความรู้สึกซับซ้อนอันกล่าวไม่ชัดเอ่ยไม่กระจ่างขุมหนึ่งทิ่มแทงขั้วหัวใจ ยังผลให้ขอบตาและโพรงจมูกนางร้อนผ่าวอย่างไร้สาเหตุ

เปาะแปะ เปาะแปะ...

หยดน้ำตาหยาดรินลงบนสองแก้มของเขา

นางเห็นเขาตะลึงอึ้งในทีแรก จากนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนแปรในบัดดล นางสูดหายใจเฮือก บ่าทั้งสองสั่นระริก

ในที่สุดก็ตระหนักได้ นั่น...นั่นคือน้ำตาของนาง

น้ำตานางตกลงบนใบหน้าเขา นางมองเขาพลางร่ำไห้อย่างขลาดเขลา

2

ประสบชะตากรรมรันทดดุจเดียวกัน

เข็มโลหะยาวสามชุ่น* ไม่เพียงทิ่มแทงเนื้อหนัง ยังแทงทะลุถึงกระดูก หากต้องการถอนออก ย่อมต้องทำให้นางเจ็บ

สิ่งที่ทำให้ฉินซิวเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจก็คือเขาลงมืออย่างปุบปับ ทำให้ความเจ็บปวดที่หลังนางปะทุขึ้น นางที่จิตใจไม่มั่นคงยังคงแม้แต่ร้องโอดครวญดังลั่นสักเสียงก็ยอมไม่ได้ กระนั้นร่างกายกลับตอบสนองทันควัน นางพลิกร่างกดเขาที่เป็น 'ศัตรู' เอาไว้ เพียงออกฝ่ามือก็เป็นท่าพิฆาตทันที

เขาโดนผลักล้มลงกับเตียงในพริบตา ในใจเขาเชื่อว่ามือสองข้างของหญิงสาวที่บีบลำคอตนเองขอแค่บิดเท่านั้นก็จะสามารถจบชีวิตเขาลงได้อย่างง่ายดาย

ในชั่วอึดใจแสนสั้นนั้น เขามองเห็นไอสังหารที่แผ่ออกมาจากเรียวคิ้ว

* ชุ่น เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน 1 ชุ่นเทียบได้กับระยะประมาณ 1 นิ้ว

และดวงตานาง มันช่างเยียบเย็นดั่งมีดคมกริบ

ดวงหน้าที่รูปโฉมค่อนไปทางอ่อนละมุนนั้นโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนั้น ไม่เจือความรู้สึกใดๆ แม้แต่น้อย ไม่ปะปนความสงสารแม้สักครึ่งหนึ่ง ยิ่งไม่มีความเกลียดชังแม้เพียงเศษเสี้ยว พูดถึงที่สุดคือเป็นเพียงความคิดอันบริสุทธิ์ยิ่งเท่านั้น นางเกิดความคิดที่จะสังหารเขาไม่ใช่เพราะเหตุใด แค่เพื่อตัวนางรอดชีวิต

จากนั้นพริบตาถัดมา แววตานางเปลี่ยนแปลงฉับพลัน นิ้วมือทั้งสิบผ่อนแรง นางจำเขาได้!

ฉินซิวพบว่าตนเองละสายตาจากนางไม่ได้โดยสิ้นเชิง เพราะสีหน้าของนางเปลี่ยนแปรไปและเปลี่ยนแปรกลับมาอีกหน การเปลี่ยนแปรนั้นรวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ พลอยทำให้หน้าอกซ้ายของเขาเครียดเกร็งและผ่อนคลาย ผ่อนคลายและเครียดเกร็งอีก เขาได้ลิ้มลองอารมณ์ที่เกือบนับได้ว่ากระสับกระส่ายซ้ำๆ

นี่เป็นความรู้สึกที่เขาไม่เคยมีมาแสนนาน...ทำให้รู้สึกว่าตนเองยังมีชีวิตจิตใจ ไม่ใช่ศพเดินได้ร่างหนึ่ง

ดังนั้นริมฝีปากบางของเขาจึงคลี่ยิ้มช้าๆ แย้มยิ้มให้นางอย่างไม่อาจหักห้ามใจ

แม่นางผู้นี้เป็นคนล้ำเลิศอย่างที่คิด และนางก็ไม่ทำให้เขาผิดหวัง ถึงกับถามเขาขึ้นว่า...

'...แต่ท่าน ท่านได้ถอดหรือไม่'

ขณะเอ่ยคำ นางพลันน้ำตารินอย่างไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า

หยาดน้ำตาอุ่นร้อนราวกับลวกผิวหนังได้ เขาตะลึงงันยิ่ง ก่อนจะ

เห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปอีกครั้ง ซึ่งคล้ายว่าได้สติครบถ้วนสมบูรณ์กะทันหัน นางหรี่ดวงตาเม้มปาก ลมหายใจหนักอึ้งขึ้น ใบหน้าเล็กเย็นชาฉายแววระวังภัยเต็มเปี่ยม

สัมผัสได้ว่าแรงที่กดตรงลำคอผ่อนปรนลงเล็กน้อย ฉินชิวกะพริบตาให้นาง ดุจไม่เคยสังเกตเห็นนางหลั่งน้ำตามาก่อนพลางเอ่ยเนิบนาบขึ้นอีก...

"เคยได้ยินตั้งแต่ในอดีตว่านักพรตหลิงเจินสร้างสามค่ายกลสิบสองด่านกลไกไว้ในจวนจงหย่งกง ในนั้นที่อันตรายที่สุดยากเย็นที่สุดคือกลไกนามว่า 'เจ็ดดาราระดมยิง' แม้รู้สึกสงสารที่แม่นางได้รับบาดเจ็บกลับมา แต่นี่กลับทำให้ข้าเปิดหูเปิดตา เห็นกับตาตนเองว่าบาดแผลที่เกิดขึ้นสร้างหายนะกับคนเพียงใด"

...บุรุษผู้นี้รู้เรื่องราวไม่น้อยอย่างแท้จริง นางจ้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย

เมื่อครู่เนื่องจากเขาขยับริมฝีปากเอ่ยคำ น้ำตาสองหยดที่ตกลงบนใบหน้าเขาจึงกลิ้งลงไปตามพวงแก้ม หัวใจนางบีบรัดเล็กน้อย ปากเม้มแน่นเป็นเส้นตรง

ประดุจอ่านความคิดนางออก เขาฉีกยิ้มมุมปากเล็กน้อยพลางเอ่ยอธิบาย "ที่นี่ทำอะไรหาเลี้ยงชีพเชื่อว่าแม่นางไม่มีทางไม่รู้ ในเมื่อมาหาทางรอดในสำนักชิงเยี่ยนแห่งนี้ ไม่ว่าเรื่องใดล้วนต้องเข้าใจผิวเผินสักหน่อยจึงจะดี ปกติยามสนทนากับใคร ฟังมากจำมากเรียนรู้ให้มาก ไม่มีทางผิดพลาดอย่างแน่นอน หากเป็นดังนี้ ยามพูดคุยเล่นเป็นเพื่อนแขกที่มาถลุงทองเด็ดดอมบุปผาจะได้พูดคุยอย่างดูเข้าท่าเข้าทางประหนึ่งตนเองมีความรู้มากจริงๆ และแน่นอนค่าตัวก็จะสูงขึ้นประหนึ่งน้ำขึ้นเรือ

ย่อมสูงตาม"

ในสายตานาง บุรุษที่กำลังรองรับการปรายตามองอย่างเย็นชาจากนางผู้นี้ใบหน้างดงามยิ่งนัก 'งามสง่า' สองคำใช้บรรยายองคาพยพทั้งห้าของเขาได้อย่างเหมาะเจาะพอดีโดยแท้

รูปคิ้วของเขายาวเรียวชี้ไปทางจอนผม ดวงตายาวทว่าไม่แคบ จมูกสูงโด่งที่ให้ความรู้สึกว่าเค้าโครงเด่นชัด ใต้มุมซ้ายของแนวกรามคมสันยังมีไฝเม็ดเล็กกระจุ๋มกระจิ๋มยิ่งเม็ดหนึ่ง ทว่าพาให้ความกระจุ๋มกระจิ๋มนั้นพลันเปลี่ยนไป...เปลี่ยนไปเป็นไม่กระจุ๋มกระจิ๋มถึงเพียงนั้น ราวกับเป็นการขับเน้นความงามเย้ายวนใจออกมา

นางเปลืองแรงเล็กน้อยจึงจะถอนสายตาที่จับจ้องเขาอยู่ได้ ก่อนค้นพบว่าทั้งสองคนอยู่ตามลำพังในห้องลับห้องหนึ่ง ผนังรอบสี่ด้านไม่มีหน้าต่างไม่มีประตูไม่มีรูโหว่ แสงนวลตาสีฟ้าจางสว่างใสนั้นมาจากก้อนหินหลินสือ* ประหลาดที่ตั้งอยู่ตรงมุมผนังทั้งสี่ด้าน

หินประหลาดเหล่านั้นทอแสงเรื่อเรืองออกมา ในสถานที่เกือบมืดสนิทประกายแสงยิ่งสว่างจ้าขึ้นหลายเท่า นางเคยเห็นมาก่อนในถ้ำลึกบนยอดภูเขาหินนอกด่านทางตะวันตก แต่ไม่เคยคิดว่าในจงหยวน** จะมีคนใช้พวกมันส่องสว่าง

ไม่พูดมิได้ว่าความคิดนี้ดีจริงๆ เพียงแต่...ห้องลับนี้ปรากฏขึ้นเพราะเหตุใด แล้วนางเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร

ข้อสงสัยผุดขึ้นข้อแล้วข้อเล่า ลมหายใจนางสับสน ลูกตากลอกไปมา

---

* หินหลินสือ แร่หิน Phosphophyllite

** จงหยวนหรือตงง้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

ไม่หยุด ทันใดก็ปรากฏเห็นแขนสองข้างที่กางออกเป็นรูปอักษร 'ต้า'* มือขวาของเขาถือสิ่งของชิ้นเล็กๆ เหมือนก้อนหินสีดำสนิท มือซ้ายคีบเข็มโลหะยาวสามชุ่นไว้ระหว่างนิ้ว ปลายเข็มเปื้อนเลือด ทอประกายหม่นอันน่าพิศวง

นั่นเป็นเข็มโลหะพิษที่เพิ่งถอนออกมาจากกระดูกสะบักของนางเมื่อครู่

แผ่นหลังนางเจ็บมากเหมือนไฟร้อนแรงกำลังเผาไหม้ สติรับรู้ของนางเพิ่งแจ่มชัดไม่นาน เวลานี้จึงรู้สึกทรมานเป็นพิเศษ

หน้าผากมนของนางเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อละเอียด ชายหน้าผากกระตุกไหวอยู่ลึกๆ ได้ยินบุรุษใต้ร่างส่งเสียงอ่อนโยน กึ่งขอร้องกึ่งวิงวอน...

"ให้ข้าช่วยแม่นางดีหรือไม่ ข้าสาบาน จะเบามืออย่างที่สุด ระมัดระวังอย่างที่สุด พยายามไม่ทำให้แม่นางเจ็บเท่าที่เป็นไปได้ ดีหรือไม่" กล่าวจบเขาก็ทอดถอนใจอย่างสงสารคราหนึ่ง "ยืดเวลาออกไปเช่นนี้จะยิ่งย่ำแย่เท่านั้น ข้าไม่อยากให้แม่นางทนรับความทุกข์ที่สาหัสกว่านี้ ช่วยคนต้องช่วยถึงที่สุด แม่นางส่งเสริมข้าเถิดนะ ได้หรือไม่"

นางพูดไม่ออก ประการแรกคือรีบกลั้นความเจ็บ ประการที่สองคือรู้สึกว่าการวอนขออย่างจริงใจของเขาช่าง...ช่างชวนให้หมดคำพูด

เป็นคนแปลกอย่างที่คิดจริงๆ แปลกยิ่งนัก...

นางคิดอย่างพร่าเลือนพร้อมคลายน้ำหนักมือโดยพลัน เมื่อปล่อยการบีบรัดที่ลำคอเขาออก ทั้งร่างก็ผ่อนคลายลงตาม

คล้ายกับโดนถอดกระดูกสันหลังไปในเวลาสั้นๆ ร่างกายที่ยาก

* อักษรต้า (大) แปลว่าใหญ่ ลักษณะคล้ายคนกางแขน

ประคองต่อล้มคว่ำไปด้านหน้า กดทับบนร่างเขา

"ข้า...ข้าร่างกายเปลือยเปล่า...ไม่ ไม่ได้สวมเสื้อผ้า..." รอยย่นของลายผ้าปักบนชุดคลุมยาวของเขาครูดผิวนางเบาๆ นางจึงค่อยสังเกตถึงสภาพร่างกายตนเองได้

ฉินซิวพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน "อืม ไม่ได้สวมเสื้อผ้า ทว่าชิ้นด้านล่างยังอยู่ แผลบนหลังแม่นางเริ่มจากไหล่ซ้ายลงไปมีเจ็ดแห่ง หากต้องการถอด 'เจ็ดดาราระดมยิง' นี้ มิอาจไม่ถอดอาภรณ์ออก ขอแม่นางโปรดอย่ากล่าวโทษ" เขาหยุดชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยเสริมอีกว่า "เคราะห์ดีที่ผมยาวของแม่นางหนามาก เมื่อครู่ตอนที่นั่งคร่อมบนร่างข้า ผมยาวที่สยายตรงหน้าอกปกปิดส่วนที่ควรปิดอย่างมิดชิด ไม่มีสิ่งใดโผล่มาให้เห็น"

คำพูดที่เขาเสริมพาให้หน้าผากนางเต้นกระตุก ฟังความนัยลึกๆ ไม่ออกอยู่บ้าง

ชั่วขณะนี้เขามองเห็นร่างนี้จนหมดหรือไม่ สำหรับคนที่คมมีดอาบเลือด ฆ่าคนเป็นอาชีพนานปีเช่นนาง ไม่นับเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร นางก็แค่ไม่ยินดีอย่างที่สุดที่จะดูอ่อนแอไร้กำลังถึงเพียงนี้ต่อหน้าคนนอกเท่านั้น

นางลอบกัดฟันพยายามขยับออกจากแผงอกเขา ร่างกายที่ขดตัวในขณะที่อดทนต่อความเจ็บปวดถูกห่อด้วยผ้าผืนบางที่เขาดึงมาจากที่ใดก็สุดจะรู้ ให้นางหมอบคว่ำลงกับเตียงใหม่อีกครั้ง

เขากล่าวต่อว่า "หลังแม่นางถูกปักด้วยเข็มโลหะอาบยาพิษเจ็ดเล่ม เข็มโลหะทั้งหมดจมหายไปในเนื้อ ทำให้บนผิวแผ่นหลังแม่นางมีเพียงบาดแผลเป็นจุดแดงขนาดเล็กยิ่งยวด ต้องการดึงอาวุธออกมาไม่ง่ายดาย

อย่างมาก ดีที่ประจวบเหมาะข้ามีหินแม่เหล็กก้อนหนึ่ง ใช้มันดึงปลายเข็มโลหะออกมานอกผิว จากนั้นค่อยดึงออกนับเป็นเรื่องง่ายดายขึ้นอักโข ไม่ต้องกรีดผิวควักเนื้อ ซ้ำยังสามารถยับยั้งการแพร่กระจายพิษ เพียงแต่กระบวนการถอนเข็มจะเจ็บทรมานเป็นพิเศษ บัดนี้เพิ่งถอนเข็มแรกออกมาได้ ยังต้องขอแม่นางกัดฟันอดทน...อดทนอีกหน่อย ได้หรือไม่"

นางได้ยินเขาถามเสียงต่ำ ก่อนจะรู้สึกว่ามีฝ่ามือใหญ่วางบนกระหม่อมตนเอง ลูบกลับไปกลับมาอย่างช้าๆ...ชั่วขณะที่ใจลอย รู้สึกว่าตนเองราวกับกลายเป็นสุนัขตัวโต ขดตัวข้างเจ้านายเรียกหาความเอ็นดูอย่างไรอย่างนั้น

อ่อนแอเกินไป อ่อนแอเกินไปแล้ว...

นางพยายามมองข้ามความร้อนที่ส่งมาจากฝ่ามือและความอ่อนโยนของน้ำหนักมือเขา ไอต่ำๆ ระลอกหนึ่ง ส่งเสียงออกมาจากไรฟันอย่างไม่ยอมแพ้...

"หินแม่เหล็ก...หาได้ยากในจงหยวน ราคาแพงลิ่ว คุณชาย...คุณชายร่ำรวยเสียเหลือเกิน ถึงนำออกมาแสดงต่อหน้าผู้อื่นอย่างส่งเดชเช่นนี้ได้"

เขายังคงยิ้มละไม "วาจานี้ของแม่นางคลาดเคลื่อนแล้ว ข้ามิได้ร่ำรวย แต่เป็นแขกผู้มีพระคุณที่มีมากมายนัก พูดกันตรงๆ 'คุณชายฉินซิว' ในสำนักชายบำเรอนี้ก็แขวนป้ายดาวเด่นอันดับหนึ่ง ขุนนางชนสูงศักดิ์ พ่อค้าใหญ่คหบดีร่ำรวยที่ติดตามชมชอบข้ามีไม่น้อยอย่างแท้จริง ข้าปรนนิบัติพวกเขาอย่างดี จะร้องขอหินแม่เหล็กจากมือพวกเขามาเล่นมีอันใดยาก ขณะที่ของนี้ได้ใช้ประโยชน์ยิ่งใหญ่ในวันนี้ ก็นับว่าเจ้ากับข้ามีวาสนาต่อกัน"

...มีวาสนาหรือ

นางหายใจเข้าออกยาวนานขึ้นปรับจิตใจให้สงบ ทบทวนคำพูดเขา คิดว่าตนเองได้รับบาดเจ็บหนีออกจากจวนจงหย่งกง ก่อนลมหายใจกำลังแรงจะหมดสิ้นได้หนีเข้ามาในสถานที่ฟุ้งเฟ้อเริงโลกีย์แห่งนี้

นางรู้ว่าบนตัวแปดเปื้อนกลิ่นพิเศษ และคาดเดาได้ว่ากลุ่มของครูฝึกกับเหล่าองครักษ์ของจวนจงหย่งกงช้าเร็วก็ต้องไล่ตามมา นางซ่อนตัวเข้าไปกลางดงดอกไม้ต้นไม้และพุ่มจื่อเถิงห้อยย้อยดุจน้ำตกซึ่งมีกลิ่นหอมเข้มข้น เพียงเพื่อช่วงชิงเวลาระยะหนึ่งเดินลมปราณขับพิษนึกไม่ถึงพลันปรากฏบันไดหินลึกลับ นางล้มลงบนขั้นบันได หูจับเสียงครวญครางและเสียงคำรามต่ำที่เปล่งออกมายามเหล่าบุรุษด้านในหอร่วมอภิรมย์ได้...

นางหมดหนทางถอย จำต้องยอมสดับฟัง ผ่านไปเท่าไรก็สุดจะรู้ จวบจนเขาค้อมกายลงแทรกตัวผ่านพุ่มดอกไม้เดินขึ้นบันไดมา นี่ถึงได้บีบให้นางหนีจนหมดหนทางหนี จำต้องลงมือจับตัวเขาข่มขู่

ยามนี้เองนางก็สัมผัสได้ว่าเขาเลิกผมนางออก กำลังพยายามใช้หินแม่เหล็กดึงปลายเข็มเล่มที่สอง

นางนึกอะไรได้ก็ถามออกไปตามนั้น คิดเบี่ยงเบนความเจ็บปวดเสียดกระดูกด้วยสัญชาตญาณ "เช่นนั้นห้องลับนี้เล่า ก็เป็นสถานที่ที่ท่านใช้ปรนนิบัติแขกหรือไร"

ขบกรามแน่นทันใด นางสั่นสะท้านไปทั่วสรรพางค์กาย เนื่องจากชั่วอึดใจที่เขาถอนเข็มโดยพลันหลังจากเขาดึงปลายเข็มขึ้นมาได้นั้นช่างเคี่ยวกรำคนยิ่งยวด

ฉินชิวพรูลมหายใจเฮือกหนึ่ง ยามนี้จึงค่อยเอ่ยตอบอย่างไม่อินังขังขอบ...

"นั่นก็ดูว่าแขกผู้นั้นเป็นใคร ข้าปกติจะเชิญแขกสนิทไปยังห้องรับรองชั้นล่างของหอซือเฟย ชั้นสองนี้ยังไม่เคยรับรองใครมาก่อน ส่วนในห้องลับนี่วันนี้ข้าเพียงต้องการปรนนิบัติแม่นางอย่างดีเท่านั้น"

นางเอียงหน้าเหลียวมอง ประสานสายตากับเขาพอดี ฝ่ายหลังหยักมุมปากน้อยๆ ก่อนหยิบหินแม่เหล็กจัดการกับบาดแผลของนางต่อ

"เหตุใดจึงช่วยข้า" นางถามเสียงแหบแห้ง เหงื่อเม็ดเล็กกระจายทั่วหน้าผาก สองตาแน่วนิ่งไม่แม้แต่กะพริบ

เขาไม่ตอบทว่าย้อนถาม "แม่นางมีบัญชีหนี้เลือดกับคุณชายใหญ่จวนจงหย่งกง?"

นางพยายามจะคุมการเดินลมปราณภายในร่าง จนใจที่ลงแรงมากแต่ได้ผลน้อย ค่อยกัดฟันและเอ่ยตอบ "ไม่มี..."

"ไม่มีความแค้นต่อกันรึ เช่นนั้น ไม่ทราบแม่นางสังหารคนเป็นอาชีพ?"

"...หากใช่แล้วจะทำไม"

"หากใช่ ก็ถูกต้องแล้ว" มือของเขาถือหิน ท่วงท่าขยับดึงเข็มมิได้หยุดลง ครุ่นคิดหลายอึดใจจึงเอ่ย "หากสงสัยว่าเหตุใดข้าจึงช่วยเหลือกระนั้น แม่นางรับเงินทองผู้อื่น กำจัดเคราะห์ภัยแทนผู้อื่น อยู่ท่ามกลางประกายดาบเงาโลหิตในยุทธภพทำมาหาเลี้ยงชีพมิง่ายดาย ยุทธภพที่แม่นางอยู่เป็นเช่นนี้ เส้นทางบุรุษคณิกาของข้ามิใช่เหมือนกันหรือไร ก็ไม่รู้ว่า 'ต่างเป็นผู้ประสบชะตากรรมรันทดดุจเดียวกัน' ความจริงข้อนี้

มิทราบโน้มน้าวใจแม่นางได้หรือไม่"

เข็มโลหะที่สาม ที่สี่ ตามด้วยที่ห้าและที่หกถูกถอนออกไปติดต่อกัน

นางสั่นเทาไปทั้งร่าง หอบหายใจติดกันหลายคำจึงบรรเทาความเจ็บปวดทรมานลงได้ เสียงสั่นแหบถามขึ้นแผ่วเบาอีกครา "สุนัขสองสามตัวนั้นของจวนจงหย่งกง ท่าน...ท่านทำให้มันสงบได้อย่างไร อีกทั้งคนพวกนั้น...พวกเขาบุกขึ้นหอมาย่อมไม่มีทางล้มเลิกโดยง่าย ท่าน ท่าน..."

"ข้าถอดแล้ว"

ประโยคสั้นๆ อันราบเรียบของฉินซิว แก้เรื่องกังวลที่ลอยค้างอยู่ในใจนางทันที

เขาเอ่ยต่ออีกว่า "แม่นาง เมื่อครู่เพิ่งฟื้นคืนสติ อ้าปากก็มุ่งมาสอบถามข้าเลย คาดว่าใจคงพะวงในเรื่องนี้อย่างมากกระมัง" ใบหน้าหล่อเหลายังคงไม่สะทกสะท้าน "ครูฝึกหลี่แห่งจวนจงหย่งกงพาคนมาพร้อมปล่อยสุนัขดุร้ายบุกเข้ามา ตอนนั้นข้าลากแม่นางเข้ามาในห้องลับด้านหลังผนังห้องนี้แล้ว ประกอบกับในหอข้ากลิ่นหอมบุปผากับกลิ่นควันธูปผสมปนเปกัน ซ้ำกลิ่นที่ส่งออกมาจากพิณไม้ก็ยังต่างกันออกไป หากต้องการหลบเลี่ยงประสาทรับกลิ่นของสุนัขก็หาได้ยากเกินไปนัก ส่วนคนพวกนั้น..." ริมฝีปากบางขยับไปมา... "พวกเขาต้องการยืนยันว่าบนหลังข้ามีบาดแผลหรือไม่ ข้าถอดให้พวกเขาตรวจสอบเป็นพอ ไม่นับเป็นอะไร"

นางกัดฟัน น้ำเสียงยิ่งทุ้ม "พวกเขาไม่ได้ต้องการตรวจสอบท่าน พวกเขาต้องการ..."

"ข้าทราบ พวกเขาต้องการหยามเกียรติข้าต่อหน้าธารกำนัล" เขาขัดบทนางเรียบๆ มุมปากหยักโค้งอยู่เสมอ "เดิมข้าก็เป็นคนทำอาชีพระดับล่าง ประสบเรื่องทุกข์ใจพรรค์นี้ย่อมไม่เก็บมาใส่ใจ อดทนสักหน่อยก็ผ่านไปได้ ทว่าหนนี้ถือว่าโชคดีสุดแสน เถ้าแก่ซุน เอ่อ...ข้าพูดถึงเฟิ่งหมิงซุนเจ้าของสำนักชิงเยี่ยนของพวกเรา เขาก็มีฝีมือมากพอตัว เมื่อรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนของจวนจงหย่งกง ถึงหอพวกเราจะเลี้ยงดูอันธพาลไว้เองไม่น้อยก็มิกล้าใช้ไม้แข็งก่อการทะเลาะวิวาท เถ้าแก่ซุนพลันนึกได้ว่าผิงจวิ้นอ๋องกับเสี่ยวกั๋วจิ้ว* กำลังพักค้างในเรือนชั่งซือของคุณชายเหลียนตง ตอนที่เขารุดมาคุ้มครองข้าก็ได้สั่งให้คนไปขอความช่วยเหลือที่เรือนชั่งซืออย่างรีบด่วนแล้ว"

ไหล่กว้างของเขาห่อลงเล็กน้อย ท่าทางผ่อนคลายลง "ยังต้องขอบใจคุณชายเหลียนตงของพวกเราที่พอพูดอะไรกับผิงจวิ้นอ๋องและเสี่ยวกั๋วจิ้วได้บ้าง แขกผู้สูงส่งทั้งหลายก็ยินดีช่วยเหลือ ตอนที่ข้าถูกบีบให้ถอดเสื้อผ้า แขกทั้งสองส่งองครักษ์ประจำตัวมา ชั่วพริบตาก็คุมสถานการณ์ให้สงบลงได้ และตอนนั้นข้าเพิ่งจะถอดเสื้อออกจากร่างเปลือยเปล่ากึ่งหนึ่ง ยังสวมกางเกงอยู่ ดังนั้นไม่นับว่าถูกหยามเกียรติและไม่ถือว่าเสียเปรียบเช่นกัน"

ไม่นับว่าถูกหยามเกียรติที่ใดกัน

เห็นกันชัดๆ ว่าถูกข่มเหงรังแกนี่!

นางอัดอั้นในอก หอบหายใจถี่รัวพลางจับจ้องใบหน้างามเรียบสุขุมที่ประหนึ่งไม่ขัดขืนต่อการหยามเหยียดดูแคลนจนชาชินนั้น

---

* เสี่ยวกั๋วจิ้ว ตำแหน่งน้องชายของพระมเหสี

อาจเพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนาง พัวพันกับนาง แต่เขากลับต้องรับเคราะห์ครานี้ไปเปล่าๆ จึงพาให้นางรู้สึกผิดอยู่บ้าง และใส่ใจเขาขึ้นเล็กน้อยอย่างห้ามไม่ได้

"วันนี้คุณชายยื่นมือเข้าช่วย วันหน้าข้าย่อมตอบแทนบุญคุณอย่างแน่นอน" น้ำเสียงนางแหบแห้ง ทว่าคำสัญญาที่กล่าวออกมากลับชวนให้คนฟังรู้สึกถึงน้ำหนักของมันอย่างลึกซึ้ง

ฉินชิวมีสีหน้าตื่นตะลึงเล็กๆ รอยโค้งที่มุมปากพลันหยักลึกขึ้นใต้การขับเน้นด้วยแสงเรืองรองของหินหลินสือสี่ก้อน พวงแก้มของเขาปรากฏเงาแสงประหลาดเข้มบ้างอ่อนบ้างสองดวง ราวกับกำลัง... เขินอาย

"ตอบแทนไม่ตอบแทนอะไรกัน ข้า...ข้า ข้าไม่เคยคิด แต่..." เขาเม้มริมฝีปากอย่างขวยอาย ก่อนจะรวบรวมความกล้าเอ่ย "หากแม่นางไม่รังเกียจ ข้าอยากสอบถามชื่อเสียงเรียงนามของแม่นาง แม้พูดว่าเป็นผู้ประสบชะตากรรมรันทดดุจเดียวกัน พบพานมิจำเป็นต้องเคยรู้จัก แต่ยังคงอยากรู้ว่าผู้มีวาสนาได้พบชื่อใดแซ่ใด"

ในห้องตกอยู่ในความเงียบสงัด ตอนที่ฉินชิวยิ้มหยันในใจ นึกว่าจะมิได้รับคำตอบนั้น นางกลับขยับกลีบปากทั้งสองเอ่ยว่า...

"ข้าแซ่อู 'อู' ที่มาจากคำว่า 'หูดำ' ..."

ฉินชิวกระจ่างแจ้งทันใดว่านางหมายถึงอักษรตัวใด เพียงแต่เมื่อนางที่มีท่วงทีเย็นชา คิ้วตาลุ่มลึกเอ่ยประโยคเช่นนี้ออกมา กลับมีความน่ารักใสซื่อที่อธิบายไม่ได้ พาให้เขาต้องเปลืองแรงยกหนึ่งจึงข่มรอยยิ้มลงได้ และฟังนางกล่าวต่อด้วยท่าทีจริงจัง...

"อูลั่วซิง*" นางเว้นวรรค "ข้าใช้แซ่ตามอาจารย์...ตอนอาจารย์เก็บข้าได้ ราตรีนั้นประจวบเหมาะเห็นดาวตกโปรยปรายทั่วท้องฟ้า ดังนั้นจึงตั้งชื่อนี้ให้ข้า"

ฉินซิวเอ่ยถาม "แม่นางเป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่ยังเล็ก?"

"อืม..." นางพยักดวงหน้างามที่คว่ำบนหมอนเล็กน้อย

"บังเอิญนัก ข้าก็เช่นกัน" เขาหยักมุมปากน้อยๆ ยิ้มให้นางอีกคราพลางเอื้อมมือไปลูบกระหม่อมนางแผ่วเบา "พ่อแม่ด่วนจากไปเร็ว ทุกเรื่องล้วนต้องพึ่งพาตนเอง ที่แท้หนอที่แท้ พวกเราไม่เพียงเป็นผู้ประสบชะตากรรมรันทดดุจเดียวกัน ยังหัวอกเดียวกันอีกด้วย"

อูลั่วซิงถูกเขาลูบจนมึนงงสับสนไปเล็กน้อย รู้สึกว่าอาจเป็นเพราะพิษยังไม่สลายหมด จากนั้นก็...ก็รู้สึกประหลาดใจอย่างอธิบายไม่ได้

นางกลับตระหนักได้อย่างประหลาดใจว่าตนเองเปลือยเปล่า ตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายเป็นบุรุษวัยเจริญพันธุ์ และต่อให้นางฆ่าคนเป็นผักปลา ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ท้ายที่สุด...ท้ายที่สุดยังคงเป็นสตรีที่จริงแท้แน่นอนผู้หนึ่ง

อุณหภูมิร่างกายนางสูงขึ้น แผ่นหลังเปล่าเปลือยกลับขนลุกซู่ขึ้นลึกๆ ราวกับต้องอากาศหนาว...ประเดี๋ยวร้อนประเดี๋ยวเย็น นางอดหดลำคอและแผ่นหลังไม่ได้ ใบหน้าครึ่งหนึ่งฝังจมลงในหมอนนุ่ม

"อู-ลั่ว-ซิง" เขาพินิจทีละคำ ค้อมศีรษะเอ่ย "ชื่อนี้ได้อารมณ์แห่งกวีอย่างยิ่ง ไพเราะมาก"

นางทำเสียงฮึดฮัดแผ่วเบาแทบไม่ได้ยินคราหนึ่ง มิได้มองเขา

* ลั่วซิง แปลว่าดาวตก

ความกระดากอายที่เกิดขึ้นกะทันหันราวกับส่งผลกระทบต่อเขา ทำให้เขาสัมผัสได้ถึงความผิดปกติกระแสหนึ่งเช่นกัน

ตอนที่น้ำเสียงชวนฟังของฉินซิวดังก้องในห้อง แฝงด้วยความแหบพร่าเล็กน้อยและความลุ่มลึกอีกนิดหน่อย ประดุจปลายนิ้วพรมลงบนเส้นสายทั้งเจ็ดของพิณโบราณครั้งแล้วครั้งเล่า ในเสียงซ้อนเสียง ดังก้องเข้าไปในจิตใจคน...

"บนหลังแม่นางอูยังเหลือเข็มโลหะเล่มหนึ่งที่ยังมิได้ถอนออก เข็มนี้อยู่ด้านล่างสุด แทงจมเข้าไปในปลายสุดของกระดูกสันหลังของเจ้า" ขณะกล่าว มือของเขาก็ลูบไปตรงๆ และกดตำแหน่งนั้นเบาๆ

อูลั่วซิงต้องสิ้นเปลืองแรงมหาศาลดุจแรงของวัวเก้าตัวและเสือสองตัวอย่างแท้จริงถึงได้ไม่ตกใจกระโดดโหยงขึ้นมา

'เจ็ดดาราระดมยิง' ที่จวนจงหย่งกงออกแบบขึ้นมานั้น เข็มสุดท้ายจะปักลงบนจุดเยาซู* ซึ่งอยู่ปลายกระดูกสันหลังเหนือร่องแก้มก้น นอกจากบาดแผลจะอยู่ในตำแหน่งกระอักกระอ่วนมาก ยังเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงสำหรับการโคจรลมปราณของนาง ยามนี้เขาลูบราวไม่ตั้งใจ ความเจ็บปวดหนึบชาผสมผสานกัน พลันรู้สึกว่ารูขุมขนทั่วร่างเปิดออกฉับพลัน ขนอ่อนลุกซู่ ประสาทสัมผัสเฉียบไวสุดขีด

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ต้องดึงออกสถานเดียว!

"เข็มโลหะแทงทะลุกระดูก จะดึงปลายเข็มออกมาได้ต้องค่อยๆ จัดการ แม่นางอูอดทนอีกหน่อยนะ"

เขาปลอบขวัญไม่หยุด นิ้วมืออุ่นที่วางบนด้านหลังเอวและบั้นท้าย

* จุดเยาซู จุดชีพจรในช่องกระดูกกระเบนเหน็บบนแนวกึ่งกลางลำตัว

ติดจะเย็นเล็กน้อย ก่อนจะลงแรงหนักขึ้นมาก ราวกับต้องการสู้อย่างเอาเป็นเอาตายกับเข็มโลหะเล่มนั้น เขาทำทุกวิถีทาง ทุ่มเทกำลังแรงทั้งหมด...

เจ็บ!

เจ็บจน...ดียิ่ง ชั่วสติพร่าเลือนอูลั่วซิงยินดีต้อนรับความเจ็บปวดเช่นนี้ มันช่วยให้นางมองข้ามแรงจากนิ้วมือเขารวมไปถึงการสัมผัสที่แนบชิดเกินไป

นางไม่คุ้นกับการใกล้ชิดผู้คนเพียงนี้ ไม่คุ้นเคยกับความอ่อนแอ แต่คุณชายฉินซิวแปลกพิลึกยิ่งนัก ดูเหมือนมองข้ามท่าทีเย็นชาดุจน้ำค้างแข็งของนางโดยสิ้นเชิง ไม่เพียงหยักยิ้มให้นางยังชวนนางพูดคุยเรื่อยเปื่อย กระตุ้นให้นางจิตใจว้าวุ่นและเอ่ยวาจามากเกินไป

"แม่นางอู ข้าเกรงจะเสียมารยาทแล้ว โปรดอภัยด้วย"

"อะไรนะ ท่าน..." เมื่อสดับคำเขา นางเหลียวหน้าไปมองอีกครั้ง เห็นเขาประทับฝ่ามือบนบั้นเอวนาง นิ้วโป้งสองข้างหนึ่งซ้ายหนึ่งขวากดบนปลายสุดของกระดูกสันหลังนาง

ใบหน้าเขาก้มลงหานาง จมูกกับริมฝีปากแนบสนิทไปบนผิวนาง นางกระทั่งสัมผัสได้ว่าใต้คางของเขากำลัง...จ่ออยู่เหนือร่องบั้นท้ายตนเอง!

นางตะลึงงันในทีแรก ตามด้วยคิดจะเหวี่ยงเขาออกไปด้วยสัญชาตญาณ ชั่วขณะที่แขนยกขึ้นครึ่งทาง จุดเยาซูพลันปวดแสบอ่อนยวบ ความรู้สึกปวดจี๊ดซาหนึบที่ปะทุขึ้นไหลบ่าไปทั่วแขนขาทั้งสี่และอวัยวะทั่วร่างดุจน้ำหลาก

นางพลันขบกรามแน่น ในปากมีกลิ่นคาวเลือดฟุ้งกระจาย เบิกตา

มองเขายืดร่างท่อนบนขึ้นพลางหอบหายใจไม่หยุด ในปากคาบเข็มโลหะยาวสามชุ่นเอาไว้ และนั่นก็คือเข็มเล่มที่เจ็ด เป็นเล่มสุดท้ายบนแผ่นหลังนาง

เขาเบือนหน้าถุยเข็มโลหะลงบนถาดที่วางอยู่ด้านข้าง

ตอนที่หันมามองนางใหม่อีกครั้ง รอยแดงที่โหนกแก้มเขาเข้มขึ้นพร้อมกระแอมให้คอโล่งก่อนชี้แจง "เข็มเล่มสุดท้ายนี้ฝังติดแน่นมาก ทั้งที่ดึงปลายเข็มออกมาได้แล้ว แต่พอปล่อยมือนิดเดียวก็จมหายไปในเนื้ออีก เช่นนี้จึงมิอาจไม่ใช้ปากและฟันแทนนิ้วมือ คาบมันออกมา ส่วนที่เสียมารยาทต้องขอแม่นางอูโปรดอภัยด้วย"

อูลั่วชิงเห็นเขาเหงื่อท่วมศีรษะ กระทั่งจุดเหรินจงที่อยู่ใต้จมูกยังเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้น ใจจึงอ่อนยวบในบัดดล

"...ขอบใจมาก" นางปกปิดความรู้สึกเอาไว้พลางจับผ้าผืนบางตะกายลุกขึ้นนั่ง

ยามนั้นเองเสื้อบางของบุรุษที่ส่งกลิ่นจันทน์หอมจางๆ ตัวหนึ่งคลุมลงบนไหล่นางทันที ห่อหุ้มร่างเปลือยเปล่าของนางอย่างนุ่มนวล เสียงแฝงความกังวลของบุรุษดังขึ้นเหนือศีรษะนาง...

"ให้ความอบอุ่นสักหน่อย อย่าเพิ่งรีบลุก เข็มโลหะเจ็ดเล่มนั้นอาบยาพิษทั้งหมด ต่อให้ถอนเข็มออกมาหมด พิษมากน้อยก็ได้แทรกซึมเข้าไปในเลือดเนื้อแล้ว ข้ามีน้ำแกงแก้พิษเตรียมไว้เรียบร้อย เป็นเทียบยาแก้พิษที่บรรดาหมอในโรงแพทย์จ่ายเป็นประจำ อาจไม่สามารถต่อกรกับพิษในร่างกายแม่นางอูได้ทั้งหมด แต่ยังสามารถบรรเทาไปได้ส่วนหนึ่ง น้ำแกงอยู่ด้านนอก ข้าจะไปยกมา"

ความรู้สึกผิดแผกบางอย่างแผ่ซ่านในใจ อูลั่วซิงไม่ทันเอ่ยวาจา ก็เห็นฉินชิวลุกจากเตียงนุ่มไปทันที สองมือแนบราบไปกับผนังแล้วออกแรงผลัก

ทันทีที่เขาผลักเปิดประตูแคบบานหนึ่งออก แสงสว่างก็ส่องลอดเข้ามา

ด้านนอก ไฟจากถ่านในเตาเล็กที่ทำจากโคลนแดงยังหลงเหลือความร้อน ทำให้น้ำแกงยาสมุนไพรในหม้อดินเผายังคงความร้อนระอุไว้ได้ ฉินชิวยกน้ำแกงเทลงในโถเครื่องเคลือบสีขาวอย่างระวัง

ขณะที่เขากำลังจะยกเข้ามาในห้องลับด้านใน อูลั่วซิงก็ห่อร่างด้วยชุดคลุมยาวของบุรุษ พลางใช้มือยันผนังและย่างเท้าเดินตามหลังเขาออกมาจากประตูลับนั้นแล้ว

หอซือเฟยเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเขา เมื่อเห็นนางเผยตัว ฉินชิวก็มิได้กังวลว่านางจะถูกผู้อื่นพบเห็น เพียงเอ่ยทักทายนางด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"นั่งตามสบายเถิด รกสักหน่อย ขอแม่นางอูทนฝืนไปก่อน"

ยามนี้ด้านนอกเป็นเวลาเที่ยงพอดี แสงแห่งฤดูใบไม้ผลิสว่างจ้าอบอุ่น ลำแสงอบอุ่นมากมายเล็ดลอดผ่านกระดาษกรุหน้าต่างกับหน้าต่างผุพังสองสามบานส่องเข้ามาอย่างเหิมเกริม แสดงภาพในหอนี้ออกมาอย่างแจ่มชัด

ดวงตาของอูลั่วซิงกวาดมองอย่างฉับไว ม่านตานางหรี่ลง สิ่งที่เห็นในคลองจักษุเบื้องหน้าแค่ 'รกสักหน่อย' ที่ใดกัน

นี่มันถูกทำลายย่อยยับ เละเทะไม่เหลือชิ้นดี อเนจอนาถเกินทนดู

ชัดๆ!

ม่านโปร่งสีฟ้าดุจสายน้ำที่ควรแขวนอยู่บนเพดานเป็นช่อๆ ร่วงอยู่บนพื้นทั้งหมด บนผ้ามีรอยรองเท้าเหยียบย่ำนับไม่ถ้วน ชั้นวางของสองชั้นที่ฝังอยู่ในผนังแทบจะว่างเปล่าไม่เหลืออะไร ของประดับสวยงามไม่เอียงกระเท่เร่ก็ตกแตกกับพื้น บางทีอาจมีอีกไม่น้อยที่โดนฉกฉวยติดมือไปต่อหน้าต่อตาอย่างไม่เกรงกลัวใคร

ฉากบังลมที่ใช้กั้นโถงหน้าขนาดเล็กกับห้องด้านใน เป็นภาพปักสองด้านรูปทะเลเมฆงามประณีต ใจกลางรูปโดนกรีดขาด ฐานรองทำจากไม้แกะสลักขึ้นรูปคล้ายถูกมีดเล่มเขื่องฟันเล่น ทำลายผลงานที่ช่างปักผ้าและช่างแกะสลักทุ่มเทด้วยเลือดเนื้อและจิตใจเสียหมดสิ้น

โต๊ะเก้าอี้เป็นชุดล้มระเนระนาด หีบสองสามใบเอียงล้ม เสื้อผ้าด้านในกระจายทั่วพื้น

สถานที่ยุ่งเหยิงปานนี้ มีของสิ่งเดียวที่ได้รับการจัดเก็บ...

อูลั่วซิงหลุบตาเพ่งมองพิณห้าคันบนพื้นไม้ที่ตั้งวางอยู่อย่างเป็นระเบียบ ตามขนาดใหญ่เล็กของพิณมีพิณเจ็ดสายสามคัน พิณสิบสองสายหนึ่งคัน และพิณสิบหกสายอีกหนึ่งคัน ทว่า...ต่อให้จัดวางอย่างเป็นระเบียบเพียงไรก็เสียแรงเปล่า ตัวพิณแตกร้าว สายพิณโดนตัดขาดกลายเป็นของไร้ค่าทั้งสิ้น

กระนั้นถึงใช้การไม่ได้แล้ว แต่ผู้เป็นนายยังคงเก็บส่วนที่แตกละเอียดอย่างดีทั้งหมด

เสียงพิณแม้กังวานนุ่มนวล แต่ความนัยผู้ใดเล่าจะได้ยิน ในพิณมีจิตวิญญาณ จิตวิญญาณแห่งพิณเก็บรวมอยู่ในใจ พิณที่พังเสียหาย

ได้รับการจัดวางอย่างเคารพดั่งไว้อาลัย พอให้มองเห็นว่าผู้เป็นเจ้าของพิณล้วนปฏิบัติต่อพิณทุกคันอย่างทุ่มเทด้วยชีวิตจิตใจและวิญญาณ

แผ่นหลังของนางแนบติดผนัง ทรุดกายลงนั่งอย่างช้าๆ

"แม่นางอูมาสิ กินตอนยังร้อน" ฉินซิวอุ้มน้ำแกงแก้พิษหนึ่งโถนั่งลงกับพื้นเคียงข้างนาง ใช้ช้อนเล็กตักน้ำสีดำสนิทหนึ่งช้อนจรดริมฝีปากนางพลางเกลี้ยกล่อมเสียงนุ่ม "อ้าปากเถิด กินแล้วจะได้สบายขึ้นหน่อย"

ที่ของเขา สถานที่เงียบเล็กที่เป็นของเขาเพียงผู้เดียวซึ่งท่วมท้นด้วยราคะตัณหา ฟุ้งเฟ้อฟอนเฟะแห่งนี้ เพราะนางจึงถูกทำลายป่นปี้แทบไม่เหลือเค้าเดิม ทว่า...เขามิได้ยุ่งกับการเก็บข้าวของอย่างรีบร้อนกลับทุ่มเทแรงกายแรงใจมากมายมหาศาลกับนาง

เพราะต่างเป็นผู้ประสบชะตากรรมรันทดดุจเดียวกัน จึงทำดีกับนาง?

เพราะหัวอกเดียวกัน จึงปฏิบัติดีกับนางอย่างไร้ข้อผูกมัด?

อย่างนั้นหรือ ใช่อย่างนั้นจริงๆ หรือ

ความคิดของอูลั่วซิงสับสนอยู่บ้าง ความรู้สึกผิดแผกในใจปั่นป่วนม้วนวนครั้งแล้วครั้งเล่า นางมองเขาอย่างนิ่งอึ้ง อ้าปากอย่างทึ่มทื่อก่อนจะกินยาอุ่นร้อนที่เขาป้อนใส่ปากลงไปทีละคำๆ

เวลานี้เข็มโลหะของ 'เจ็ดดาราระดมยิง' ถูกถอนออกไปทั้งหมด แท้จริงอาศัยพลังวัตรของนางก็เพียงพอจะปรับลมหายใจโคจรลมปราณขับพิษออกด้วยตนเอง ไม่ต้องการน้ำแกงแก้พิษของเขาแม้แต่น้อย

แต่นางปฏิเสธไม่ได้ บางที...บางทีอาจไม่ต้องการปฏิเสธตั้งแต่ต้น

ความรู้สึกผิดแผกขุมนั้นแผ่ซ่านออกไปไม่หยุด ลูบขอบมุมในใจ

อันไร้รูปจนเรียบมน นางกลับบังเกิดความปรารถนา เกิดความชมชอบ...

การได้รับความสำคัญประหนึ่งวางไว้บนยอดดวงใจก็ไม่ปานจากบางคนเช่นนี้ เป็นสิ่งที่นางเฝ้าปรารถนาเหลือเกิน

ประหนึ่งได้รับการพะเน้าพะนอ เอาใจ นางชอบยิ่งนัก

เพราะทั้งปรารถนาและชอบ ดังนั้นจึงยอมรับทั้งหมดที่เขามอบให้อย่างนิ่งงัน จวบจนก้นโถน้ำแกงเล็กๆ โถนี้ปรากฏชัด เขาก็จับแขนเสื้อสะอาดเช็ดมุมปากกับใต้คางให้นาง นางจึงค่อยๆ เอ่ยถามอย่างระมัดระวัง...

"ให้ข้าฆ่าคนเหล่านั้นแทนท่านหรือไม่"

"หืม? เอ่อ..." ฉินซิวกะพริบตา ไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุของคำถามนี้ "ฆ่าใครหรือ"

"พวกคนที่บุกเข้ามาเมื่อคืน...รอพักฟื้นสองสามวัน ข้าจะไปฆ่าพวกมันให้หมด"

ดวงหน้าหมดจดอ่อนหวานอันไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก กลีบปากสีชาดพ่นถ้อยคำโหดเหี้ยมโดยไร้ซึ่งคลื่นอารมณ์ รอบตัวนางขัดแย้งกันไปหมด ชวนให้คนคันยุบยิบในใจ

เขากะพริบตาอีกครั้ง ก่อนจะส่ายหน้าและยิ้มเอ่ย "ไม่ดี"

คิ้วเรียวดั่งใบหลิวของอูลั่วซิงมุ่นน้อยๆ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงปฏิเสธ

ฉินซิวเอ่ยต่อ "จวนจงหย่งกงเพิ่งเกิดเรื่องใหญ่ การคุ้มกันย่อมยิ่งทวีความแน่นหนา แม่นางอูบุกเข้าไปอีกครั้งเป็นการส่งตนเองไปตายอย่างไม่ต้องสงสัย ข้าไม่อยากให้แม่นางอูต้องเสี่ยงอันตรายอีก"

นางใจเต้นแรงคราหนึ่ง ละสายตาไปจากเขาไม่ได้อยู่บ้าง ก่อนจะ

บดริมฝีปากเป็นครู่แล้วจึงเอ่ยขึ้น "เช่นนั้น...มีของที่อยากได้หรือไม่ ข้ามีประโยชน์มากนะ ข้าจะไปเอามาให้ท่าน"

เขาพิศมองนาง ปากยกยิ้มดวงตาหยีโค้ง คล้ายนางพูดเรื่องขบขันอะไรไป จนทำเอาเขาเบิกบานยิ้มไม่หุบ

"ความหมายของแม่นางอูคือต้องการตอบแทนบุญคุณกระมัง" เขาวางโถยาที่เห็นก้นนั้นบนพื้น ขาข้างหนึ่งนั่งราบ อีกข้างงอขึ้นสูง เท้าแขนเสื้อกว้างบนเข่าที่งอขึ้นสูงอย่างเกียจคร้าน ท่านั่งเช่นนี้ผ่อนคลายตามอารมณ์ ชวนให้ท่วงทีของเขายิ่งดูสูงสง่างามวิสุทธิ์ "พบพานด้วยเพราะมีวาสนา เอ่ยถึงการตอบแทนย่อมเลี่ยงไม่ได้ที่จะติดอยู่ในกรอบประเพณีเก่าๆ หากต้องการถือสาสิ่งเหล่านี้จริง เช่นนั้นข้าถอดเสื้อผ้าแม่นางอู มองเห็นและยังลูบคลำแล้ว สมควรรับผิดชอบเช่นกันใช่หรือไม่ หากเป็นดังนี้แม่นางอูต้องการตอบแทนคุณ ข้าก็จำเป็นต้องรับผิดชอบตรองดู แม่นางอูทำได้เพียงตอบแทนด้วยร่างกายเสียแล้วจึงจะได้ผลพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย"

สีหน้าของนางน่าขันยิ่ง

ตอนเขาเอ่ยจบ สีหน้าไร้อารมณ์ของนางก็นิ่งค้างไปอีกพักหนึ่ง จากนั้นราวกับเข้าใจกระจ่างในสิ่งที่เขากล่าว ดวงเนตรรูปเมล็ดซิ่งถลึงโตอย่างช้าๆ สุดท้ายก็เบิกกว้างจ้องเขาตาไม่กะพริบ

ฉินซิวจับจ้องนางตรงๆ เช่นกัน จากนั้นดวงตารียาวงดงามกะพริบคราหนึ่ง ทันใดก็ยิงฟันแย้มยิ้ม...

"หากแม่นางอูใช้ร่างกายตอบแทนก็เสียเปรียบแล้ว คนเช่นข้าทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยอาชีพระดับล่างพรรค์นี้ ไม่ใช่คนที่จะฝากฝังชีวิต

ด้วยได้" เขาหยุดไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยต่อ "ความจริงข้าเพียงเอ่ยหยอกล้อต่อจากเรื่องตอบแทนบุญคุณเท่านั้น ผลคือแม่นางอูไม่หัวเราะขบขันไม่พอ ยังทำแม่นางอูตกใจด้วย ช่างน่าละอายใจจริงๆ"

อูลั่วซิงลำคอแห้งผาก ดวงตาก็ฝืดแห้งเช่นกัน สุดท้ายแพขนตางอนดุจพัดก็กระพือขึ้น ได้สติกลับมากะทันหัน

"...ข้าไม่ได้ตกใจ" คำพูดนี้คือกำลังอวดตัว นางย่อมรู้ตนเองดี แท้จริงนั้นนางตกใจยิ่งยวด

แต่นอกจากนี้ยังมีความรู้สึกอื่นผุดขึ้นมา ชั่วขณะไม่อาจบรรยายกระจ่างชัดว่าเป็นความรู้สึกเช่นไร รู้เพียงคำพูดอธิบายตามหลังของเขาทำให้นางอึดอัดในอก ต่อให้ใบหน้างามสง่านั้นเปี่ยมรอยยินดี แต่สะท้อนเข้ามาในก้นบึ้งนัยน์ตานางแล้วก็ชวนให้รู้สึกบาดตาอยู่บ้าง

ยามนี้ดูเหมือนต้องพูดมากอีกสองสามประโยคจึงจะดี ทว่านางเป็นคนปากหนักพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไร จึงนึกไม่ออกว่าควรเอ่ยอะไรต่อ

สิ่งที่นางรู้และเข้าใจก็คือทักษะการฆ่าคน นอกเหนือจากนั้นมีเพียงคำว่า 'ข้นแค้น' สองคำนี้เท่านั้นที่อธิบายได้

ทันใดนั้น แว่วเสียงร้องเรียกมาจากนอกประตูโถงเล็กข้างหน้า นางจำเสียงนี้ได้ นี่เป็นเสียงของคนที่ฝ่าขึ้นหอมาปกป้องเขาเมื่อคืน

"ซิวกวน...ซิวกวน เจ้าคงไม่ได้ยังนอนอยู่กระมัง ควรจะตื่นนานแล้วใช่หรือไม่"

เมื่อได้สดับเสียงนี้เช่นกัน บุรุษตรงหน้านางก็ดึงผ้าโปร่งมาคลุมร่างนาง ทันทีพลางเอ่ยขึ้นเสียงค่อย "เถ้าแก่ซุนย่อมไม่ทำให้เสียเรื่อง แม่นางอูนั่งอยู่นี่อย่าขยับ เขายืนอยู่ข้างนอกมองเห็นไม่ชัด ข้าจะรีบไปรีบกลับ"

จากนั้นผ้าโปร่งชั้นแล้วชั้นเล่าที่อาบย้อมกลิ่นจันทน์หอมเช่นกัน ก็ห้อมล้อมรอบกายนาง จนทั่วร่างนางเป็นกลิ่นหอมกรุ่น

อูลั่วซิงมิได้ตอบคำ เพียงพยักหน้าน้อยๆ เป็นเชิงตอบรับว่า 'เข้าใจ' ก่อนจะได้ยินเสียงฝีเท้าที่ค่อยๆ เดินห่างออกไปของฉินซิว

เขาก้าวเดินด้วยฝีเท้าเชื่องช้าไปจนถึงประตู ประตูถูกเปิดออก เฟิ่งหมิงชุนที่คอยอยู่ด้านนอกเร่งเสียงสูงทันที...

"ข้ายังนึกว่าชิวกวนนอนตายไปแล้ว ไม่เห็นเงาคนทั้งวัน ข้าวก็ไม่กินแล้วใช่หรือไม่ นี่ ข้าช่วยยกข้าวมาให้แล้ว เป็นของที่เพิ่งสั่งห้องครัวเตรียมเสร็จ ทั้งยังเป็นของชอบเจ้าทั้งนั้น กินมากหน่อย อย่าโมโหพวกคนจากจวนจงหย่งกงอีกเลย ตนเองอย่าทำให้ตนเองต้องลำบากเป็นพอ"

"ขอบใจเถ้าแก่ชุนที่ห่วงใย ข้าไม่เป็นไร" ฉินซิวน้ำเสียงแฝงรอยยิ้ม "งานบนหอข้าดูแลเองว่าจะทำอย่างไร ค่อยๆ เก็บเป็นใช้ได้ ไม่ทำให้การค้าของสำนักซิงเยี่ยนล่าช้าแน่"

"ใครคิดเล็กคิดน้อยเรื่องทำการค้าไม่ทำการค้ากับชิวกวนกัน ข้านี้เป็นห่วงว่าชิวกวนจะเป็นทุกข์ชั่วขณะ ทำตนเองหิวโซผ่ายผอมทั้งเป็นเช่นนั้นคงเรียกว่าได้ไม่คุ้มเสียแล้ว"

ฉินซิวหัวเราะแผ่วเบาสองเสียง "ไม่แน่นอน ไม่มีทางปฏิบัติกับตัวเองไม่ดี ขอเพียงมีชีวิต ก็มักจะมีเรื่องดีเกิดขึ้น มักจะได้พบคนมีวาสนาต่อกัน หลังเผชิญเรื่องเมื่อคืน ได้รู้จักคนมีวาสนาต่อกัน นั่นก็... นั่นก็สุขใจไม่น้อยแล้ว"

"คนมีวาสนาต่อกันอะไรหรือ อ๊ะ...อ๋า ชิวกวนกำลังพูดถึงผิงจวิ้นอ๋องกับเสี่ยวกั๋วจิ้วสองคนนั้นกระมัง นั่นถูกต้องๆ เป็นคนมีวาสนาต่อกันจริงๆ

ยังดีที่คุณชายเหลียนตงของพวกเราผูกดวงใจผู้สูงศักดิ์สองคนนั้นได้ เมื่อวานขึ้นอยู่กับการช่วยเหลือดูแลของพวกเขาทั้งสิ้น เพียงแต่...เอ่อ..." จู่ๆ เฟิ่งหมิงชุนก็เอ่ยอย่างอึกๆ อักๆ

"เถ้าแก่ชุนมีธุระอะไรโปรดกล่าวมาตามตรงเถิด ไม่เป็นอันใดหรอก"

"เอ่อ...หึๆ ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เพียงพวกเราได้รับความเมตตาจากผิงจวิ้นอ๋องกับเสี่ยวกั๋วจิ้ว รับไมตรีก็ต้องคืน คืนนี้พวกเขาสองคนเชิญไห่หนิงโหวซื่อจื่อ* มาเยือนด้วยกัน ทั้งยังเจาะจงชื่อชิวกวนกับเหลียนตงเป็นพิเศษให้อยู่คอยรับรอง เอ่อ...ข้ารู้ เจ้าเดียดฉันท์รำคาญไห่หนิงโหวซื่อจื่อที่อ้วนเผละคนนั้นมาตลอด แต่ยามนี้ในสถานการณ์นี้ พวกเราไหนเลยจะไม่ยอมก้มหัวได้ ดังนั้นชิวกวน ข้านั้นอยาก...ให้เจ้าวางกิริยาอ่อนลงสักหน่อย พวกเราก็อย่าทำให้ซื่อจื่อผู้นั้นอับอายไปเลย ได้หรือไม่"

รอบด้านตกอยู่ในความเงียบสงัดก่อน จากนั้นเสียงใสกระจ่างของฉินชิวก็ดังขึ้นแผ่วเบา...

"ข้าเข้าใจแล้ว คืนนี้จะปรนนิบัติไห่หนิงโหวซื่อจื่ออย่างดี เถ้าแก่ชุนไม่จำเป็นต้องกังวลใจ"

"ดีๆ ชิวกวนเข้าใจเป็นพอ เช่นนั้น...เช่นนั้นไม่มีอะไรแล้ว เจ้ากินข้าวให้อร่อย กินเสร็จก็เตรียมตัวอย่างพิถีพิถันสักยก รอรับรองแขกในคืนนี้"

จากนั้นเฟิ่งหมิงชุนก็จากไป เจ้าของหอซือเฟยกลับมายังห้องด้านใน

อูลั่วซิงกระชากผ้าโปร่งออกด้วยตนเองก็เห็นถาดขนาดใหญ่ที่จัดวางอาหารโอชารสเต็มไปหมดถูกวางลงบนพื้นเบื้องหน้านาง

"เจ้าหิวแล้วแน่ๆ ใช่หรือไม่ รีบกินสิ" ฉินชิวคุกเข่าลงข้างหนึ่งจัดแจง

* ซื่อจื่อ ตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ มักเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

ทุกอย่างพลางยื่นตะเกียบเงินให้นาง

อูลั่วซิงรับตะเกียบคู่นั้นมาโดยจิตใต้สำนึก ริมฝีปากสีชาดเผยอน้อยๆ มิได้ส่งเสียง

ฉินซิวรินชาหอมละมุนให้นางถ้วยหนึ่งเสร็จก็คล้ายฉุกคิดอะไรได้ เลิกคิ้วทั้งสองขึ้นพลางเกาหน้าผากเอ่ยเสียงนุ่ม "หากปวดเบา ประตูเล็กตรงมุมนั้นเข้าไปจะเป็นห้องเล็กสำหรับปลดเบาล้างหน้าล้างมือ แม่นางอูใช้ได้ตามสบาย"

กล่าวจบเขาก็ผุดลุกขึ้นด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน ก่อนจะหมุนตัวจากไปทันที

อูลั่วซิงเห็นท่าทีนั้นลมหายใจพลันร้อนระอุ ในที่สุดก็เอ่ยปากถามกับเงาหลังของเขา "แล้วท่านเล่า ทะ...ท่านไม่กินอาหารทั้งวัน ไม่หิวหรือไม่กินสักหน่อยหรือ"

เขาหันตัวมาเล็กน้อยคลี่ยิ้มจางๆ กับนางพร้อมส่ายหน้าเบาๆ

"ยามนี้สายเกินไปไม่กินดีกว่า อย่างไรเสียค่ำหน่อยต้องรับแขกก็ไม่รู้จะยุ่งยากอย่างไรอีก กินอะไรเข้าไปจะยิ่งทรมานมาก" รอยโค้งที่มุมปากกดลึก "แม่นางอูมิใช่ต้องการตอบแทนบุญคุณหรือ เพื่อไม่ให้สิ้นเปลืองอาหารเหล่านี้ เช่นนั้นก็ช่วยข้ากินให้มากหน่อยเถิด"

3

คนงามเข้าฝัน

ตอนอูลั่วซิงไปจากสำนักชิงเยี่ยน มิได้กล่าวอำลาผู้เป็นเจ้าของหอซือเฟย

เขาซ่อนนาง ช่วยนางรักษาแผล ป้อนยานาง ทั้งยังวางอาหารทั้งหมดตรงหน้านาง...อูลั่วซิงจดจำได้ว่าตนเองก็เคยกระทำเรื่องประเภทนี้ตอนยังเล็กนางเคยเก็บสุนัขเร่ร่อนที่ล้มขาหักตัวแข็งลมหายใจรวยรินตัวหนึ่งได้กลางหิมะ นางช่วยมันรักษาขา ทำรังให้มันอย่างทั้งอ่อนนุ่มและอบอุ่น ป้อนอาหารเลี้ยงดูอย่างพิถีพิถัน

ยามนี้นางราวกับเป็นสุนัขเร่ร่อนตัวนั้น เป็นสัตว์เลี้ยงที่เขาเก็บได้ทั้งที่สถานที่ของเขาโดนทำลายจนเละเทะเหลือทน เขายังคงเบิกบานใจเครื่องหน้าหล่อสง่าทั้งห้ามองไม่ออกถึงแววหงุดหงิดรำคาญเลยสักเสี้ยวใบหน้าขาวบริสุทธิ์ปราศจากสีสันแห่งความกลัว ทว่ากลับเผยสีอ่อนจางของความกระดากอายให้แก่นาง

ได้รับการเลี้ยงดูจากคนผู้หนึ่งเหมือนเป็นสัตว์เลี้ยง สำหรับนางเป็นความเพ้อฝันที่ฟุ้งเฟ้อ นางไม่มีเรี่ยวแรงไปเอาใจใครหรือเลี้ยงดูใคร

ปีนั้นนางช่วยสุนัขต้าหวงกลับไป แต่วันหนึ่งหลังจากนางจบการฝึกใต้น้ำตก กลับไปที่เรือนไผ่ซึ่งพักร่วมกับอาจารย์และศิษย์น้อง อาจารย์ก็บอกนางว่าต้าหวงวิ่งหนีไปเองแล้ว หนีไปไม่เห็นแม้แต่ร่องรอยใด

นางไม่ได้ไปตามต้าหวง บางทีอาจเพราะในใจมีคำตอบของเรื่องนี้ปรากฏอยู่เลือนราง

ศิษย์น้องอ่อนแออมโรค ขนสุนัขกระตุ้นให้ศิษย์น้องมีอาการหอบได้ง่าย ขณะที่ต้าหวงซึ่งขาหายสนิทดีแล้วดันชอบพุ่งกระโจนใส่คน...

ภายหลังนางจึงเข้าใจ ทุกเรื่องต้องรู้จักและเข้าใจสถานภาพของตนจึงจะใช้ได้ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเป็นสุนัข ไม่ว่าชีวิตจะพบเจออุปสรรคอะไรตลอดกาลล้วนต้องรู้จักถอยกลับมายังตำแหน่งเดิม

ดังนั้นนางจึงกินอาหารที่บุรุษผู้นั้นให้อย่างตั้งใจ มองเขาประทินโฉมแต่งตัวโดยไม่ปริปากสักคำ

เขาราวกับไม่ถือสาที่ถูกนางจ้องเขม็งเช่นกัน หลายครั้งที่ประสานสายตากันในคันฉ่องสำริดใหญ่ที่ถูกขัดจนมันวาว เขายังระบายยิ้มให้นาง นัยน์ตาพราวแพรวดุจคลื่นน้ำกระเพื่อมไหว

เขาเปลี่ยนมาสวมชุดที่ถ่ายทอดสีสันสดใสเพริศแพร้วของฤดูใบไม้ผลิออกมาอย่างเต็มที่ แดงเหลืองม่วงขาวสีเข้มสีอ่อนตัดกันไปมา สายคาดเอวสีสดรัดให้เห็นเส้นโค้งงดงามของช่วงเอว เนื้อผ้าที่อวดโอ่หาใดเปรียบกอปรด้วยการตัดเย็บหลวมสลับกระชับอย่างมีเสน่ห์ เขาสวมมันออกมาได้อย่างสง่างามมีเอกลักษณ์ของตนเอง

เขาหวีผมจนทั้งดำขลับและมันเลื่อม รวบเป็นช่อใหญ่ปล่อยสยายอยู่ด้านหลัง ผ้าผูกผมแพรไหมกับสายคาดเอวเป็นสีเดียวกัน เขาจงใจให้ปลายผ้าผูกผมยาวสองสายนั้นลอยล่องไปตามเรือนผมสีดำ ขับเน้นเครื่องหน้าทำให้ความหล่อเหลายิ่งเพิ่มความสำอางขึ้นมา

สีของท้องฟ้าด้านนอกดุจอาบย้อมด้วยผืนแพรพรรณสีส้มแดง ภายในสำนักชิงเยี่ยนเริ่มจุดโคมส่องสว่าง

เฟิ่งหมิงชุนขึ้นหอมาเคาะประตูอีกครั้ง เขาไม่รีบร้อนไปตอบรับ กลับเดินมาเบื้องหน้านาง เรียวคิ้วดวงตาอ่อนโยนยิ่ง

'กลับห้องลับด้านในไปก่อนเถิด แม่นางอูต้องการนอนหลับอย่างดีอีกตื่น ว่าง่ายๆ นะ' กล่าวจบเขาก็หมุนตัวเตรียมจะจากไป

อูลั่วซิงไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนเองจึงกระทำเช่นนั้น พลันคว้าแขนเสื้อกว้างข้างหนึ่งของเขาเอาไว้

นางนั่งโดยแผ่นหลังชิดกับผนัง เงยหน้าแหงนมอง เขาสวมชุดฉูดฉาดและสายคาดเอวสีสดยืนตัวตรงตระหง่าน เหลียวหลังมาหลุบตามองนาง

'แม่นางอูอยากพูดอะไรหรือ' เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยพลางเอ่ยถาม

นางถึงกับตอบไม่ได้

นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองอยากเอ่ยอะไร อยากทำอะไร ที่จับเขานั้นนางทำไปตามสัญชาตญาณอย่างแท้จริง

'แม่นางอูไม่อยากให้ข้าไป...ใช่หรือไม่' เขาเอียงหน้านิดๆ ส่วนลึกของนัยน์ตาแฝงรอยยิ้มและเจือแววครุ่นคิด

นางเผยอกลีบปาก พยายามครั้งหนึ่งและอีกครั้ง ในที่สุดก็บีบเค้น

เสียงให้หลุดลอดออกมาอย่างยากลำบาก...

'หากชมชอบด้วยใจจริง อยาก...ชิดใกล้ด้วยใจจริง เวลาอยู่ร่วมกัน... จึงจะไม่รู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านทำเช่นนี้...กำลังทำให้ตนเองต้องกล้ำกลืนความไม่เป็นธรรม ทำให้ตนเองลำบากใจ' นางได้ยินคำสนทนาของเขากับเถ้าแก่ชุนอย่างชัดเจน รู้ว่าเขาไม่ชมชอบแขกที่มาเยือนในค่ำคืนนี้

ฉินซิวนิ่งมองนางครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามเสียงต่ำ 'แล้วแม่นางอูเจ้าเล่า อาชีพฆ่าคนเป็นสิ่งที่เจ้าชมชอบ? พูดตามตรง เจ้ามิใช่กำลังทำให้ตนเองกล้ำกลืนความไม่เป็นธรรม ทำให้ตนเองลำบากใจ?'

นางได้ฟังก็พลันตกตะลึง นิ้วมือทั้งห้าที่จับแขนเสื้อกว้างคลายออกทันใด...นางปล่อยตัวเขา

รอบด้านตกอยู่ในความเงียบสงบชั่วขณะ จากนั้นนางได้ยินเสียงอ่อนโยนเนิบนาบของเขาดังขึ้นอีกครา เป็นเสียงที่ราวกับทำนองช่วงท้ายของเพลงพิณ...

'หากวันใดแม่นางอูจะไม่ทำให้ตนเองลำบากอีก อย่าลืมมาบอกข้าคำหนึ่ง ข้าจะทำตามอย่างเจ้า พวกเราใครก็ห้ามรังแกตนเองอีกดีหรือไม่'

นางไม่ตอบคำอีก เพียงจับจ้องเขาผลักประตูออกไป และสดับเสียงฝีเท้าเขาก้าวลงบันไดหินไปทีละก้าว...ทีละก้าว

นางไม่เคยสนทนาลึกซึ้งเพียงนี้กับผู้ใดมาก่อน ในชีวิตยี่สิบกว่าปีของนาง คนใกล้ชิดมีแค่อาจารย์กับศิษย์น้อง อาจารย์ปฏิบัติกับนาง... นับว่าดีกระมัง แต่มักมีระยะห่าง ศิษย์น้องป่วยซมเป็นอาจิณตลอดกาล ต้องการความคุ้มครองจากนาง นางไม่มีคนสนิทหรือสหายอื่นอีก

จับพลัดจับผลูบุกเข้ามาในเรือนคุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยี่ยน รู้จักอีกฝ่ายเพียงวันเดียวเท่านั้น ในใจก็บังเกิดความรู้สึกประเภทถูก 'ก้าวล่วงผ่านประตูเข้ามาในบ้าน' ขึ้นมาแล้ว

นางหวาดผวาอยู่บ้าง รู้สึกหวาดกลัวเล็กๆ สิ่งที่กลัวคืออะไรกันแน่ ชั่วอึดใจนั้นก็เอ่ยต้นสายปลายเหตุไม่ออก

คืนนั้นนางกลับห้องลับเปลี่ยนมาสวมชุดตระเวนราตรีของตน เก็บมีดเงินคู่กลับลงปลอกลับบนแขนทั้งสองข้าง ตอนนางจากไปฝีเท้ายังซวนเซ ทว่าดีขึ้นกว่าเมื่อคืนมากมายนัก

นางรู้ว่าไห่หนิงโหวซื่อจื่อได้รับการเชิญเข้ามาในหอซือเฟย ด้วยเพราะอยู่ติดกับนอกผนังชั้นล่าง นางได้ยินเสียงกระเส่าของบุรุษในห้วงตัณหาอีกครั้ง เสียงหอบครางอย่างระบายอารมณ์ปรารถนาดังขึ้นเรื่อยๆ ถี่กระชั้นขึ้นทุกขณะ...นางพลอยกำหมัดแน่นขึ้นตาม ข้อนิ้วทุกข้อบีบแน่นจนลั่นดังเปาะๆ เล็บจิกเข้าไปในเนื้อฝ่ามือ บีบบังคับให้ตนเองฟังจบทั้งกระบวนอย่างทรมานยิ่ง จวบจนทุกอย่างสงบลง นางจึงสามารถลุกขึ้นจากไปได้

ในฐานะคุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยี่ยนต้อนรับแขกหลังม่าน ขายรอยยิ้มขายร่างกาย นั่นคืออาชีพที่เขาใช้หาเลี้ยงตัว เหมือนกับนางขายวิทยายุทธ์ สังหารคนเป็นอาชีพแลกเงินทอง ทั้งสองล้วนทำเพื่อมีชีวิตต่อไปก็เท่านั้น นางกับฉินชิวไม่แตกต่างกัน

ทว่าสิ่งที่เกินมาคือความอึดอัด อึดอัดจนหน้าอกปวดแปลบ

นางเองแทบเอาตัวไม่รอด กลับยังรู้สึกอึดอัดทรมานแทนเขา

ตอนจากไป นางนึกว่าสามารถไปอย่างเด็ดขาด อย่างไรเสียก็พบพาน

โดยบังเอิญ ไม่มีอันใดให้อาวรณ์ แต่เมื่อปีนขึ้นบนกำแพงนางยังอดหันหน้าปราดมองกลับไปไม่ได้...นางเห็นเทียนสว่างขึ้นบนชั้นบนของหอซือเฟย มองเห็นเงาร่างของผู้เป็นเจ้าของปรากฏบนหน้าต่างที่พังเสียหายครึ่งหนึ่ง ในใจนางพลันรู้สึกสับสนทันใด

คงไม่ใช่ว่า...เพิ่งเสร็จเรื่องชั้นล่าง ขะ...เขาก็รีบร้อนขึ้นชั้นบนมาดูนางหรอกนะ

ฉับพลันนั้น เงาร่างที่เร่งฝีเท้าไปทางที่ตั้งห้องลับสายนั้นก็ชะงักฝีเท้า

นางหน้าผากเย็นวาบ เกิดภาพลวงตาประหลาดประเภทหนึ่ง ดั่งเขาและนางห่างกั้นด้วยระยะทางไกลมาก ทว่าสายตาของเขายังคงค้นหานางที่หมอบอยู่บนสันกำแพงได้ในพริบตา

เขามองเห็นนาง เขากำลังมองนาง

ไม่! ต้องเป็นนางที่คิดมากไป เขาเพียงทอดสายตามองไกลผ่านหน้าต่างที่พังเสียหาย เป็นไปไม่ได้ที่จะเห็นนาง

วี้ด...ปุ้ง!

แสงสว่างสายหนึ่งทะยานขึ้นสู่ขอบฟ้าอันมืดมิด และระเบิดออกบนท้องฟ้าสูงลิ่ว

พลุสัญญาณ?!

ตำแหน่งที่จุดคือชานเมืองทางตะวันตก อาจารย์เรียกนางกลับไป

นางชายตามองเงาร่างสูงโปร่งบนหอซือเฟยนั้นอีกแวบ ประทับคนรูปงามไว้ในก้นบึ้งของใจด้วยจิตใต้สำนึก จากนั้นก็กระโจนออกนอกกำแพงไปอย่างเด็ดเดี่ยว และตะบึงจากไปไกลโดยไม่เหลียวหลัง

นางไม่รู้แม้แต่น้อยว่านิ้วมือในแขนเสื้อของคนบนหอซือเฟยกดลง

บนขอบหน้าต่างอย่างแรงเพียงใด ตอนที่นางทะยานร่างหายลับไปอีกด้านของกำแพงสูง ผู้เป็นเจ้าของหอชือเฟยแทบจะบีบขอบหน้าต่างแหลกละเอียดอยู่รอมร่อ...

นางจากไปโดยไม่ลา ช่างเป็นการยั่วโทสะบางคนอย่างแท้จริง

ชานเมืองทางตะวันตกของเมืองหลวง

"อาจารย์..."

"เหตุใดจึงกลับมาช้าหนึ่งวัน" ในโถงเล็กเรียบง่ายของเรือนไผ่ แสงเทียนส่องกระทบใบหน้าของบุรุษเกิดเป็นน้ำหนักแสงเงา ท่าทางคล้ายอ่อนโยน ทั้งน้ำเสียงก็เนิบช้า กระนั้นสายตาที่จับจ้องคนที่หวนกลับมาในยามราตรีนี้กลับติดจะลุ่มลึกหนักอึ้งยิ่ง

อูลั่วซิงกลั้นอาการไอ ก่อนจะเอ่ยตอบเสียงค่อย "ฝ่ายตรงข้ามสุดท้ายเปลี่ยนใจ ไม่ยอมมอบของออกมา จำต้องลงมือแย่ง"

"แล้วของเล่า ได้มาอยู่ในมือจริงๆ หรือไม่" เขาผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้พนักวงโค้ง* ทันใด ช่วงคิ้วตาฉายประกายเฉียบขาด

อูลั่วซิงพยักหน้า หยิบกล่องแบนออกมาจากอก ก่อนจะวางบนเก้าอี้ไผ่อย่างนอบน้อม

เมื่อเปิดกล่องแบนนั้นออกและเห็นสมุนไพรวิเศษสีม่วงเข้มที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ยิ่ง อูติ้งเซินก็พลันมีสีหน้าผ่อนคลายลง มุมปากค่อยปรากฏแววนุ่มนวลขึ้นบ้าง "รับเงินผู้อื่นช่วยกำจัดเคราะห์ภัย ในเมื่อช่วยกำจัดเคราะห์ภัยของฝ่ายนั้นสำเร็จ ค่าตอบแทนที่ตกลงกันก็จำเป็นต้องจ่าย

* เก้าอี้พนักวงโค้ง เป็นเก้าอี้สมัยโบราณของจีนที่พนักพิงด้านหลังโค้งมนและเชื่อมต่อกับที่เท้าแขน รูปทรงอ่อนช้อยงดงาม

ถึงที่สุด หากคิดเปลี่ยนใจย่อมต้องชดใช้ด้วยชีวิต" เขาเว้นวรรคไปชั่วอึดใจ และเอ่ยต่อ "เจ้านอกจากช่วงชิง ได้จบชีวิตอีกฝ่ายพร้อมกันด้วย?"

อูลั่วซิงเม้มปากพลางผงกศีรษะกล่าว "เจ้าค่ะ"

"ทำได้ดีมาก" อูติ้งเซินนั่งลงใหม่และพลันเอ่ยถาม "เจ้าได้รับบาดเจ็บจึงกลับล่าช้าใช่หรือไม่"

อูลั่วซิงนึกว่าตนเองปกปิดดีเยี่ยมที่แท้อาจารย์ก็มองออก นางทนไม่ไหวในที่สุด เบือนหน้าไปไอเบาๆ สองครั้ง ครู่หนึ่งจึงส่ายหน้ากล่าว "ศิษย์ไม่เป็นอะไรมาก ปรับลมปราณด้วยตนเองก็สามารถฟื้นคืนเป็นปกติได้"

ในยามนั้น ที่ตามมาพร้อมกับเสียงฝีเท้าแผ่วเบา เงาร่างอรชรปรากฏขึ้นข้างประตูโถงเล็ก

หญิงสาวท่าทางอายุสิบห้าสิบหกเห็นอูลั่วซิงกลับบ้านมาเช่นนี้ ใบหน้าที่ดูอมโรคก็แย้มยิ้มเบิกบานขึ้นทันที "ศิษย์พี่! เฉี่ยวเอ๋อร์ว่าแล้วเชียวว่าศิษย์พี่กลับมา ข้านอนๆ อยู่ เหมือนได้ยินเสียงศิษย์พี่เข้ามาแล้วก็เป็นดังนั้นจริงๆ"

อูเฉี่ยวเอ๋อร์ก้าวเข้ามาในโถง ตรงโถมเข้าใส่อ้อมกอดของอูลั่วซิง

อูลั่วซิงค่อยๆ ยกมือขึ้นลูบหัวศิษย์น้อง

อูติ้งเซินลุกขึ้นเดินไปยังข้างกายทั้งคู่ ก่อนจะประคองอูเฉี่ยวเอ๋อร์ออกอย่างเบามือพลางพูดเสียงนุ่มนวล "ศิษย์พี่เจ้ายุ่งหลายวันเพียงนั้นก็เหนื่อยแล้ว เจ้าอย่าไปตอแยจนนางไม่ได้พักผ่อน มา พ่อพาเจ้ากลับห้อง เฮ้อ...ดึกเพียงนี้ยังคลำทางมาเองอีก หากสะดุดของอะไรล้มจะทำอย่างไร"

"ท่านพ่อ คืนนี้ข้าอยากนอนเตียงเดียวกับศิษย์พี่ ได้หรือไม่เจ้าคะ"

นางทำปากยื่นออดอ้อน

"ไม่ได้ หากเจ้าขอนอนกับศิษย์พี่ ย่อมต้องพูดคุยกันทั้งคืน แม้ศิษย์พี่เจ้าทนได้ แต่เจ้ารับไม่ไหว"

"ท่านพ่อ ข้าขอร้องล่ะ..." สองมือนางเขย่าแขนของผู้เป็นพ่อ

"ไม่ได้"

"เชอะ!"

"เฉี่ยวเอ๋อร์ทำตัวว่าง่ายกับพ่อหน่อย ดูสิ ศิษย์พี่เจ้าได้หญ้าหลิงจี้กลับมาอีกต้นแล้ว พวกเราใกล้จะรวบรวมครบเจ็ดต้นแล้ว พ่อรับรองกับเจ้า อีกไม่นานก็จะบำรุงร่างกายเจ้าแข็งแรง รักษาโรคทั้งหมดในตัวเจ้าจนหาย เจ้าต้องว่าง่ายๆ ก่อน อย่าให้พ่อเป็นห่วงได้หรือไม่" เขาลูบศีรษะบุตรสาวที่รักใคร่อย่างทะนุถนอมยิ่ง

นับแต่อู่เฉี่ยวเอ๋อร์ปรากฏตัว อู่ลั่วซิงก็ไม่เอ่ยวาจาสักคำตั้งแต่ต้นจนจบ และไม่มีจังหวะให้นางเอ่ยปากเช่นกัน

ภาพพ่อลูกผูกพันตรงหน้าสายตานี้นางมองดูอย่างเงียบเชียบ มองดูมาหลายปีเพียงนี้ หากพูดว่าส่วนลึกของจิตใจไม่มีความอิจฉาสักเศษเสี้ยวนั้นคงเป็นการโกหกแล้ว นางเองก็แอบคิดภาพว่าหากตนเองโดนลูบหัวปลอบโยน คุ้มครองปกป้องดั่งวางไว้ในใจนั้นจะเป็นความรู้สึกประเภทใด นางเข้าใจ นั่นไม่เหมาะสมกับนางเป็นแน่ เพียงแค่...แค่...คิดเลอะเทอะเท่านั้น

และแล้วนางก็คิดเลอะเทอะอย่างที่คิดไว้จริงๆ ยามนี้ในสมองกลับผุดภาพฉากต่างๆ บนหอซือเฟย และแน่นอนว่าย่อมปรากฏใบหน้าหล่อเหลาสง่างามของคุณชายอันดับหนึ่งผู้นั้นเช่นกัน ยามเขาหยักยิ้ม

แก้มซ้ายขวามีลักยิ้มหนึ่งลึกหนึ่งตื้น ครั้นเงยคางเล็กน้อย ไฝเม็ดเล็กน่ารักนั้นก็สะดุดสายตาเหลือหลาย

เวลานี้หลังใคร่ครวญโดยละเอียดแล้ว 'ลูบหัวปลอบโยน' หรือ 'ปกป้องดั่งดวงใจ' ที่นางเคยคิดฝันเหล่านั้น ก็เหมือนว่า...เขาล้วนทำกับนางมาหมดแล้ว?

"ลั่วซิง คิดอะไรหรือ" อูติ้งเซินเอ่ยถามขึ้นกะทันหัน

อูลั่วซิงแทบกระเด้งตัวขึ้น เมื่อตั้งสติได้ก็พบว่าหูทั้งสองร้อนผ่าว "มะ...ไม่ได้คิดอะไรเจ้าค่ะ"

"ศิษย์พี่เห็นทีจะเหนื่อยล้าอย่างหนักจริงๆ ถึงกับนิ่งงันเหม่อลอยทีเดียว" ใบหน้าของอูเฉี่ยวเอ๋อร์ยังคงฉายความรู้สึกหักใจไม่ลงเอาไว้อยู่บ้าง

อูติ้งเซินปิดฝากล่องแบนและหยิบไปพลางเอ่ยกับลูกศิษย์ "ดึกมากแล้ว พักผ่อนก่อนเถิด หากท้องหิวในห้องครัวมีข้าวและกับข้าวที่เหลือของคืนนี้ ในตู้ยังมีเสบียงอีกจำนวนหนึ่ง ข้าจะไปส่งศิษย์น้องเจ้าเข้านอน หากมีเรื่องใด พรุ่งนี้ค่อยหารือ"

"ศิษย์รับทราบ" อูลั่วซิงหลุบตาตอบรับ หางตาปรายเห็นศิษย์น้องแอบยิงฟันแลบลิ้นให้นาง นางก็ลอบกะพริบตา ยิ้มมุมปากอย่างอ่อนโยนตอบกลับไป

พอกลับถึงห้องนอนที่เป็นของตนเองด้านหลังเรือนไผ่ อูลั่วซิงก็เดินซวนเซล้มคะมำไปด้านหน้าทันที ด้วยจับขอบโต๊ะได้ทันจึงค่อยทรงตัวมั่นคง

นางค้นพบว่าลมหายใจสับสนอย่างยิ่ง นางกัดฟันฝืนทน

รีบตะเกียกตะกายขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง ฝืนเดินลมปราณขึ้นมาเพื่อปรับลมหายใจ

นี่เพราะพิษที่มิได้กำจัดหมดเกลี้ยงกำเริบขึ้นอีกในร่างกายนางกระมัง

อูลั่วซิงทำเป็นเข้มแข็งต่อหน้าอาจารย์มากเกินไป พอผ่อนคลายลงแรงขุมนั้นก็พุ่งย้อนกลับกะทันหัน แต่ถึงอย่างนั้นขอเพียงสงบใจโคจรลมปราณเป็นใช้ได้ จับวิธีหายใจเข้าออกได้มั่นคงก็จะค่อยๆ ฟื้นกลับมา

ดังนั้นห้ามรีบร้อน ไม่เป็นอันใด นางคนเดียวรับมือได้

อาจารย์ถามถึงอาการบาดเจ็บของนาง เดิมนางยังใจฝ่ออยู่บ้าง ทว่าเมื่อศิษย์น้องปรากฏตัวขึ้นในตอนนั้นก็ดึงความสนใจทั้งหมดของอาจารย์ไป นางถูกปัดไปด้านข้างอย่างเป็นธรรมชาติ แม้ในใจติดจะฝาดเฝื่อน แต่ก็รู้สึกโล่งอกด้วย

นางไปจากเรือนไผ่เมื่อหนึ่งเดือนก่อน

อาจารย์นางคลุกคลีในวงการนักฆ่ามายี่สิบกว่าปี มิเคยสังกัดสำนักใด ทำงานลำพังมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าก็มีคนกลางในยุทธภพที่ร่วมงานกันมานานปีคนหนึ่ง ผู้คนเรียกกันว่า 'เหล่าเต้า'

ฐานลับที่เหล่าเต้าจัดวางไว้ทั่วยุทธภพมีมากดุจขนวัว ลูกสมุนกระจายไปทั่วทุกสายอาชีพ พูดถึงความว่องไวของข่าวสาร หากบอกว่าเขาเป็นที่สอง ก็เห็นจะไม่มีใครกล้าอ้างตัวเป็นที่หนึ่งได้แล้ว

ปีนั้นอาจารย์หญิงของนางถึงแก่กรรมจากการคลอดยาก น่าเวทนาที่ทารกซึ่งนางคลอดออกมาด้วยชีวิตกลับมีร่างกายไม่สมบูรณ์แต่กำเนิด อ่อนแอขี้โรค ซ้ำยังมีลักษณะของการด่วนจากไปเร็วก่อนวัยอันควร

สิบปีก่อนอาจารย์เคยสืบได้โอกาสสุดท้ายที่ทารกจะรอดชีวิตมาจากเหล่าเต้า...ขอเพียงเตรียมหญ้าหลิงจี้ครบเจ็ดต้น รวมกับค่าจ้างหนึ่งร้อยตำลึงทอง ประมุขหุบเขาประหลาดเหลียวตงก็จะสามารถเปลี่ยนแปลงสภาพร่างกายของศิษย์น้องได้ ทำให้เลือดลมฟื้นคืนขึ้นมาใหม่

ประมุขหุบเขาประหลาดผู้นั้นได้รับการขนานนามว่า 'หมอผีหัตถ์เทวดา' มานาน รักษาโรคหายยากมานับไม่ถ้วน หลังจากผ่านการเชื่อมสะพานนี้ของเหล่าเต้า ก็ได้เริ่มต้นเส้นทางอันยาวนานในการตามหาหญ้าหลิงจี้สิบปีนี้ของนางกับอาจารย์

เหตุผลที่สมุนไพรวิเศษอย่างหญ้าหลิงจี้นี้ยากที่จะหามาได้ นั่นเพราะมันเติบโตในบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าจันทราโลหิตในแดนตะวันตกเท่านั้น

ขณะที่หลายปีที่ผ่านมา ยุทธภพจงหยวนมิได้ปฏิบัติอย่างเป็นมิตรกับเผ่าจันทราโลหิตนัก

ห้าหกปีก่อนนี้สองฝ่ายยังเคยสู้รบกันจริงๆ มาก่อน ตอนนั้นอูลั่วซิงทางหนึ่งติดตามอาจารย์ขึ้นเขาลงดินตามหาสมุนไพรวิเศษ อีกทางหนึ่งต้องรับใบสั่งช่วยกำจัดเคราะห์ภัยให้นายจ้างทั้งหลาย แม้ไม่เคยเห็นกับตาแต่ก็รู้ว่าเด็กหนุ่มเผ่าจันทราโลหิตคนหนึ่งเคยก่อกวนทั้งยุทธภพจงหยวนจนไก่บินสุนัขกระโดด ทุกผู้คนล้วนหวาดกลัว

เผ่าจันทราโลหิตแยกตัวและลึกลับยิ่ง ตำแหน่งของบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์คนนอกไม่มีทางล่วงรู้ อาจารย์กับนางเดินทางมุ่งสู่แดนตะวันตกหลายครั้งล้วนหาทางเข้าไม่พบ หญ้าหลิงจี้หนึ่งต้นยากหามา สุดท้ายอาจารย์ได้แต่กระจายข่าวและใช้เงินจำนวนมากซื้อข่าวจากทางเหล่าเต้า สืบค้นว่าในมือผู้ใดมีหญ้าหลิงจี้ ขอเพียงให้หญ้าหลิงจี้เป็นค่าตอบแทน ไม่ว่า

เรื่องยากเพียงใดล้วนทำให้ได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าคนผู้นั้นสังหารยากเพียงไร นางก็จะต้องลอบสังหารครั้งแล้วครั้งเล่าจนสำเร็จในที่สุด

ในค่ำคืนนี้หญ้าหลิงจี้ที่นางนำกลับมาคือต้นที่หกของรอบสิบปีนี้

ฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้อาวุโสในสำนักเล็กๆ เจ้าสำนักถูกคนสนิทร่วมมือกันวางแผนประทุษร้าย ผู้อาวุโสใช้หญ้าหลิงจี้ในมือเป็นค่าตอบแทน หมายเอาคืนการสังหารด้วยการสังหาร หมายจะพลิกท่วงทีของสำนักให้กลับมาถูกต้อง

นางคิดไม่ถึงหลังจากภารกิจลุล่วง ฝ่ายตรงข้ามเกิดกลับคำคิดเพ้อฝันอยากจะไสส่งนางด้วยเงินอันน้อยนิด

'แม่นาง นี่เป็นสมุนไพรวิเศษเชียวนะ ไม่เพียงสามารถยืดอายุให้ยาวนาน ยังช่วยคืนความหนุ่มสาวชะลอวัย ข้าได้หญ้าหลิงจี้ต้นนี้มาด้วยเหตุบังเอิญทั้งสิ้น หนึ่งเดียวไม่มีสอง ขะ...ข้าให้เจ้าไม่ได้! ไม่อาจทำได้!'

ชายชราตระบัดสัตย์ นิ้วมือเหี่ยวย่นจับกล่องแบนแน่น ผู้คนในสำนักด้านหลังที่เปลี่ยนไปฟังคำสั่งเขามีท่าทีพร้อมใจจะกรูเข้ามาสังหารนางให้ตาย

นางจึงเปิดศึกการแย่งชิงทันที เมื่อลงมือก็ทำคนเจ็บหนักไปไม่น้อย

แต่เมื่อครู่นางโป้ปดกับอาจารย์ แท้จริงนางมิได้ลงมือสังหารคนเหล่านั้น เพียงแย่งกล่องแบนมาได้และแน่ใจว่าด้านในคือหญ้าหลิงจี้ ไม่ผิดพลาดก็ซัดคนพวกนั้นล้มลงและหนีมา

นางไม่กล้าให้อาจารย์รู้ว่าทำอะไรมาจึงบาดเจ็บ

เดิมนางสามารถกลับมาก่อนหน้านี้สองสามวัน ทว่านางกลับเอา

หญ้าหลิงจี้ไปซ่อนก่อน ลอบเข้าจวนจงหย่งกงฆ่าสังหารอีกหนึ่งยก

เรื่องบางเรื่องหากได้ข้องแวะ ก็จะต้องทำให้จงได้ ถ้าไม่ได้ทำตนเองก็จะติดอยู่ในความรู้สึกผิดของตนเอง

'นอนเถิด ไม่ต้องคิดเรื่องใดทั้งสิ้น ให้ข้าช่วยเจ้า'

'ซ่อนตัวให้ดี...ท่านอ่อนแอมาก อันตราย...'

'...รู้หรือไม่ ผู้ที่ใจอ่อนต่างหากที่อ่อนแอ แม่นางใจอ่อน แม่นางจึงจะเป็นฝ่ายที่อ่อนแอผู้นั้น'

ในหูมีเสียงพูดโต้ตอบสั้นๆ แว่วผ่านไปโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า

เสียงบุรุษอ่อนละมุน เสียงหญิงสาวต่ำพร่าและเปราะบาง...

อูลั่วซิงพลันรู้สึกว่าการโคจรลมปราณภายในยุ่งเหยิงวุ่นวาย นึกว่าต้องหยุดเดินลมปราณอย่างเลี่ยงไม่ได้ กระนั้นสติกลับจมดิ่งลงอย่างหนัก พริบตานั้นราวกับถูกแรงถ่วงไร้รูปขุมหนึ่งดึงลงสู่เบื้องล่าง ร่วงตกลงไปลึกยิ่ง...

นางตกกระแทกลงสู่ห้วงขมุกขมัวไร้พรมแดน ยามเมื่อสภาวะทิ้งดิ่งหยุดลง นางมิได้ร่วงลงมาเจ็บ แค่สับสน...

"ในที่สุดก็ยอมให้ข้าเข้ามาแล้ว" เสียงบุรุษนุ่มละมุนสายนั้นที่เพิ่งฉุกคิดถึงเมื่อครู่ เวลานี้ดังขึ้นในสติรับรู้ของนาง

อูลั่วซิงดันพื้นลุกขึ้น ดวงตาเบิกกลมไม่กะพริบแม้แต่น้อย จ้องเขม็งไปที่หมอกหนาดำทะมึนเบื้องหน้า

หมอกหนาปั่นป่วน เหมือนลมพายุหมุนวนเปลี่ยนแปลงพิลึกพิลั่น พลันเห็นเงาร่างบุรุษสูงโปร่งก้าวออกมาจากด้านหลังของสายหมอก

บุรุษสืบเท้าเชื่องช้า ชุดคลุมยาวล่องลอยหลากสีสัน เรือนผมสีดำแผ่สยายน้อยๆ ดุจสายน้ำไหล ใบหน้าขาวกระจ่าง ขาวจนทอแสงเรื่อเรืองจางๆ พาให้ใบหน้าที่มีเส้นสายงดงามนั้นดูประหนึ่งความฝันประดุจภาพมายา ไม่เหมือนเรื่องจริงเท่าใดนัก

"ขะ...ข้าต้อง...ต้องธาตุไฟเข้าแทรกเป็นแน่..." นางพึมพำด้วยจิตใต้สำนึก คิดเหตุผลอื่นไม่ออก

"หามิได้ เจ้าเพียงเผลอสติใจเพริดไปเท่านั้น...จึงคิดถึงข้าขึ้นมา" บุรุษรูปงามมายังตรงหน้านาง สายตาจดจ่อและมีชีวิตชีวา คล้ายต้องการมองเข้าไปในเนื้อหนังจิตวิญญาณของนาง ไปยึดกุมทุกกระแสความคิดของนาง

คนตรงหน้าอยู่ใกล้เกินไป อูลั่วซิงอดจะขยับถอยหลังไม่ได้

นางไม่ใช่คนตาขาว แต่ฝ่ายตรงข้ามก็สุดจะอ่อนแอบอบบางเป็นอย่างยิ่ง คาดว่าแค่หนึ่งนิ้วของนางก็สามารถผลักเขาล้มลงได้อย่างไร้ข้อกังขา นางจึงไม่เข้าใจว่าความรู้สึกเครียดเกร็งในอกนั้นเกิดขึ้นจากอะไร

สุดท้ายนางเพียงถอยแต่มิได้หนี

"ฉินชิว..." นางเรียกขึ้นช้าๆ ตามด้วยยกมือกุมหน้าผาก ส่ายหน้าพลางพึมพำอย่างไม่อยากเชื่อความคิดตนเอง "ไม่ถูกต้อง...ไม่ใช่ธาตุไฟเข้าแทรก...ลมหายใจเข้าออกล้วนปกติ และไม่มีความรู้สึกย่ำแย่จากการที่เลือดลมปั่นป่วนแม้แต่น้อย เช่นนั้น...เช่นนั้นยามนี้คือความฝัน? ย่อมเพราะเหนื่อยเกินไป หลับไปเมื่อใดไม่รู้ตัว จากนั้น...ฝันถึงบุรุษผู้หนึ่ง...แต่ไรมาข้าไม่เคยฝันเลอะเทอะมาก่อน ครั้งนี้กลับเหนื่อยถึงขั้นฝันเป็น

บุรุษแล้ว ซ้ำยัง...ยังเป็นคุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยี่ยน ข้าฝันถึงเพราะอยากทำอะไร อูลั่วซิง เจ้าอยากทำอันใดกัน"

นางที่กำลังนึกว่าตนเองหลับลึกอยู่ในห้วงฝันเปลี่ยนไปพูดมากขึ้น สีหน้าก็เปลี่ยนไปหลากหลาย เทียบกับแม่นางที่พูดน้อยทั้งยังมีสีหน้าไร้อารมณ์คนเดิมนั้นช่างแตกต่างกันมาก

ทว่าท่าทางต่างกันราวฟ้ากับเหวนี้ ชวนให้บุรุษที่มาหยุดตรงหน้านางอดเลิกคิ้วอย่างตกตะลึงไม่ได้

"ดังนั้น ในเมื่อฝันเห็นข้าแล้ว เจ้าอยากทำอะไรเล่า" ฉินชิวถามขึ้นตามคำพูดนาง

อูลั่วซิงเหลือบตาขึ้นมองเขาใหม่ ดวงตาทั้งสี่สบประสานกัน หน้าผากนางชาหนึบเล็กน้อย

เมื่อไม่ได้คำตอบจากนาง ใบหน้าเขาตึงเครียดขึ้น ก่อนจะเอ่ยตำหนิ "เจ้าไปโดยไม่ลา ไร้น้ำใจของชาวยุทธ์โดยสิ้นเชิง"

ทั้งที่อยู่ในห้วงฝัน นางกลับสัมผัสได้ถึงหัวใจที่ปวดรัดขึ้นโดยแรง นึกถึงเขาที่โดนบีบให้ต้อนรับแขกหลังม่าน อีกทั้งเสร็จกิจแล้วยังรีบร้อนขึ้นชั้นบนและมองหาตัวนาง

"อาจารย์จุดพลุสัญญาณตามหาข้า ข้าทำเรื่องที่จวนจงหย่งกงด้วยตนเอง ไม่ได้บอกอาจารย์ จากนั้นข้ายังได้รับบาดเจ็บกลับช้าอีก อาจารย์ย่อมกังวลใจยิ่งยวด...แท้จริงข้าซ่อนหญ้าหลิงจี้ต้นที่หกเอาไว้ อาจารย์ต้องการทั้งหมดเจ็ดต้นเลยเชียวนะ บัดนี้ขาดเพียงต้นสุดท้ายก็จะสำเร็จงานใหญ่ ข้าต้องไปนำต้นที่ซ่อนไว้อย่างดีนั้นกลับมาจึงจะได้ ศิษย์น้องต้องใช้มันรักษาชีวิต อาจารย์เร่งรัดให้ข้ากลับมา ข้า...ข้าไม่มีความตั้งใจ

จะทำเช่นนั้นกับท่าน..."

บางทีด้วยเพราะนึกว่าตนเองอยู่ในฝัน ซ้ำบุรุษที่มีบุญคุณกับนางยังประชิดมาถึงตรงหน้าด้วยน้ำเสียงแผ่งโทสะ จ้องมองใบหน้างามกรุ่นโกรธนิดๆ ทั้งยังดู...น่ารักอย่างไม่มีเหตุผล นางพลันปลดปล่อยตนเองอย่างต้านทานไม่ไหว นึกอะไรได้ก็พูดเช่นนั้น

นางมิได้สังเกต ตอนที่บุรุษรูปงามตรงหน้าได้ยินคำว่า 'หญ้าหลิงจี้' ดวงตาสองข้างของเขาพลันหรี่ลง

ฉินซิวนิ่งงันไปเนิ่นนานจึงถามขึ้นอย่างแช่มช้า "หญ้าหลิงจี้... อาจารย์กับศิษย์น้องเจ้าต้องการมันไปทำอันใด"

นี่เป็นความฝัน ฝันที่แปลกประหลาดทั้งยังเสมือนจริงมากเกินไป... ในเมื่ออูลั่วซิงมั่นใจว่ามันเป็นแค่ฝัน ดังนั้นในฝันนางย่อมไร้ซึ่งการระวังป้องกัน ถามมาย่อมตอบไปตามจริง

นางบอกเล่าว่าเหตุใดตนเองจึงต้องตามหาหญ้าหลิงจี้อย่างสั้นกระชับเน้นประเด็นหลักต่อเขาทั้งหมด ทั้งยังเอ่ยถึงเรื่องเหล่าเต้าคนกลางในยุทธภพกับเรื่อง 'หมอผีหัตถ์เทวดา' แห่งหุบเขาประหลาดเหลียวตงอีกด้วย...

"...หลายปีมานี้อาจารย์พาข้ารวบรวมเงินได้ครบหนึ่งร้อยตำลึงทองแล้ว หญ้าหลิงจี้เจ็ดต้นบัดนี้ก็เหลือแค่ต้นเดียว เชื่อว่าอีกไม่นานจะสามารถส่งศิษย์น้องไปรักษาตัวที่หุบเขาประหลาด เปลี่ยนแปลงสภาพร่างกายได้"

ฉินซิวฟังจบ เรียวคิ้วดวงตาสงบนิ่งราวสภาวะก่อนพายุบนภูเขาจะมาเยือน ถามขึ้นเรียบๆ อีกว่า "ตอนอาจารย์เจ้าเก็บเจ้าที่อายุน้อย

ไร้ที่พึ่งมาดูแลข้างกายในปีนั้น ศิษย์น้องของเจ้าถือกำเนิดแล้วหรือไม่"

อูลั่วซิงไม่ค่อยเข้าใจคำถามที่มาโดยไม่ให้ตั้งตัวนี้ของเขานัก ทว่ายังคงตอบตามจริง "ฟังจากคำพูดอาจารย์ อาจารย์หญิงจากไปเนื่องจากเสียเลือดมากตอนคลอด ตอนที่ข้าเจออาจารย์อายุยังไม่ถึงเจ็ดปีดี ส่วนศิษย์น้องเพิ่งอายุครบขวบ"

"ดังนั้น...พูดตามตรง แท้จริงอาจารย์เก็บเจ้ากลับมาเพื่อเป็นเพื่อนกับบุตรสาว หลังจากสอนวิชายุทธ์ให้เจ้า ยังสามารถให้เจ้าช่วยทำงาน ช่วยเก็บเงิน ช่วยหายา ใช่หรือไม่"

วิธีแจกแจงของเขาทำให้นัยน์ตาของนางหดลงฉับพลันราวกับหวาดกลัวความเจ็บปวด

"ทำไม ข้าพูดไม่ถูกต้องหรือ" ฉินชิวถามอีก

บุรุษเบื้องหน้าสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม แววตากลับทอประกายเย็นเยียบเล็กๆ

อูลั่วซิงกระจ่างแจ้งในพริบตา เขายังเคืองโกรธที่นางจากไปโดยไม่ลา ไฟโทสะลุกโชนใต้รอยยิ้มเสแสร้งกับความเย็นชานั้น

นางบดกลีบปากทั้งสอง ก่อนจะเอ่ยปากขึ้นอย่างยากลำบากยิ่ง

"หากไม่ได้อาจารย์พาข้ากลับไป เด็กหญิงที่เสียพ่อแม่ทั้งสองคนไปจากการทำลายล้างของน้ำป่าทะลักท่วม อยากมีชีวิตรอด อยากขอให้อิ่มท้องร่างกายอบอุ่นสักมื้อ บางทีอาจถูกคนขายเข้าหอนางโลมสำนักคณิกาไปแล้ว หรือไม่ก็...ก็คงเป็นดั่งที่ท่านพูด ข้านั้นถูกพากลับไปเพื่ออยู่เป็นเพื่อนศิษย์น้อง ทั้งยังประจวบเหมาะเป็นคนที่มีพื้นฐานดี ทนต่อความลำบากในการฝึกยุทธ์ได้ ช่วยอาจารย์รวบรวมเงินได้ ช่วยศิษย์น้อง

หายาได้...เป็นเช่นนี้ แต่เป็นเช่นนี้แล้วจะทำไมเล่า"

ไม่อาจไม่ยอมรับ คำพูดของเขาแทงเข้าไปในส่วนลึกของใจนาง ทว่าแต่ไรมานางก็หาได้มีนิสัยชอบจมปลักกับความทุกข์

ความรู้สึกทุกข์ตรมย่อมมี แต่ควรจะมองเรื่องราวให้ขาด และนางก็ไม่มีทางหลอกตนเองด้วย "...ได้ทำประโยชน์ให้อาจารย์ ได้ปกป้องศิษย์น้อง อย่างไรก็ดีกว่าอดตายข้างถนนหรือตกต่ำไปเป็นนางคณิกามากนัก...มากยิ่งนัก"

ครั้งนี้กลับเป็นเขาที่นัยน์ตาหรี่ลงฉับพลัน "เช่นนั้นก่อนหน้านี้ที่เจ้าไปโดยไม่ลา ซ้ำยังไปอย่างรีบร้อนเพียงนั้น ล้วนเป็นเพราะสำนักชิงเยี่ยนเป็นสถานที่ตกต่ำ เป็นสถานที่สกปรกโสมมเหลือแสนใช่หรือไม่"

...สะ...สถานที่สกปรกโสมมเหลือแสน?

อูลั่วซิงเบิกตากว้างก่อนในทีแรก ตามด้วยหลุบตาลง ขบกรามแน่นพลางเอ่ยแย้ง "ไม่ใช่! ที่ข้ารีบจากมา เป็นเพราะหวนกลับล่าช้า อาจารย์กำลังตามหาข้า เรียกข้า เป็นเพราะข้า...ข้า..." ลมหายใจของนางสะดุดทันควัน นางพยายามกลืนลมหายใจที่ติดอยู่ในลำคอเฮือกนั้น "ในใจข้าย่ำแย่ถึงขีดสุด รู้สึกว่าตนเองไร้ค่าถึงเพียงนั้น จากนั้นก็...อับอายแทบแทรกแผ่นดินหนี..."

นัยน์ตาลึกล้ำคู่นั้นของฉินซิวหดเกร็งอีกหน ยามนี้เขามิได้บันดาลโทสะ เพียงฉงนฉงายอยู่ในใจ "เหตุใดจึงรู้สึกว่าไร้ค่า รู้สึกอับอายแทบแทรกแผ่นดินหนี"

อูลั่วซิงที่เชื่ออย่างลึกซึ้งว่าตนเองอยู่ในความฝันไม่เก็บงำคำพูดใด ปล่อยความรู้สึกออกไปตามหัวใจทั้งหมด "เดิมท่านเป็นคนนอก หอซือเฟย

ของท่านเป็นเพราะข้ากลับถูกทำลายเละเทะเหลือทนปานนั้น กระทั่งพิณสักคันยังรักษาไว้ไม่ได้ ท้ายที่สุดยังต้องยอมรับน้ำใจจากขุนนางสูงศักดิ์เหล่านั้น ยังมิอาจไม่ก้มหัวไปทนฝืนใจปรนนิบัติอีกฝ่าย ต้องต้อนรับแขกที่เกลียดชังยิ่งยวดในฐานะแขกพิเศษ หากข้ามีน้ำใจมากพอ ควรพาท่านไปจากที่นั่น แต่...แต่ข้าทำไม่ได้...อาจารย์ ศิษย์น้องต้องการข้า ข้าไม่อาจปกป้องให้ท่านปลอดภัยจึงทำได้เพียงจากมา ได้เพียงจากมาไกลตอนที่ท่านถูกหยามเกียรติ อะไรนอกเหนือจากนั้นล้วนทำไม่ได้ทั้งสิ้น..."

นางค้นพบว่าก้นบึ้งของดวงตาที่เหมือนปริศนาของบุรุษราวกับมีสะเก็ดดาวตกลงไป ทอประกายระยับ ประหนึ่งได้รับการปลอบโยนและถูกทำให้พึงใจ

"ฝันนี้...เหมือนจริงยิ่ง..." นางกลับสัมผัสได้ว่าใบหูตนเองร้อนลวกและอดถอยหลังไปก้าวหนึ่งไม่ได้

นางถอยหลัง ฉินซิวก็สืบเท้าขึ้นหน้ามาใกล้พลางเอ่ยด้วยท่วงท่าแช่มช้า "ดังนั้นที่ฝันเห็นข้า เพราะเจ้ารู้สึกผิดบาปในใจ รู้สึกละอายใจต่อข้า รู้สึกว่าไม่มีน้ำใจกับข้ามากพอ เป็นเช่นนี้ใช่หรือไม่"

นางแหงนหน้าสบตาเขาอย่างอึ้งงัน ก่อนจะขานรับเสียงค่อยด้วยคำตอบจากจิตใต้สำนึก "อืม..."

"เป็นเช่นนี้จริงหรือ" ใบหน้าหล่อเหลาของเขาโน้มลงมาหานาง ปลายจมูกอยู่ห่างจากจมูกเล็กของนางไม่ถึงหนึ่งช่วงนิ้ว มุมปากหยักขึ้นเล็กน้อย "ความงามของคุณชายอันดับหนึ่งแห่งสำนักชิงเยี่ยนดึงดูดเจ้าไม่ได้โดยสิ้นเชิง ไม่สามารถทำให้เจ้าฝันถึงได้เลยเชียวหรือ เดิมข้านึกว่าเจ้าต้องใจข้าไม่มากก็น้อย เป็นข้าคิดไปเองฝ่ายเดียวกระนั้นหรือ"

คำถามเขาไม่ได้รับคำตอบทันที เพราะหญิงสาวกำลังตกตะลึงยิ่ง ดวงตารูปเมล็ดซิ่งเบิกกว้างขึ้น

"แม่นางอู เจ้าไม่มีใจให้ฉินซิวอย่างแท้จริง?" เขาไต่ถามด้วยเสียงทุ้มต่ำอีกคราราวกับต้องการยั่วเย้าจิตวิญญาณคนพลางโน้มใบหน้าลงต่ำกว่าเก่า

บางทีอาจเป็นชั่วอึดใจ หรือชั่วครู่ หรืออาจใช้เวลานานกว่านั้น ใบหูร้อนผะผ่าวของอูลั่วซิงจึงค่อยได้ยินเสียงแหบแห้งของตนเอง...

"ข้ากับคุณชายรู้จักกันเพียงหนึ่งคืน ไหนเลยจะพูดถึงอะ...อะไรมีใจไม่มีใจ"

ดวงหน้างามของบุรุษในคลองจักษุปรากฏรอยยิ้ม ไฟโทสะสลายหายไปโดยไม่รู้ตัว "ใช่สินะ รู้จักกันเพียงเวลาน้อยนิด พวกเราก็ร่วมตกทุกข์ได้ยากด้วยกัน ข้ายังได้เห็นเรือนร่างเจ้า เจ้าก็มองดูข้าถอดอาภรณ์แต่งตัวตลอดขั้นตอน ยามนี้ยังยินยอมให้ข้าก้าวเข้ามาที่นี่ หากเจ้าไม่คิดอะไร ข้าก็อับจนหนทาง แต่หากเจ้าคิด นั่นก็คือมีใจให้ข้า เช่นนั้นไฉนจึงไม่ยอมรับอีก"

คำพูดวกวนของเขาทำให้นางรู้สึกสับสนมึนงงอยู่บ้าง

มีอะไรไม่ค่อยถูกต้อง...

นางตระหนักได้ถึงความไม่ชอบมาพากลทว่ากลับแจกแจงต้นสายปลายเหตุไม่ออก รู้สึกเพียงดวงตาของเขา นัยน์ตาดำของเขา จังหวะการพูดของเขา น้ำเสียงของเขา อีกทั้ง...อีกทั้งลมหายใจอุ่นจางที่ลอยอวลอยู่ตรงปลายจมูกนาง ชั่วระหว่างความสงบนิ่งและเคลื่อนไหวก่อตัวขึ้นเป็นตาข่ายไร้รูป ครอบทับลงมาตั้งแต่หัวจดเท้า

นางหลับตาทั้งสองด้วยสัญชาตญาณ สามารถไม่มองได้ แต่กลับมิอาจไม่ฟัง ยามนี้เองก็แว่วเสียงบุรุษนุ่มนวลแผ่วเบาดุจครวญเพลงขึ้นอีกครา...

"เจ้าโลดแล่นในยุทธภพ มีวันนี้ไม่มีพรุ่งนี้ ข้าคลุกคลีในวงการหอโคมเขียว ความรักเป็นเท็จ ความรู้สึกเป็นลวง ยากนักที่เราสองจะได้พบกัน เจ้ายินดีปกป้องข้าให้รอดพ้นจากการกัดทึ้งของสุนัขดุร้าย ทั้งยังรู้จักปวดใจแทนข้า ข้าก็ย่อมรับน้ำใจนี้เช่นกัน"

นางรู้สึกว่าริมฝีปากของเขาเลื่อนมาที่แก้มขวา ผิวของใบหน้านางครึ่งหนึ่งถูกลมหายใจเขาเป่ารดจนอุ่นร้อน

จากนั้นเขาเอ่ยถามขึ้นว่า "ฉินชิวจะปรนนิบัติอย่างดีเยี่ยม แม่นางอู...อยากลองดูหรือไม่"

อูลั่วชิงริมฝีปากร้อนผ่าว สัมผัสทั้งนุ่มและชุ่มชื้นประทับลงมา กลิ่นอายที่อาบย้อมด้วยกลิ่นจันทน์หอมยึดครองจมูกและปากของนางทั้งหมด ช่วงชิงลมหายใจเข้าออกของนางไป

นางตื่นตระหนกและลืมตาขึ้นทันใด

ใบหน้าของบุรุษอิงแอบชิดใกล้เป็นอย่างยิ่ง ในความเป็นจริงนั้นใกล้ยิ่งกว่าใกล้ สันจมูกโด่งงดงามของเขาแนบไปกับของนาง ดวงหน้างดงามเอียงเล็กน้อย ขนตางอนยาวหลุบลงดุจปีกผีเสื้อสั่นสะท้าน ใช้ริมฝีปากปิดผนึกริมฝีปากนาง

ไม่เพียงแค่ปิดผนึก ลิ้นอุ่นชื้นของเขาเมื่อสบช่องก็ชำแรกแทรกเข้ามาในโพรงปากของนาง และเกี่ยวกระหวัดลิ้นเล็กที่ซ่อนอยู่ภายใน

อื้อ...เช่นนี้เหมือนจะ...ไม่ค่อยถูกต้อง แต่...แต่ว่า...

ทั้งหัวใจของอูลั่วชิงว้าวุ่นสับสน ดวงตาที่ลืมขึ้นอย่างตระหนกของนางราวกับถูกสะกดจิต เปลือกตาค่อยๆ ปิดลงอย่างสั่นระริก หน้าผากชาหนึบ ความรู้สึกตื้นเขิน ความรู้สึกได้รับการปลอบประโลมแผ่ขยายจากปากลิ้นและในกระพุ้งแก้ม โดยไม่รู้ตัว นางเรียนรู้ที่จะหลับตาทั้งสองข้างเหมือนอย่างบุรุษ เรียนรู้การเคลื่อนไหวกวาดเบาๆ และม้วนตวัดของลิ้นเขา พันพัวกับเขาที่บุกรุกเข้ามาในปากของนางซ้ำไปมา

เขาจูบนาง...นางตอบรับคำเชิญจากกลีบปากเขา ต้อนรับเขาที่แทรกลึกเข้ามาอย่างไร้การต่อต้าน

นางไม่เคยทำเช่นนี้กับผู้ใดมาก่อน

เหมือนกับนางที่ไม่เคยฝันถึงบุรุษมาก่อน ไม่เคยฝันประหลาดถึงเพียงนี้มาก่อน

ทว่าชั่วอึดใจเดียวทุกอย่างก็เกิดขึ้น จริงหรือลวงเปลี่ยนไปพร่าเลือนไม่ชัดเจน ทว่า...เหตุการณ์ทุกอย่างล้วนต้องมีต้นสายปลายเหตุ ยามเกิดเหตุผิดธรรมดาย่อมต้องมีปัญหาอะไร เช่นนี้ไม่...

ไม่ถูกต้องจริงๆ!

สติรับรู้หนาววูบ พลังขุมนั้นแทงทะลุผ่านไขสันหลัง นางตัวสั่นสะท้านโดยแรงคราหนึ่ง ฝ่ามือทั้งสองที่ทาบทับลงบนหน้าอกเขาตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้ออกแรงฉับพลันในชั่วพริบตานี้

นางผลักบุรุษผู้นี้ออกอย่างหนักหน่วง สองตาถลึงกว้างอย่างตกใจสุดขีด ก่อนจะพบว่าตนเองไม่ได้อยู่ในก้อนขมุกขมัวนั้นอีกแล้ว

ในห้องเงียบสนิท เงียบสงัดเหมือนเช่นปกติ นางตื่นขึ้นมาบนเตียง

ร่างกายยังคงอยู่ในท่าขัดสมาธิ

เป็นความฝัน...

แต่นี่...นี่ย่ำแย่เกินไปอย่างแท้จริง

นางไม่กล้าเชื่อเลยจริงๆ ว่าตนเองกลับนอนหลับไปตอนที่กำลังโคจรลมปราณเสียได้!

ตั้งแต่ติดตามอาจารย์ฝึกวรยุทธ์มาตั้งแต่อายุหกเจ็ดปี เรื่องเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

นางครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ทั้งหมดที่ตนเองจะตกต่ำมาถึงขั้นนี้ได้ สุดท้ายกล่าวได้เพียงว่าค่ายกลที่นักพรตหลิงเจินแห่งเขาอวิ๋นเหยาสร้างขึ้นในจวนจงหย่งกงช่างมิอาจดูเบาได้จริงๆ แค่หลบ 'เจ็ดดาราระดมยิง' ไม่พ้นด่านเดียว ความเจ็บปวดทางร่างกายยังพอฝืนทน แต่พิษที่หลงเหลือในตัวกลับลอบก่อการพิลึก หากมิใช่เพราะสารพิษส่งผลกระทบถึงจิตใจ นางย่อมไม่มีทาง...ไม่มีทางฝันเหลวไหลเช่นนี้เป็นอันขาด

หน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็ก นางจับแขนเสื้อขึ้นซับ หัวใจยังคงเต้นถี่รัวอยู่บ้าง ลมหายใจกับผิวหน้ายังร้อนลวกผิดปกติ

นางขยับปลายนิ้วเล็กน้อย สัมผัสกลีบปากของตนเองด้วยสัญชาตญาณ ความรู้สึกคล้ายถูกบดเบียดดูดเม้มจากในสู่นอกของปากเล็กทั้งปากหลุดออกจากฝันมายังความจริง ในปากกระทั่งลิ้มรสกลิ่นคาวเลือดจางๆ ได้...นางคงไม่ได้ฝันเช่นนั้น แล้วตื่นเต้นจนถึงกับกัดตนเองเป็นแผลหรอกกระมัง

"สวรรค์..." นางยกสองมือปิดหน้าพลางล้มลงกับเตียงและโอดครวญเสียงต่ำ ไม่สนใจอีกว่าจะกดทับบาดแผลที่เจ็บบนแผ่นหลัง รู้สึกเพียงว่า

การที่ตนเองนึกภาพฝันแสนลามกต่อบุรุษที่มีบุญคุณกับนาง และอาลัยอาวรณ์รูปโฉมงดงามของอีกฝ่าย เป็นเรื่องที่ไร้ยางอายเกินไปแล้ว

ในเวลาเดียวกัน ทางใต้ของเมืองหลวง บนหอซือเฟยในสำนักชิงเยี่ยน มีคนผู้หนึ่งลืมตาโพลงขึ้นในห้องมืดสนิทเช่นกัน

สภาพระเกะระกะหลังจากโดนพังทลายยังมิได้เก็บกวาด โต๊ะเก้าอี้หีบเสื้อผ้ายังคงตั้งเอียงกระเท่เร่สะเปะสะปะ เสื้อผ้ารวมไปถึงของชิ้นเล็กชิ้นน้อยกระจัดกระจาย ผ้าโปร่งผืนใหญ่ร่วงหล่นลงมาซ้อนทับกันเป็นชั้นๆ บนพื้นไม้ มีเพียงเตียงกว้างในห้องด้านในที่ยังพอจะรักษาความสะอาดเป็นระเบียบอยู่ได้

บนเตียง บุรุษรูปงามที่เสื้อผ้าและเรือนผมสีดำยุ่งเหยิงน้อยๆ ก็กำลังนั่งขัดสมาธิเช่นกัน ท่วงท่านั้นคล้ายกำลังโคจรลมปราณเป็นวงกลม บังคับลมปราณควบคุมสติ ทันใดนั้นเขาก็หงายหลัง นอนราบเป็นรูปตัวอักษรต้า ก่อนจะค่อยๆ งอแขนขึ้นหนุนต่างหมอน

ในปากเขามีกลิ่นคาวเลือด เป็นเลือดของเขาเอง

ตอนที่แม่นางอูสติแจ่มชัด ผลักเขาออกมากะทันหัน ฟันขาวของนางข่วนโดนเนื้อนุ่มในปากเขา และทิ้งรอยแผลเล็กๆ เอาไว้

การก้มหน้าประกบจูบริมฝีปากเล็กของนาง พูดตามจริง การกระทำนี้เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายของเขาอย่างมาก

ต้องโทษที่สีหน้าอึ้งตะลึงของนางตอนนั้นน่ารังแกยิ่งนัก นิสัยแท้จริงของนางที่ซ่อนอยู่ใต้สีหน้าไร้ความรู้สึกอันที่จริงก็เหมือนหญิงสาวทั่วไปอย่างมาก พอเปลี่ยนไปพูดมากขึ้น สีหน้าก็เปลี่ยนไปหลากหลาย

ความรู้สึกแสดงออกมาให้เห็น และยังรู้จักหน้าแดงขวยอายอีก

แต่จิตใจของหญิงสาวยังคงแน่วแน่ มิได้ล่องลอยไปตามการร่ายระบำของเขาจนถึงที่สุด

ในเมื่อเผด็จศึกไม่ง่ายดาย ดังนั้นเขาจะด่วนใจร้อนไม่ได้ ต้องค่อยๆ วางแผนขบคิด

"อืม...นิสัยเช่นนี้ เห็นทีจะเป็นคนที่ปลอบประโลมได้ แต่หลอกล่อไม่ง่าย" เขาเหลือบมองด้านบนพลางพึมพำเสียงต่ำ "ดีมาก ดีมากทีเดียว"

เขาเม้มปากที่ได้รับบาดเจ็บนั้น และใช้ท้องนิ้วลูบมุมปาก จึงพบว่ารอยโค้งตรงนั้นหยักยกขึ้น

แม้วิชาเข้าฝันถูกทำลาย วิชาสวมวิญญาณก็ใช้ไม่ได้ผลโดยสมบูรณ์ ทว่าเขากลับรู้สึกเบิกบานใจอย่างผิดธรรมชาติ

เห็นการล่าสัตว์ จิตใจเบิกบาน*

* เห็นการล่าสัตว์ จิตใจเบิกบาน เป็นสำนวน หมายถึงการได้เห็นสิ่งที่ตนเองเคยชอบในอดีตอีกครั้ง ทำให้รู้สึกตื่นเต้นเบิกบานอดรนทนไม่ไหว

4

หลังคืนมืดมิดมีวันฟ้าสว่าง

สามวันให้หลัง

อูลั่วซิงเพิ่งปฏิบัติภารกิจหนึ่งเสร็จ แม้พูดว่าระหว่างทางเกิดอุปสรรคท้ายที่สุดยังคงนำหญ้าหลิงจี้ต้นที่หกกลับมาได้ ประกอบกับจำเป็นต้องพักฟื้นรักษาอาการบาดเจ็บ สามวันนี้นางจึงอยู่ในโอวาทยิ่งอย่างแท้จริง เพียงพักอยู่ที่เรือนไผ่ไม่ได้ไปที่ใดทั้งสิ้น หากไม่เดินลมปราณขับพิษรักษาอาการบาดเจ็บ ก็จะอยู่พูดคุยกับศิษย์น้องอูเฉี่ยวเอ๋อร์ หรือที่จริงคือเวลาส่วนใหญ่ล้วนเป็นอูเฉี่ยวเอ๋อร์เกาะติดข้างกายนางพูดเจื้อยแจ้วไม่หยุด ทว่านางก็คุ้นชินกับการรับฟังแล้ว

ศิษย์น้องร่างกายไม่แข็งแรงลมปราณอ่อนแอ อาจารย์ยังดูแลปกป้องไข่มุกในอุ้งมือ* นี้อย่างเกินเหตุอีก จึงเป็นเหตุให้บัดนี้ศิษย์น้องที่อายุสิบห้าสิบหก นอกจากนางผู้เป็นศิษย์พี่ ข้างกายก็ไม่มีเพื่อนเล่น

* ไข่มุกในอุ้งมือ เป็นสำนวน หมายถึงบุคคลผู้เป็นที่รักดั่งหนึ่งสิ่งของล้ำค่า ต่อมามักใช้แทนบุตรธิดาอันเป็นที่รัก คล้ายกับภาษาไทยที่เปรียบลูกเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่

อายุรุ่นราวคราวเดียวกันเลย จึงไม่แปลกที่ทุกครั้งยามนางหวนกลับเรือนไผ่ ศิษย์น้องมักงอแงจะนอนกับนาง ดึงตัวนางมาพูดจ้อไม่รู้จบ

วันนี้หลังกินอาหารค่ำไม่นาน นางก็ส่งศิษย์น้องที่ร่างกายอ่อนเพลีย อ้าปากหาวบ่อยครั้งกลับไปนอนที่ห้อง หลังเก็บกวาดภายในเรือนกับห้องครัวเสร็จและเห็นอาจารย์กลับห้องแล้วเช่นกัน นางจึงพลันออกไปด้านนอกตามลำพัง

ลำธารสายเล็กคดเคี้ยวเลี้ยวลดสายหนึ่งตั้งอยู่ห่างไปครึ่งหลี่* น้ำใช้ที่เรือนไผ่ล้วนมาจากลำธารสายนี้ ต่อให้ตลอดทางมีเพียงดวงจันทร์ดวงดาวเป็นเพื่อนเท่านั้นและนางไม่มีโคมทั้งไม่ได้ถือคบไฟ กระนั้นหลับตาก็สามารถจดจำได้ว่าในลำธารที่ใดมีหินโผล่พ้นน้ำขึ้นมาให้เหยียบได้บ้าง

ด้วยเหตุนี้ยามเมื่อเงาร่างแบบบางคล่องแคล่วเดินทะลุผ่านป่าไผ่แถบใหญ่มายังริมลำธาร จึงไม่ได้จงใจใช้วิชาตัวเบา เพียงเหยียบหินในลำธารที่พ้นน้ำขึ้นมาสองสามก้อนด้วยฝีเท้าแผ่วเบาพอเหมาะ และกระโดดข้ามไปยังอีกฝั่งของลำธาร

เดินต่อไปอีกคือหมู่บ้านเล็กมากแห่งหนึ่ง ขนาดประมาณยี่สิบหลังคาเรือน อูลั่วซิงชอบไปมาหาสู่กับชาวบ้านที่นั่นเป็นอย่างมาก

นางคิดว่าในใจอาจารย์ย่อมรู้อย่างกระจ่างชัดว่าหากนางกลับเรือนไผ่ก็จะชอบไปที่หมู่บ้าน อาจารย์แม้จะไม่ชอบให้นางมีปฏิสัมพันธ์กับพวกชาวบ้านมากนัก แต่ก็มิได้พูดยับยั้งตรงๆ มักจะลืมตาข้างหนึ่งปิดตาข้างหนึ่งปล่อยนางทำตามใจ ไม่เข้มงวดเหมือนเช่นที่ดูแลศิษย์น้อง

* หลี่ (ลี้) หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อิ่น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

อืม บางทีนางก็นึกอิจฉาไม่น้อยที่ศิษย์น้องได้รับการคุ้มครองอย่างดีเยี่ยม สามารถดื้อรั้นหรือออดอ้อนได้ตามใจชอบ แต่เรื่องการ 'ปล่อยอิสระ' ข้อนี้ นางกลับต้องยินดี ยินดีที่อาจารย์ไม่ยุ่มย่ามกับนางมากเกินไปและให้อิสระนางมากยิ่ง

ดังนั้นนี่ก็คือความหมายของคำโบราณที่ว่า 'เมื่อหนึ่งดี ย่อมไม่มีดีที่สอง' กระมัง

นางเย้ยหยันตนเองในใจ ฉีกปากหัวเราะโดยไร้เสียง ลูบจมูกขณะจะยกเท้าเดินไปทางหมู่บ้าน แสงจันทร์เหนือศีรษะกลับวูบวาบผิดปกติ คล้ายมีสิ่งของขนาดมหึมาลอยผ่านด้านบนไปอย่างรวดเร็ว

นางช้อนตามองทันใด ใต้แสงดาราจันทราบางเบาแยกแยะออกว่านั่นคือคนผู้หนึ่งกำลังแบกคนอีกคนอยู่

คนที่สำแดงวิชาตัวเบารูปร่างสูงใหญ่กำยำ คนที่ถูกแบกบนบ่าอาภรณ์ปลิวไสว เสื้อฤดูใบไม้ผลิหลากสีสันและรูปร่างสูงโปร่ง...มิใช่สตรีกลับเป็นบุรุษ!

ช้าก่อน! ใต้แสงจากดวงดาวดวงเดือน เสื้อที่สีสันค่อนข้างโดดเด่นตัวนั้นวาบผ่านก้นบึ้งนัยน์ตาไปเพียงชั่วอึดใจ

เหตุใดนางจึงรู้สึกคุ้นตาเล่า

หรือว่า...ฉินซิว?!

คืนนั้นเพื่อต้อนรับแขกสูงศักดิ์ เขาจึงแต่งกายอย่างเลิศหรู ชุดที่เปลี่ยนไปใส่ต่อหน้านางก็คือเสื้อหลากสีตัวนั้น!

เท้าของอูลั่วซิงที่เดิมต้องการมุ่งไปทางหมู่บ้านพลันหมุนกลับ เรียกพลังลมปราณขึ้นมาไล่ตามทันที

นางเสียเวลาที่พื้นดินครู่หนึ่ง กอปรด้วยบาดแผลยังไม่หายสนิท ใช้วิชาตัวเบาขึ้นมาจึงติดขัดอยู่บ้าง กว่าจะไล่ตามได้ อีกฝ่ายก็ห่างไปไกลหลายหลี่แล้ว

ทว่าเมื่อเข้าไปในเขตป่าเขาของซานเมืองตะวันตกร่องรอยของฝ่ายตรงข้ามก็หายไปโดยสมบูรณ์

อูลั่วซิงปีนขึ้นไปบนต้นไม้ที่สูงที่สุดในป่า พยายามค้นหาอีกฝ่ายอีกครา ทว่าแสงจันทร์สุกสกาวสาดส่องผืนป่าหนาทึบเป็นประกายแสงระยิบระยับ เสียงที่แว่วเข้าหูนอกจากเสียงลมราตรีพัดกระโชกดังซ่าๆ กับเสียงนกฮูกร้องแล้วก็ไม่ได้ยินเสียงอื่นอีก

สภาพบ้านเมืองในยุคสมัยนี้ ไม่เพียงสตรีเท่านั้นที่อาจประสบเคราะห์ภัย แม้แต่บุรุษรูปงามก็อันตรายอย่างมาก

คนสุภาพอ่อนแองามหมดจดเช่นเขาขืนตกไปอยู่ในมือคนชั่ว จะถูกย่ำยีจนมีสภาพเช่นใด

"น่าตายนัก!" นางกัดฟันสบถด่าอย่างอดไม่ได้ หัวใจหดรัดเกร็งพลางชกหมัดหนึ่งไปที่ต้นไม้ที่อยู่ใกล้

ตอนที่เฟิ่งหมิงซุนโบกผ้าเช็ดหน้าด้วยใบหน้าปวดเศียรเวียนเกล้าระคนลำบากใจ บอกเขาว่าบุรุษฉกรรจ์ล่ำสันที่เรียกตนเองว่า 'เหยียนต้า' คนนั้นบุกเข้ามาในสำนักชิงเยี่ยนอย่างป่าเถื่อน พร้อมกับกำราบมือต่อยตีเจ็ดแปดคนในสำนักลงกับพื้น โวยวายจะให้เขามารับรองนั้น ฉินซิวก็เดาได้ว่าคืนนี้จะ 'ครึกครื้นไม่เบา' ทั้งยัง 'น่าสนุกอย่างมาก'

ทว่าที่เขานึกไม่ถึงก็คือหลังเชิญแขกเข้ามาในหอซือเฟย ฝ่ายตรงข้าม

สุดท้ายกลับใช้วิธีการเช่นนี้

เขาถูกเหยียนต้าจี้สกัดจุดสองสามแห่งคุมตัวอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยตามด้วยแบกขึ้นหลังลักพาตัวมา

ดี ดียิ่ง ดีเยี่ยม...อืม ในความเป็นจริงนั้นดีจนไม่รู้จะดีกว่านี้ได้อย่างไรอีก เรื่องหลายอย่างอยู่ในหอซือเฟยไม่สะดวกปลดปล่อยมือเท้าจัดการตามใจได้จริงๆ มิหนำซ้ำเถ้าแก่ชุนของเขายังเป็นพวกชอบแอบฟัง หากได้ยินสิ่งที่ไม่ควรได้ยิน รู้สิ่งที่ไม่ควรรู้เข้า ทำให้เถ้าแก่ชุนตกใจเสียขวัญเกินควรจะเป็นความผิดบาปได้

ถือโอกาสถูกลักพาตัวไปนั้นดีทีเดียว ป่าเขารกร้างห่างไกลผู้คนเป็น 'สถานที่วิเศษ' โดยแท้

อีกด้านหนึ่ง ในร่างกายของเหยียนต้ากำลังร้อนจนทรมาน ต่อให้กำลังภายในเขาดีเพียงไร ใช้วิชาตัวเบาวิ่งทะยานระยะทางไกลหลายหลี่ยามนี้ก็ถึงขีดจำกัดเช่นกัน

ครั้นเมื่อลงพื้นเขาเซถลาเล็กน้อย ร่างหอมกรุ่นที่แบกบนบ่าพลันไถลลงมา เขาปล่อยให้คนรูปงามร่วงหล่น ตกลงบนพื้นหญ้าป่าลึกที่มีใบไม้แห้งทับถมเป็นชั้นหนา

ภายในป่ามืดทะมึน ใบไม้กับกิ่งไม้แทบปิดบังท้องนภาจนมิดเหลือเพียงวงแสงสีเงินยวงวงหนึ่งที่ลอดผ่านช่องว่างของใบไม้ลงมา

เหยียนต้าคุกเข่าข้างหนึ่ง ลมหายใจสับสนยิ่ง พอช้อนตาขึ้นมองพลันเห็นคนงามที่นอนราบอยู่ท่ามกลางแสงสีเงินยวงนั้นพอดี ดวงตายาวมีชีวิตชีวาคาดเดายากทั้งยังเจ้าเล่ห์กะพริบเบาๆ ให้เขา คล้าย...คล้ายกำลังเยาะหยันเขา ด้วยรู้ภูมิหลังเขาอย่างลึกซึ้ง จึงหัวเราะเย้ยเยาะ

เห็นเป็นตัวตลก

คุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยี่ยนผู้นี้ไม่ใช่คนที่รับมือง่ายอย่างเด็ดขาด!

"เจ้า...คืนนั้นเจ้าทำอะไรกับข้ากันแน่" เหยียนต้าเอ่ยถามอย่างเหี้ยมเกรียม ทันใดนั้นก็เห็นคนงามลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิด้วยท่าทีเกียจคร้าน เขาถลึงตาโตอย่างกับลูกกระดิ่งสำริดพลางเอ่ย "เป็น...เป็นไปได้อย่างไร วิธีสกัดจุดที่สำนักข้าคิดขึ้นมาเองจะใช้ไม่ได้ผลได้อย่างไร ทั้งที่เจ้าถูกสกัดจุดแล้ว ขยับตัวไม่ได้ กลับ...เพราะเหตุใด...เพราะเหตุใดกัน"

ฉินซิวยกแขนเสื้อขึ้นโบกแผ่วเบา แสดงท่าทีว่านั่นเป็นคำถามที่ไม่ควรค่าแก่การอธิบาย ก่อนจะเอ่ยตอบอย่างเชื่องช้า "ใต้เท้าเรียกตนเองว่า 'เหยียนต้า' ข้ามองว่าไม่ใช่ เจ้าคือเหยียนจี้เหยี่ยอยู่ในลำดับที่สี่ของพี่น้องร่วมสำนัก หาใช่พี่ใหญ่ไม่ แต่จะว่าไป ท้ายที่สุดเจ้าก็ได้ขึ้นเป็นเจ้าสำนัก เจ้าสำนักถือว่าเป็นฐานะสูงสุดในสำนัก หากจะชื่อ 'เหยียนต้า' ก็ยังพอถูไถใช้ได้ วิชาสกัดจุดนี้บรรพบุรุษสำนักเทียนกังของเจ้าเป็นผู้คิดค้น เจ้าสำนักเหยียนใช้การได้ยอดเยี่ยม เพียงแต่ใช้กับคนลักษณะร่างกายเช่นข้านี้บางทีก็อาจไม่ค่อยเหมาะสมนัก"

เมื่อถูกเปิดโปงฐานะออกมาเช่นนี้ เหยียนจี้เหยี่ยมีท่าทีอึ้งตะลึงอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นแววตาก็ปรากฏไอสังหาร เหตุผลที่ยังรีรอไม่เคลื่อนไหวชั่วคราวนั่นเป็นเพราะในใจมีข้อสงสัยมากมายที่ยังรอคำตอบ

ฉินซิวรวบผมสีดำสยายทั้งหมดไว้หลังบ่า ไม่คิดยั่วให้เขาอยากรู้มากนักก็เอ่ยต่ออีกว่า "เจ้าสำนักเหยียนถามข้าว่าคืนนั้นข้าทำอะไรกับเจ้า

กันแน่ ข้าไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น กลับเป็นใต้เท้าทำเองมากทีเดียว" แสงจันทร์อาบไล้มุมปากที่หยักยกน้อยๆ ของเขา "เจ้าสำนักเหยียนมาเยือนสำนักชิงเยี่ยน ครั้งแรกก็ร้องขอชายบำเรอสามคนเข้าไปปรนนิบัติในห้องทรมานชายบำเรอที่เพิ่งเข้ามาทำงานใหม่สามคนจนหมดสภาพ ช่างองอาจน่าครั่นคร้ามโดยแท้ ทว่าในใจเจ้ายังไม่รู้สึกเต็มอิ่มกระมัง ยังรู้สึกไม่สบายตัว? ไม่ถึงใจ? ไม่สาสมใจ? รู้สึกจะใช่ก็ไม่ใช่?"

"พูดอะไรของเจ้า!" เหยียนจี้เหยี่ยกัดฟันพลางตะคอกด้วยโทสะ

ฉินซิวงอนิ้วลูบไล้คางมน "เจ้าเข้าใจดี ต่อให้เมื่อก่อนไม่เข้าใจ หลังผ่านการอยู่ร่วมกันของพวกเราสองคนคืนนั้น เจ้าสำนักเหยียนเองก็ควรจะค้นพบความปรารถนาลึกๆ ของตนเอง เข้าใจการมีอยู่ของความชื่นชอบของตนเองได้"

"จะ...เจ้า...คืนนั้นข้าจับเจ้า...ทั้งที่ข้ากดเจ้าไว้ใต้ร่าง จากนั้น... จากนั้น..." เหยียนจี้เหยี่ยใบหน้าแดงก่ำ หัวใจเต้นแรงจนราวกับกระแทกกระดูกหน้าอกครั้งแล้วครั้งเล่า คำพูดที่จ่ออยู่ตรงปลายลิ้นพลันไม่กล้าเอ่ยออกมา

ดังนั้นฉินซิวจึงช่วยเขาพูดต่อด้วยความ 'หวังดีเป็นอย่างมาก'

"จากนั้นเจ้าก็เห็นว่าคนใต้ร่างมิใช่ข้า แต่เป็นศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้าหลูหยวนอี้ ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นอาจารย์ลุงของสำนักเทียนกัง...หึ หลังจากเจ้ากับเขาคว่ำเมฆาพลิกพิรุณ ร่วมอภิรมย์หลงหยาง* กัน ยังรู้สึกไม่หนำใจ ก่อนจะพบว่าคนในอ้อมอกเปลี่ยนไปเป็นศิษย์น้องรุ่นเยาว์ในสำนัก เจ้าแสนจะประหลาดใจ ทว่าก็ตกใจระคนยินดีหาใดเปรียบ

* หลงหยาง คำเรียกความรักชายรักชายในสมัยโบราณของจีน มีที่มาจากเรื่องราวความรักของ 'เว่ยอ๋อง' กับ 'หลงหยางจวิน' ในสมัยจั้นกั๋ว

ไฟราคะแผดเผาร้อนแรงไม่อาจหยุดยั้ง เจ้าใช้กำลังกำราบเรือนร่างอ่อนเยาว์ผอมบางของเขา เหมือนที่เจ้าปฏิบัติกับชายบำเรอสามคนของสำนักข้าเช่นนั้น เสพสังวาสอย่างเหี้ยมโหดเอาเป็นเอาตาย"

"หยุดปาก! หยุดปากเดี๋ยว..."

"จิตใจมนุษย์เปราะบาง ไม่อาจต้านทานบททดสอบ ความรู้สึกและแรงปรารถนาเดิมก็ยากจะควบคุม เจ้าสำนักเหยียนมากรัก จึงบังเกิดแรงปรารถนาขึ้นพร้อมกัน น่าเสียดายด้วยทนฟังข้อเท็จจริงไม่ได้ แยกแยะความต้องการที่แท้จริงไม่ออก เช่นนี้มีเพียงจะทุกข์ทรมานชั่วชีวิต ข้านั้นกำลังช่วยเจ้า เจ้ากลับไม่รับน้ำใจ"

ฉินชิวเลิกคิ้วตาขึ้น สีหน้านั้นแสดงถึงความไม่พอใจเล็กน้อย เป็นสีหน้าที่จะพึงมีได้เมื่อผู้เป็นชายบำเรอลงมือปรนนิบัติแขก

"คืนนั้นเจ้าเข้ามาในหอซือเฟยของข้า ข้ามองดูอยู่ด้านข้าง เห็นเจ้าดื่มด่ำลึกซึ้งเพียงนั้น ประเดี๋ยวกับศิษย์พี่ใหญ่ของตนเอง อีกประเดี๋ยวกับศิษย์น้องรุ่นเยาว์ของตน...เจ้าสำนักเหยียนระยะนี้เห็นพวกเขาสองคนแน่นอนว่าย่อมต้องจุดตันเถียน* แผ่ขยาย จุดซี่ไห่** ปั่นป่วน เจ้าสิ่งนั้นตรงหว่างขาผงาดค้ำฟ้าไม่พอ ยังเหิมฮึกเนิ่นนานอย่างไรก็ระบายธาตุไฟไม่ออกอีกด้วยกระมัง"

เหยียนจี้เหยี่ยได้ฟังคำกล่าวนี้ก็สีหน้าเปลี่ยนแปลงเป็นการใหญ่ เจ็บปวดไปทั่วร่างดุจถูกมดรุมกัด

เนื่องจากถูกกระตุ้นความรู้สึกประหลาดนั้นขึ้นมากะทันหัน ยังผลให้เขาประหนึ่งมีน้ำแข็งกับถ่านร้อนอยู่ในลำไส้ ไฟพิษในร่างกายยิ่ง

* จุดตันเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งจุดชีพจรใต้สะดือประมาณ 3 นิ้ว เป็นจุดโคจรพลังลมปราณของผู้ฝึกยุทธ์
** จุดซี่ไห่ ตั้งอยู่กึ่งกลางท้อง ใต้สะดือประมาณ 1.5 นิ้ว

ลุกโชติช่วง ทั่วร่างตั้งแต่ภายในสู่ภายนอก ตั้งแต่กายเนื้อจนถึงสติรับรู้ต่างผิดแปลกไปหมด

ริมหูเขามีเสียงดังอื้ออึงอึกทึก น้ำเสียงที่มองกระจ่างทุกสิ่งทุกอย่างยังคงแทรกเข้ามาในหัวสมองเขาอย่างไร้สิ่งกีดขวาง กึ่งสงสาร...กึ่งเย้ยหยัน...

"หากต้องการสงบเพลิงร้อนแรงในร่างกาย มีเพียงหนทางเดียว เจ้าสำนักเหยียนมากด้วยประสบการณ์ความรู้เพียงนี้ ยังเดาไม่ออกอีกกระนั้นหรือ"

เหยียนจี้เหยี่ยถลึงตาสองข้างจนเลือดแทบกระเด็น ไฟปรารถนาที่โหมลุกขึ้นจากจุดตันเถียนและนานติดต่อกันหลายวันนั้นยิ่งเคี่ยวกรำจนเขาหน้ามืดหัวหมุน หากมิใช่เพราะกำลังภายในกล้าแข็ง เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าจะธาตุไฟเข้าแทรกเข้าสู่ทางมารไปแล้ว

"คุณชายอันดับหนึ่งอะไร เจ้ามัน...มันตัวสารเลว! เจ้า...เจ้าคิดจะทำอะไรข้า!"

ฉินชิวส่ายหน้า "เดิมก็ไม่คิดทำอะไร แต่เจ้าด่าคนนั้นไม่ถูกต้องแล้ว" ดวงตาเปี่ยมเสน่ห์พลันผุดกลิ่นอายชั่วร้ายดั่งปีศาจ ริมฝีปากบางแสยะยิ้มราวกับกำลังกระหายเลือด

"ตัวบัดซบ!" เหยียนจี้เหยี่ยคำรามขึ้นพลางพุ่งถลาเข้ามา "พูดไม่จบไม่สิ้นใช่หรือไม่ บิดาจะใช้เจ้าเป็นอาหารเรียกน้ำย่อยรองท้อง ใช้เจ้าระบายธาตุไฟ..."

เขาผลักคนล้มลงทันที น้ำหนักของบุรุษตัวโตสองคนกดทับใบไม้แห้งเบื้องล่างจนดังกรอบแกรบ เสียงนั้นเมื่อเข้าหูเขาทำให้คนฮึกเหิมยากทานทนอย่างแท้จริง การจับกุม 'เหยื่อ' มาย่ำยีตามใจชอบ

บีบบังคับให้เสพสมในที่แจ้ง เทียบกับการปิดบังฐานะไปเที่ยวสำนักชายบำเรอยังเร้าใจน่าสนุกยิ่งกว่ามาก

เขาต้องการบดขยี้คนใต้ร่าง ต้องการปู้ยี่ปู้ยำอย่างละเอียดทุกกระเบียดนิ้ว

เขาต้องการให้ตัวสารเลวตรงหน้าร้องไห้อ้อนวอนเขา

"อึก...อึก...อึก..." ตอนนิ้วมือทั้งห้าที่ทำท่าตะปบกำลังจะสัมผัสลำคอฝ่ายตรงข้าม ทันใดนั้นเขาก็สะท้านเฮือก เหยียนจี้เหยี่ยบีบคออีกฝ่ายไม่ได้ ทว่าตรงข้ามลำคอตนเองกลับคล้ายถูกลมปราณไร้รูปบีบรัด

สองตาเขาถลึงโปน ใบหน้าเต็มไปด้วยเส้นเลือดนูนสีเขียว มือทั้งสองยกขึ้นมาตรงลำคอหมายดึงกระชากแรงไร้รูปขุมนั้นออก ทว่ากลับไร้ผลและเสียแรงเปล่า "จะ...เจ้าเป็น...เป็นใคร...กันแน่" ปีกจมูกยุบพอง เริ่มหายใจออกยาว หายใจเข้าสั้น

"เจ้าสำนักเหยียนจำข้าไม่ได้ก็สมควร นับคำนวณโดยละเอียดผ่านไปสิบห้าปีได้แล้วกระมัง" ฉินซิวเอ่ยยิ้มๆ "ปีนั้นข้าอายุสิบปี คาดว่าเจ้าสำนักเหยียนก็เพิ่งอายุยี่สิบห้ายี่สิบหก ยังต่อสู้เพื่อตำแหน่งเจ้าสำนักเทียนกัง เจ้าจำข้าไม่ได้ ข้ากลับจดจำคนในสำนักเทียนกังที่อยู่ตรงนั้นวันนั้นได้อย่างชัดเจนแม่นยำทุกคน"

"วะ...วันนั้น?"

"อืม วันนั้น" ฉินซิวก้มหน้าเอ่ย "สิบกว่าสำนักและพรรคที่อ้างตนเองว่าเป็นฝ่ายธรรมะในยุทธภพส่งยอดฝีมือออกมา บังคับให้พ่อข้าหย่าภรรยา ฆ่าภรรยาไม่สำเร็จ ก็ไล่ฆ่าพวกเขาสองสามีภรรยาไปจนถึงหน้าผาเหนือยอดภูเขาหิมะ บีบคั้นจนพวกเขาหมดสิ้นหนทาง มีเพียงกระโดดลงจาก

หน้าผาสูงหมื่นจั้ง* จึงจะมีโอกาสรอดชีวิตหนึ่งในพันส่วน" เขาเงียบไปชั่วครู่ มุมปากยังคงหยักยิ้มจางๆ ก่อนจะเอ่ยต่อ "วันนั้นข้าเกาะอยู่บนหลังท่านแม่ มองพวกเจ้าแต่ละคนอย่างชัดเจน จดจำไว้ในนี้ทั้งหมด ราวกับประทับตราเลยทีเดียว" นิ้วมือยาวเคาะที่ชายหน้าผากพร้อมกล่าวเน้นหนักอย่างชัดถ้อยชัดคำยิ่ง

เหยียนจี้เหยี่ยตัวสั่นงันงกราวกับตระหนักได้ในบัดดล ลำคอส่งเสียงตะโกนแหบแห้งไร้ความหมาย "อื้อ! อื้อ!" ตาขาวปรากฏเส้นเลือด

"ยอดมาก ดูท่าใต้เท้าคงจำได้แล้ว" ฉินชิวเลิกคิ้วน้อยๆ

"ชิว...ชิว...ถาน ถาน..."

"อืม ใช่เลย นั่นคือแซ่ของท่านพ่อท่านแม่ข้า ไม่ผิด คือพวกเขาสองคน"

เหยียนจี้เหยี่ยเปล่งเสียงออกมาอีกอย่างยากลำบากสุดขีด "ไม่ใช่... อาจารย์ข้า...สำนักเทียนกังของพวกเรา...ไม่ได้ลงมือ...ไม่ได้...เพียง... เพียงแค่..."

"เจ้าอยากพูดว่าตั้งแต่ต้นจนจบพวกเจ้าฟังคำสั่งของอาจารย์ แค่ติดตามคนทั้งหมดไล่ล่า บางครั้งก็ปิดกั้นทางถอยสองสามเส้น แค่ชมดูอยู่ด้านข้างเงียบๆ พวกเจ้ากระทำเพียงเท่านั้น ไม่เคยลงมือสังหารจริงๆ เลยใช่หรือไม่" ใบหน้าหล่อเหลาหมดจดพลันอาบย้อมกลิ่นอายเย้ายวน ฉินชิวยิ้มเจ้าเล่ห์ ท่าทางฉีกริมฝีปากหรี่ดวงตานั้นดึงเอากลิ่นอายชั่วร้ายซวนให้คนดำดิ่งออกมา...

"หากมิได้เป็นเช่นนั้น ห้าปีก่อนข้าคงทำลายสำนักเทียนกังของเจ้า

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ตั้งแต่เบื้องบนยันเบื้องล่างจนถึงที่สุดแล้ว จะเอาชีวิตอาจารย์เจ้าเพียงคนเดียวแล้วทิ้งลูกศิษย์ลูกหาอย่างพวกเจ้ากลุ่มนี้ไว้ได้เยี่ยงไร"

"อาจารย์...อาจารย์เขา...เจ้า เจ้า..." ดวงตาที่ถลนออกมายิ่งเบิ่งกว้างตกตะลึงจนลูกตาจวนเจียนจะกระเด็นออกมาอยู่รอมร่อ

ฉินชิวยังแย้มยิ้ม "อาจารย์เจ้าห้าปีก่อนพลัดตกทะเลสาบจมน้ำตาย พวกเจ้าทั้งหมดนึกว่าเป็นเพราะเขาดื่มสุรามากเกินไปแล้วเสียหลัก ทว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่ สถานการณ์ของเขาเหมือนกับเจ้าในหอซือเฟยคืนนั้น ถูกวิชาสวมวิญญาณ เล่นสนุกในห้วงมายาของตนอย่างสุขสราญเต็มที่"

เมื่อเห็นเหยียนจี้เหยี่ยเดือดพล่านจนเครื่องหน้าทั้งห้าบิดเบี้ยวเล็กน้อย ลมหายใจหอบหนัก มีเสียงฮึดฮัดในลำคอ สีหน้าแทบอยากจะฉีกทึ้งเขากลืนลงท้องเสียบัดเดี๋ยวนั้น ฉินชิวก็เลิกคิ้วขึ้นอย่างหยามหยัน

"เจ้าสำนักเหยียนคงนึกไม่ถึงเป็นแน่ว่าใต้ไฟปรารถนาอันร้อนแรงนั้น ในปากอาจารย์ผู้เคารพร้องเรียกชื่อคนผู้ใด หึ เจ้าย่อมคิดว่าเป็นอาจารย์หญิงของเจ้า แต่หากเป็นเช่นนั้นคงน่าเบื่อเกินไปอย่างแท้จริง" เขาหยุดเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "เจ้าอยากรู้หรือไม่ว่าเป้าหมายที่อาจารย์ของเจ้าแอบนึกคิดว่ากำลังเริงรักด้วยนานปีคือผู้ใด"

เหยียนจี้เหยี่ยถูกถามจนอึ้งงันไป พร้อมเผยสีหน้าคิดไม่ตก

ท่าทางอยากล่วงรู้สุดแสนทว่าไม่กล้าเอ่ยชัดเจนนั้นสร้างความพึงพอใจให้ฉินชิวอย่างมาก ทำให้เขาเอ่ยออกมาอย่าง 'หวังดี' "อาจารย์เจ้าชมชอบอิสตรีจริงๆ หาได้เป็น 'คนในเส้นทางเดียวกัน' กับเจ้า คนที่เขาต้องใจแซ่ 'จั๋ว' นาม 'อันหลิน' หรือก็คือศิษย์น้องรองของเจ้า และยังเป็นภรรยาเอกที่แต่งงานกับเจ้ามานานปี"

"ไม่ พูดเหลวไหล นี่...เป็นไปไม่ได้!" เหยียนจี้เหยี่ยตวาดกร้าวอย่างดุดัน จุดชีพจรตรงขมับสั่นสะเทือนเหมือนถั่วที่กำลังถูกคั่วอยู่ในกระทะร้อน

ฉินซิวหัวเราะแผ่วเบา "ไยจึงเป็นไปไม่ได้ ในเมื่อเจ้าสามารถลอบคิดไม่งามกับศิษย์พี่ใหญ่และศิษย์น้องรุ่นเยาว์ของตนเองได้ เหตุใดอาจารย์ของเจ้าจึงไม่อาจแอบนึกคิดถึงลูกศิษย์สาวของตนเองเล่า"

เทียบกับพูดว่า 'ถูกปลุกเรียกสติ' มิสู้บอกว่า 'โดนผลักลงสู่ห้วงลึก' ยังจะดีกว่า เหยียนจี้เหยี่ยสีหน้าเปลี่ยนแปรไปมา ตื่นตะลึงหวาดผวา เคียดแค้นกังขา อับอายจนพานโกรธ ท้ายที่สุดก็กราดเกรี้ยวมิอาจระงับ

"เจ้ามันเดรัจฉาน! ข้า...ข้าจะฆ่าเจ้า อึกๆ...ฮึกๆ..." ปราณภายในสั้นและตื้น ตามด้วยไร้กำลัง พละกำลังของมือไร้รูปที่รัดตรงลำคอพลันเพิ่มแรงขึ้น บีบจนโคนลิ้นของเขาเจ็บจุก เลือดพุ่งขึ้นสู่หน้าผาก "เจ้า เจ้าคิด...คิด...ทำอะไรกันแน่..."

เหยียนจี้เหยี่ยไม่ได้ยินเสียงตนเอง กระนั้นกลับได้ยินเสียงที่อีกฝ่ายพูดอย่างชัดแจ้ง...

"ข้าไม่ได้คิดจะทำอะไร เพียงอยากให้เจ้ากระทำเรื่องที่คิดไว้ในใจนับครั้งไม่ถ้วนออกมาจนหมดสิ้น และทำอย่างถึงที่สุด ทำทุกวิถีทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เติมโพรงว่างเปล่านั้นให้เต็ม เมื่อเติมเต็มเจ้าก็จะสบายแล้ว จริงๆ นะ"

น้ำเสียงประหนึ่งครวญเพลงแผ่วต่ำ แต่ละเสียงแทรกซึมเข้าไปในสมอง ปักยึดในจิตใต้สำนึกดุจทอดสมอลงไปกระนั้น

"ครั้นเมื่อตื่นขึ้น เจ้าจะจำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น และไม่จำเป็นต้องจดจำ

อะไร ขอเพียงระลึกถึงสิ่งที่ตนเองอยากทำ ที่ควรทำ แค่เท่านี้ ฟังเข้าใจแล้วหรือไม่"

ตรงหน้าคือใบหน้าที่สติรับรู้ขุ่นมัว องคาพยพทั้งห้าถูกควบคุม หางตาชี้ขึ้น อ้าปากเอื้อนเอ่ยไม่ออก ปมขมวดที่หว่างคิ้วด้วยเพราะคำชี้แนะอย่างอ่อนโยนของเขาพลันค่อยๆ คลายออก ริมฝีปากหุบลงอย่างเชื่องช้า อีกทั้งมุมปากยังยกยิ้มขึ้นน้อยๆ ด้วยเพราะฟังเข้าใจแล้ว กระจ่างชัดว่าถัดจากนี้ควรก้าวเดินอย่างไรต่อ ไม่มีความลังเลใจใดๆ อีก

ฉินซิวชอบเห็นสีหน้าเช่นนี้จริงๆ

นั่นแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ถูกควบคุมได้โดยง่าย ความรู้สึกและแรงปรารถนาแข็งแกร่งกว่าความตั้งมั่นตลอดกาล ขอเพียงผลักเรือตามน้ำ หรือไม่ก็ราดน้ำมันบนกองไฟ ไม่ต้องสิ้นเปลืองแม้แต่แรงเป่าฝุ่นก็สามารถก่อให้เกิดคลื่นลมโหมกระหน่ำได้

รสชาติหอมหวานของการหยิบจับพวกคนที่มีท่าทีเคร่งขรึมจริงจังเหล่านี้มาดูเล่นในอุ้งมือ ช่างลิ้มลองร้อยครั้งไม่เบื่อหน่ายโดยแท้ เขาขอแค่เป็นผู้ชม รอคอยอย่างเงียบเชียบก็มักจะได้เห็นละครสนุกๆ เรื่องแล้วเรื่องเล่า

ขณะจะผลักคนซึ่งกึ่งกำลังกดทับตนเองอยู่ออก ลมราตรีก็พลันพัดเย็นยะเยือกขึ้นอย่างกะทันหัน แสงจันทร์ที่สาดส่องทะลุผ่านกิ่งใบต้นไม้ลงมาบนพื้นหญ้าก็วูบไหวเช่นกัน

มีคน?!

ตอนที่ในสมองฉินซิวเพิ่งจะตระหนักได้ถึงสถานการณ์นี้ คนผู้นั้นก็ประดุจพญาอินทรีสยายปีก โฉบพุ่งลงมาจากบนต้นไม้สูงลิ่ว

ผู้มาเยือนปฏิบัติการจู่โจมด้านหลังเหยียนจี้เหยี่ยอย่างรวดเร็วดั่งเหยี่ยวโจมตีกระต่าย คว้าจับบ่าทั้งสองข้างของเหยียนจี้เหยี่ยจากนั้นก็พลิกตัวเขาเหวี่ยงออกไป

บนตัวฉินชิวพลันเบาหวิว หน้าอกซ้ายเต้นไม่เป็นส่ำ

ดวงตาทั้งสองของเขา...มึนงง งงจนลืมว่าควรกะพริบตาอย่างไร ด้วยเหตุนี้จึงได้เพียงนิ่งงันไม่ไหวติง จับจ้องแผ่นหลังของหญิงสาวผู้นั้นตาไม่กะพริบ

หลังจากเหวี่ยงคนทิ้งไปแล้วนางก็คุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้นท่าทางอยู่ในสภาวะระวังภัย ก่อนจะเหลียวหน้ามาปราดมองด้านหลังวูบหนึ่งอย่างว่องไวยิ่ง และเอ่ยถามเสียงตึงเครียด

"ท่านไม่เป็นอะไรใช่หรือไม่!"

ฉินชิวตะลึงค้าง นี่เป็นครั้งที่สองแล้ว ครั้งที่สอง...ที่นางคุ้มกันเขาไว้ด้านหลัง

และความรู้สึกที่ได้รับการคุ้มครองเช่นนี้แท้ที่จริงก็...ไม่เลวทีเดียว

อูลั่วซิงเห็นเขาคล้ายไม่เป็นอะไร จึงลุกขึ้นคิดจะไล่ตามเข้าไปในผืนป่าดำมืด เมื่อครู่ด้วยร้อนใจชั่วขณะ พอนางเหวี่ยง 'จอมโจรเด็ดหญ้า'* ผู้นั้นลอยไป ร่างกายสูงใหญ่กำยำของอีกฝ่ายก็กระเด็นเข้าไปในป่าลึก หลังจากนั้นก็ไม่มีความเคลื่อนไหวใดอีกเลย

อูลั่วซิงเพิ่งจะย่างเท้าออกไปก้าวเดียว จู่ๆ น่องข้างหนึ่งของนางก็ถูกกอดรัดไว้

นางมิอาจไม่หันหลังกลับไปมองบุรุษผู้หนึ่งที่เกาะอยู่แทบเท้านาง

* จอมโจรเด็ดหญ้า ผู้เขียนตั้งใจดัดแปลงมาจาก 'จอมโจรเด็ดบุปผา' ที่หมายถึงโจรลักพาตัวหญิงสาว ในที่นี้ 'จอมโจรเด็ดหญ้า' จึงหมายถึงโจรที่ลักพาตัวผู้ชายด้วยกันเอง

พลางหายใจรวยริน "พาข้าไปด้วย..."

"ฉินซิว!" อูลั่วซิงสังเกตพบว่าไม่ถูกต้อง จึงรีบย่อกายลงหมายจะดึงร่างเขาไว้ทว่าไม่ทันการณ์

สองตาของบุรุษรูปงามปิดสนิทลง และหมดสติไป

แสร้งเป็นลมไม่ง่ายดายเลยจริงๆ โดยเฉพาะเมื่อนางยังเป็นผู้รู้วรยุทธ์ เขาต้องกลั้นลมหายใจสนิทก่อนระยะหนึ่ง ผ่อนให้ใจเต้นช้าลง ค่อยเป็นค่อยไป...อย่างช้าๆ จากนั้นก็ค่อยยืดลมหายใจให้ยาวที่สุดเท่าที่ทำได้ กลับคืนสู่การหายใจเข้าออกให้แผ่วเบาอย่างมาก และสร้างสภาวะชีพจรอ่อนขึ้นมาทำให้คนเชื่อว่าเขากำลังเป็นลมจริงๆ

จริงดังคาด นางหาได้สงสัยเขา หลังจากยืนยันสภาพเขาอย่างรวดเร็วก็แบกเขาขึ้นหลังและพุ่งตรงออกไปจากป่าดำสนิทผืนนี้

เช่นนี้ยอดเยี่ยมนัก สมกับที่เขาวาดหวังไว้ในใจพอดี

ร่างกายเหยียนจี้เหยี่ยโดนวิชาสวมวิญญาณ ซ้ำยังถูกนางเหวี่ยงลอยไป ย่อมกำลังนอนรอให้ได้สติกลับมาอยู่ที่ใดสักแห่ง จะให้นางตามหาเจ้าสำนักเหยียนผู้นั้นเจอไม่ได้เด็ดขาด เพราะด้วยความเฉียบแหลมว่องไวของนางย่อมไม่ยากที่จะจับสังเกตถึงความผิดปกตินั้นได้

ทว่าย้อนกลับมาดูตัวเขา ในใจกลับรู้สึกผิดปกติอยู่บ้าง มีคนแบกอยู่เช่นนี้ บ่าและหลังของหญิงสาวเทียบกับเรือนกายที่แขนขาสูงเพรียวของเขาจึงแลดูแบบบางเป็นพิเศษ แต่ด้วยนางมีพละกำลังมากพอมิหนำซ้ำทักษะฝีเท้ายังกล้าแข็งเป็นอย่างยิ่ง จึงเหินทะยานโดยแบกเขาไปด้วยไหว ทั้งยังพุ่งตะบึงได้อย่างรวดเร็วและมั่นคงอย่างที่สุด

ในความทรงจำของเขา นอกจากท่านพ่อท่านแม่ ไม่เคยมีผู้ใดแบกเขามาก่อน และไม่เคยมีผู้ใดที่ปกป้องเขาไว้เบื้องหลังตนเองเช่นนี้

หัวไหล่ของนางนุ่มนิ่ม เหมือนกับท่านแม่ของเขามาก เพียงแค่เล็กไปนิดหน่อย บางทีอาจเพราะเขาเติบโตมีรูปร่างเหมือนผู้ใหญ่แล้ว หัวไหล่ของสตรีเมื่อเอาศีรษะโตๆ ของเขาวางลงไป แน่นอนว่าต้องดูเล็กกระจุ๋มกระจิ๋มลงมาก

ซอกคอกับใบหูของนางแผ่กลิ่นหอมของฝักเจ้าเจี่ยว* ปะปนกับกลิ่นกายสาวตามธรรมชาติ ติดจะสดชื่น และค่อนข้างอบอุ่น

เขาพบว่าการแกล้งสลบ แสร้งทำสงบนิ่ง กินแรงมากขึ้นไปทุกที

เคราะห์ดีที่วิ่งเต็มเหยียดมาไม่ถึงสองเค่อ เขาก็ถูก 'ยกลง' ยามนี้กำลังนอนราบอยู่บนเบาะนุ่มหนาที่ถักขึ้นมาจากต้นกอกก

แม้อยู่ในฤดูใบไม้ผลิ แต่สองสามวันนี้กลับมีอากาศหนาวหลงฤดูอยู่บ้าง เตียงเตาใต้เบาะนุ่มช่วยให้อบอุ่นยิ่ง ทั่วห้องอบอวลด้วยกลิ่นหอมของชาอันเข้มข้น

อูลั่วซิงยื่นนิ้วมาหยั่งชีพจรตรงลำคอของเขาตามด้วยจับหน้าผากเขา ครั้นแน่ใจว่าลมหายใจเขาไม่มีปัญหา อุณหภูมิร่างปกติแล้ว จากนั้นก็จับเขายัดใส่ผ้าห่ม ยินยอมให้ศีรษะโผล่ออกมาด้านนอกได้เท่านั้น

เขาฟังความเคลื่อนไหวออก ในห้องนี้นอกจากพวกเขาสองคน ยังมีคนอื่น ทั้งยังไม่ใช่แค่คนเดียว ทั้งหมดยืนนิ่งที่ข้างเตียงเตาพลางจ้องมองเขา

"เป็นคนที่พี่สาวรู้จักหรือ" ดรุณีน้อยเอ่ยด้วยเสียงอ่อนวัย ทว่า

* ฝักเจ้าเจี่ยว ฝักของต้น Chinese Honey Locust สมัยโบราณนิยมใช้เป็นสบู่

น้ำเสียงกลับฟังดูเป็นผู้ใหญ่อยู่บ้าง

"อื้อ" นี่เป็นเสียงเย็นชาเหมือนเช่นเคยของอูลั่วซิง

"เป็นคนที่พี่สาวชมชอบ?" เด็กสาวเอ่ยถามอีก

หัวใจฉินซิวพลันเต้นผิดจังหวะไปครั้งหนึ่งโดยแรง หวุดหวิดจะเสียแผนในที่นั้นเลยอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าจะรอคอยคำตอบของคำถามนี้เป็นอย่างมาก

แต่คนที่ถูกถามนิ่งเงียบไปหลายอึดใจมิได้เอ่ยตอบ ท้ายที่สุดกลับเปลี่ยนหัวข้อสนทนา...

"ข้านำของมาแล้ว พวกเจ้าพี่น้องอยากตรวจสอบชัดแจ้งกับตาตนเองหรือไม่"

"อยาก!" เสียงตอบรับของเด็กสาวแฝงกลิ่นอายเหี้ยมโหด นางครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยอีกว่า "ดูที่นี่ไม่เป็นอันใดหรอก ท่านย่านอนหลับที่ห้องด้านในแล้ว หรือต่อให้ท่านย่าตื่นกะทันหันมายังห้องนี้ นางตาบอดทั้งสองข้าง ไม่มีทางมองเห็นแน่"

ถัดจากนั้นก็ไม่มีผู้ใดเอื้อนเอ่ยวาจา

ฉินซิวได้ยินเสียงดังกุกกักระลอกหนึ่ง คล้ายเป็นเสียงแก้ห่อสัมภาระหยิบของออกมา สุดท้ายเสียงตึงดังขึ้นเสียงหนึ่ง ของได้ถูกวางลงบนโต๊ะแล้ว

เป็นสิ่งของอะไรกันแน่นะ

เขาเปิดเปลือกตาขึ้นเล็กน้อยลอบมองอย่างอดใจไม่ไหว

มองจากมุมที่เขานอนอยู่ ห่างจากเตียงเตาออกไปราวสามก้าว มีโต๊ะสี่เหลี่ยมตั้งอยู่ อูลั่วซิงในชุดเรียบง่ายคล่องตัวนั่งอยู่ที่ม้านั่งยาว

ข้างโต๊ะ ผู้ที่นั่งตรงข้ามนางคือพี่น้องชายหญิงคู่หนึ่ง เด็กสาวแลดูอายุมากสุดไม่เกินสิบเอ็ดสิบสอง เด็กชายอายุน้อยกว่าอายุประมาณหกเจ็ดปี ยามนี้ร่างเล็กกำลังยืนชิดพี่สาวตัวน้อยไม่ยอมผละหนี ใบหน้าใต้แสงเทียนซีดเผือด ปากเม้มแน่นอย่างเอาเป็นเอาตาย ดวงตาเล็กที่แบ่งแยกดำขาวชัดเจนคู่นั้นกลับจ้องเขม็งไปที่ของบนโต๊ะอย่างเปี่ยมความกล้าหาญ

ความใจกล้าของเด็กชายนับว่าดีเยี่ยม เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่กลัวเลย อย่างไรเสียของที่วางบนโต๊ะก็คือศีรษะของคนผู้หนึ่ง ของแท้ไม่หลอกลวง ส่วนลำคอที่ขาดแปดส่วนได้ใช้ขี้เถ้าจากใบหญ้าจัดการมาก่อนจึงไม่มีเลือดสกปรกไหลซึมออกมาแล้ว

ส่วนพี่สาวตัวน้อย...อืม เบิกตาจ้องศีรษะคนเขม็งจนถึงขั้นฉีกปากยิ้ม นางเห็นภาพสยองขวัญไม่มีความตื่นตกใจแม้แต่น้อย เพราะไปมาหาสู่กับแม่นางนักฆ่าบางคนเป็นเวลานาน ใกล้ชาดเปื้อนแดง ใกล้หมึกเปรอะดำ* อย่างแท้จริง

"เป็นเขาไม่ผิด" เด็กสาวยิ้มจนติดจะเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน "พี่ใหญ่ลงนามสัญญาห้าปีกับคนของจวนจงหย่งกง นางเข้าคฤหาสน์ใหญ่โตหลังนั้นไปเป็นสาวใช้ของตระกูลสูงศักดิ์ร่ำรวย ข้าเคยพาน้องชายเข้าเมืองไปหานาง หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง...ท่านป้าอายุมากที่เฝ้าประตูหลังปฏิบัติกับพี่ใหญ่อย่างดี มักจะผ่อนผันให้ซ้ำๆ ทำให้ข้ากับน้องชายได้ดอดเข้าไปเยี่ยมพี่ใหญ่ในเรือนหลัง พูดคุยสักหลายประโยค...เป็นเขานี่ล่ะ มีครั้งหนึ่งจู่ๆ ก็ปรากฏตัวที่เรือนหลัง เขาหยอกเย้าพี่สาวใช้สองสามคน

* 'ใกล้ชาดเปื้อนแดง ใกล้หมึกเปรอะดำ' หมายถึงเมื่ออยู่คลุกคลีกับบุคคลหรือสภาพแวดล้อมแบบใดก็จะเอนเอียงคล้อยตามไปเช่นนั้น คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่าคบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล

จนหน้าแดงใจเต้น หัวเราะระรื่นดังกิ่งบุปผาสั่นไหว ขณะที่พี่สาวข้ากลับลากข้าและน้องชายหมายจะหลบเลี่ยง แต่...เลี่ยงไม่พ้น..."ริมฝีปากเผยออ้าหุบ อ้ำอึ้งพักหนึ่งจึงค่อยเปล่งเสียงอีก...

"ภายหลัง...ภายหลังมีครั้งหนึ่งเข้าเมืองไปหาพี่ใหญ่อีก ท่านป้าอายุมากที่เฝ้าประตูกระอึกกระอักเป็นนานสองนาน กล่าวว่าสองสามวันก่อนพี่ใหญ่ถูกเรียกไปในห้องของคุณชายใหญ่ จากนั้นก็ไม่เห็นคนอีก ยังพูดว่า...ยังพูดว่ากลางดึกแอบเห็นคนข้างกายคุณชายใหญ่ลักลอบลากรถออกไป ท่านป้าอายุมากไม่กล้าพูดมากความ เป็นข้าที่คุกเข่าลงทุกวิถีทาง นางถึงได้พูดประโยคนี้มา ให้ข้าไปดูที่ป่าช้านอกชานเมือง บางทีอาจได้พบเห็นอะไรสักเล็กน้อย..."

เด็กสาวคลี่ยิ้มอิดโรย "ข้าตามหาพี่สาวของข้าพบ นางถูกฝังอย่างลวกๆ ร่างกายยังถูกฝูงสุนัขเร่ร่อนคุ้ยคาบออกมาแย่งอาหารกัน ยังดี...ยังดีที่ใบหน้าครบสมบูรณ์ หาไม่ข้าคงจำไม่ได้จริงๆ...ข้าคงจำนางไม่ได้"

เด็กสาวไม่ได้ร้องไห้ เด็กชายก็ไม่ร้องเช่นกัน น้ำตาทั้งหมดเอ่อปริ่มขอบตามิได้หยาดหยดลงมา

ฉินชิวลอบเลื่อนสายตาไปยังหญิงสาวที่ไม่เอ่ยวาจาแม้สักคำอย่างเงียบเชียบ สีหน้าของฝ่ายหลังไม่ผิดไปจากที่เขาคิด เรียวคิ้วดวงตาราบเรียบราวกับไม่สะทกสะท้าน ความรู้สึกละเอียดอ่อนทั้งหมดซ่อนเร้นอยู่ใต้ใบหน้าไร้อารมณ์ และก็เป็นเพราะเหตุนี้ วิธีการที่นางใช้ปลอบโยนคนจึงตรงไปตรงมาเป็นพิเศษ ทั้งยังแข็งแกร่งและทรงพลัง

"ศีรษะนี้ข้าจัดการเรียบร้อยแล้ว ไม่เน่าไม่เละ แขวนตากแดดไม่กี่วันก็สามารถผึ่งจนแห้งสนิท ให้เจ้ากับน้องชายใช้เตะเล่นได้ แล้วยัง

ทนทานต่อการเตะอย่างยิ่ง" นางนิ่งไปอึดใจหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ "อืม... ยังเอามาใช้เล่นปาเสียบกา* ก็ได้เช่นกัน ข้าสามารถสอนพวกเจ้าเล่นได้ หรือไม่จะให้น้องชายเจ้าใช้เป็นกระโถนยามราตรี ด้านในกลวงโบ๋ ด้านนอกยังมีหนังหุ้มไว้ชั้นหนึ่ง หนึ่งคืนรองปัสสาวะสามหนไม่เป็นปัญหา น่าเสียดายที่ไม่เหมาะให้ท่านย่ากับเจ้าใช้ปลดเบา แต่น้องชายเจ้าใช้ปลดเบาได้พอดิบพอดี การเล็งความแม่นยำจะดีกว่าหน่อย ไม่ต้องกลัวกระเซ็นออกมา"

ฉินชิวอยากอดกลั้นให้ได้ แต่ก็กลั้นไม่อยู่

นางพูดถ้อยคำเช่นนั้นด้วยใบหน้าเคร่งเครียด จี้ถูกจุดหัวเราะของเขาอย่างตรงเผง หากอยากแสร้งสลบต่อนั้นไม่อาจทำได้อย่างแท้จริง เคราะห์ดีที่ความสามารถในการควบคุมตนเองของเขาล้ำเลิศ ตอนชั่วเวลาชี้เป็นชี้ตายนี้กลับฝืนสะกดอาการขำพรืดให้กลายเป็นแค่นเสียงเฮอะต่ำๆ ได้

ดวงตาสามคู่กวาดมองไปที่เขาพร้อมกัน

ใบหน้าหญิงสาวผุดแววประหนึ่งยกภูเขาออกจากอก ขณะที่เด็กสาวหรี่ดวงตาย่นจมูกท่าทางระวังป้องกันฉายชัด ส่วนสายตาที่เด็กชายทอดมองมากลับมีแววอยากรู้อยากเห็นมากกว่าหวาดระแวง

ฉินชิวค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นนั่ง มองไปยังศีรษะบนโต๊ะ ก่อนหันไปมองพวกเขาสามคน น้ำเสียงแหบแผ่วเอ่ยกึ่งล้อเล่น

"ข้าไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น มากสุดก็เห็นแค่กระโถนยามราตรี อย่าฆ่าข้าปิดปากเลยนะ"

---

* เป็นการละเล่นโบราณของจีน ที่ผู้เล่นใช้ลูกดอกผลัดกันปาใส่กาสุราหรือภาชนะทรงสูงปากแคบเพื่อวัดความแม่นยำ คล้ายกับการเล่นโยนห่วง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/2Xl3HEp